Jude Deveraux

Autoarea bestsellerurilor
TENTAȚIE și *SĂ NU-ȚI PIERZI SPERANȚA*

PENTRU TOTDEAUNA

JUDE DEVERAUX
PENTRU TOTDEAUNA

Traducere; Mihaela Simona Mărculescu

Editura: ORIZONTURI

PROLOG

Aplecându-se deasupra copilului, femeia începu să-şi pună întrebări. Ce făcuse ea în acea zi? spusese oare adevărul? Pe cine văzuse? Ce aflase?

Din toate punctele de vedere ar fi putut fi o scenă oarecare, dintr-un cămin oarecare, dintre milioane de alte cămine asemănătoare. Şi totuşi aici era ceva diferit.

Încăperea avea mobilă puţină, lipseau jucăriile, iar ferestrele erau prevăzute cu bare de fier. Pe un birou erau frumos aranjate câteva cărţi şi diverse hârtii, iar în faţa lor, la îndemână, se aflau câteva pixuri. Pe un perete se afla o bibliotecă, care nu conţinea însă nicio carte pentru copii. Erau acolo cărţi despre diverse scrieri şi simboluri, despre rune, despre druizi şi mai ales despre femei care cuceriseră ţări şi conduseseră naţiuni.

Pe trei dintre pereţii încăperii se aflau panoplii cu arme: arme vechi, arme noi, cuţite, săbii, arme de foc. Armele erau dispuse simetric pe pereţi, alcătuind cercuri, romburi, dreptunghiuri şi pătrate.

Deasupra patului îngust al copilului, atârna un tablou imens, înfăţişând cea mai importantă carte de tarot: cartea morţii.

După câteva minute de gândire, femeia se aşeză pe un scaun aflat lângă patul copilului şi, ca în fiecare seară, începu povestea cu care îl adormea. Îi spunea aceeaşi

poveste fară să modifice niciun cuvinţel, pentru că dorea ca fata s-o memoreze şi să tragă din ea învăţăminte.

— Au fost odată ca niciodată, două surori. Pe una o chema Heather, iar pe cealaltă Beatrice. De fapt, ele nu erau surori. Tatăl lui Heather murise când fata avea doar doisprezece ani, iar mama lui Beatrice când aceasta abia împlinise doi anişori. Cele două fete aveau treisprezece ani, când tatăl lui Beatrice s-a căsătorit cu mama lui Heather. Beatrice şi tatăl ei (care fuseseră multă vreme singuri) s-au mutat în casa lăsată moştenire de bogatul tată al lui Heather, soţiei sale şi unicului său copil.

Deşi între fete era o diferenţă de vârstă de numai trei luni, se deosebeau mult una de cealaltă. Câteva persoane răutăcioase (erau destule în acel orăşel) spuneau că Heather dobândise totul, în timp ce Beatrice nu primise nimic. Şi chiar aşa şi părea. Heather era frumoasă, deşteaptă, talentată şi avea harul predicţiei, pe care-l moştenise de la străbunica ei. Acesta nu se manifesta de o manieră care să sperie oamenii, ei doar atât cât să-i atragă la toate petrecerile. Heather lua mâna cuiva şi, închizând ochii, îi putea prezice persoanei respective viitorul, care întotdeauna era fericit. Dacă Heather sesiza vreun amănunt neplăcut în ce priveşte viitorul cuiva, ea nu i-l comunica.

Spre deosebire de Heather, Beatrice era urâţică, poseda o inteligenţă medie, nu vedea niciun talent şi cu siguranţă nu avea niciun fel de puteri magice.

În perioada în care cele două fete au urmat şcoala, oamenii au iubit-o pe Heather şi au ignorat-o pe Beatrice. În ultimul an de liceu, Heather a plecat în Franţa, într-o

excursie organizată de şcoală, şi s-a întors de acolo complet schimbată. Dacă până atunci fusese o adolescentă prietenoasă şi sociabilă, înconjurată de prieteni, după ce s-a întors din Franţa, a început să se încuie în camera ei ore în şir şi să refuze toate invitaţiile în oraş. A renunţat chiar şi la rolul principal din piesa pusă în scenă la şcoală, ca şi la orele ei de muzică. Se ţinea departe de băieţi, de parcă toţi i-ar fi fost duşmani de moarte.

În timp ce toţi apreciau faptul că Heather devenise atât de sârguincioasă, Beatrice era foarte mirată. Oare de ce sora ei, care avea tot ce visase vreodată Beatrice să aibă, renunţase la viaţa ei? În cele din urmă Beatrice a întrebat-o pe sora ei ce anume i se întâmplase. „Nu poţi avea încredere în băieţi”, a fost singurul răspuns pe care i l-a dat Heather, după care s-a retras în camera ei şi a încuiat uşa. Beatrice şi-a zis că răspunsul acela era destul de ciudat, pentru că nici ea nu se aştepta ca băieţii să se poarte frumos. „Caraghioasă rău”, spuneau băieţii, referindu-se la Beatrice.

Într-o bună zi, Beatrice s-a hotărât să afle ce anume se întâmplase. Ştiind că Heather era singură acasă, Beatrice a fugit până la uşa din faţă a casei lor, ţipând ca din gură de şarpe că iubita lor mamă tocmai fusese lovită de un camion şi că sângera abundent în camera de gardă de la Spitalul de Urgenţă. Aşa cum se aşteptase, Heather ieşi în goană pe uşă, luând cheile de la maşina tatălui ei vitreg (care plecase la serviciu cu trenul) şi demară în viteză îndreptându-se spre spital. Heather numai apucase să-şi încuie camera, astfel că Beatrice avea ocazia să vadă ce anume era aşa de interesant în camera surorii ei.

După o oră întreagă de căutări asidue, Beatrice nu găsise nimic interesant sau schimbat în camera lui Heather.

Singura noutate era o oglindă veche, pe care Beatrice bănuia că sora ei o cumpărase de la vreun magazin de antichităţi, din Franţa. Câte lucruri frumoase şi câţi băieţi arătoşi existau în Franţa, îşi zise ea, iar Heather pierduse timpul scormonind prin dughenele cu antichităţi.

Beatrice a privit îndelung oglinda, dar n-a găsit nimic interesant la ea. La un moment dat, oftând supărată că Heather reuşise s-o păcălească, Beatrice a rostit cu glas tare: „Mă întreb când o să se întoarcă?" De cum rostise acele cuvinte, în oglindă apăruse imaginea lui Heather, în maşină, întorcându-se spre casă, cu o figură furioasă. Dar furia lui Heather nu o înspăimântă pe Beatrice, care aflase, de multă vreme, că existau diverse modalităţi să o împace pe Heather. Sora ei făcea parte dintre acei oameni proşti, care iubeau. Şi Beatrice descoperise faptul că oamenii care iubeau puteau fi uşor manipulaţi. Nu trebuia decât să le iei, sau doar să-i ameninţi că le iei, ceea ce iubeau, şi deveneau sclavii tăi.

Acum, când se uita în oglindă, Beatrice înţelegea pentru ce petrecea Heather aşa de multă vreme singură, în camera ei. Oare la ce se uita ea în oglindă? „Vreau să-l văd pe tata în clipa asta", zise Beatrice, şi imediat îl văzu făcând dragoste cu frumoasa lui secretară. Beatrice se amuză, pentru că ştiuse dintotdeauna că tatăl ei se căsătorise cu prostuţa de mamă a lui Heather doar pentru banii pe care aceasta îi moştenise de la primul ei soţ.

Beatrice n-a apucat să mai pună o altă întrebare, deoarece o auzi pe mama lui Heather intrând în casă.

Trebuia să coboare şi să se prefacă că se bucură că o vede şi să lase impresia că fusese convinsă de accident. (Beatrice avea grijă ca mama ei vitregă să o considere drept un copil iubitor.)

La două seri de la descoperirea de către Beatrice a oglinzii, Heather a fost găsită spânzurată de o grindă, la subsol. Se părea că fata se urcase pe o găleată întoarsă cu fundul în sus, îşi pusese laţul pe după gât, după care dăduse cu piciorul şi răsturnase găleata.

Impresionaţi, concetăţenii au înconjurat-o pe Beatrice cu toată atenţia după care tânjise dintotdeauna, însă doar pentru scurtă vreme. Apoi, ea a început să observe că oamenii o priveau ciudat şi şuşoteau. Atunci Beatrice recurse la oglindă pentru a afla viitorul. Se părea că antreprenorul de pompe funebre devenise bănuitor, după ce remarcase pe încheieturile lui Heather nişte zgârieturi roşii, asemănătoare celor lăsate de o frânghie. Probabil că Heather fusese legată la mâini, atunci când se urcase pe găleata aceea.

În oglindă Beatrice s-a văzut în maşina poliţiei, cu cătuşe la mâini.

În ziua următoare ea a dispărut fară urmă şi de atunci n-a mai văzut-o nimeni. La numai şaptesprezece ani, a început o viaţă cu totul nouă, ascunzându-se şi deghizându-se la nesfârşit.

În scurta ei existenţă de până atunci, Beatrice cunoscuse puterea banilor. Ea şi tatăl ei fuseseră destul de săraci, dar fata văzuse cum acesta minţise şi înşelase, cum împrumutase bani ca să-şi cumpere nişte haine frumoase, cum furase o maşină bună, ca să pară un pretendent

potrivit pentru o văduvă bogată. Beatrice observase apoi marea deosebire dintre ea, care crescuse în sărăcie, şi Heather, care trăise în bunăstare.

În următorii ani, Beatrice s-a folosit de oglindă pentru a strânge cât mai mulţi bani. A descoperit foarte curând că oglinda putea să-i arate orice voia ea să afle din trecut sau din viitor. Dar ce-i păsa ei de trecut? N-o deranja nici dacă l-ar fi văzut pe tatăl ei cum îşi împinsese soţia pe fereastră. Ea voia să afle doar ce afaceri şi ce firme aveau să prospere în viitor. În cele din urmă, a cumpărat, cu bani peşin, o mare suprafaţă de teren în Camwell, Connecticut, şi s-a mutat în căsuţa aflată la marginea acestuia.

Şi acum începu o altă poveste. O asemenea oglindă te poate înşela. În privinţa viitorului, ea îţi arată ceea ce se va întâmpla

— Cu o anumită probabilitate –, dar nu-ţi spune dacă ceea ce se va întâmpla este bine sau rău. Trebuie să priveşti mult mai departe în viitor, ca să-ţi dai seama de asta. Beatrice, care se folosise de oglindă doar pentru a câştiga bani, nu ştia acest lucru.

Beatrice a împlinit douăzeci şi şase de ani, avea mulţi bani, însă era încă virgină. Şi, pentru că n-a căutat în oglindă viitorul îndepărtat, n-a aflat că fecioria ei reprezenta o condiţie absolut necesară pentru a putea citi ceea ce avea să se întâmple.

Heather, sora ei, aflase acest lucru. Am menţionat faptul că Heather era deşteaptă, nu?

Într-o bună zi, Beatrice studia în oglindă piaţa bursieră. Privind pe geam la frumoasa zi de primăvară, şopti: „Oare va exista şi vreun bărbat în viaţa mea?” Imaginea datelor

de la bursă a fost înlocuită cu propria ei imagine, sub un pom înflorit, făcând dragoste cu un bărbat frumos. Şi pentru că Beatrice îşi satisfăcuse deja dorinţa de a fi bogată, hotărî că îl vrea pe tânărul acela. În aceeaşi zi, ieşi din casa ei izolată şi căută prin toată ţara până găsi copacul pe care îl văzuse în oglindă. Zile întregi ea a stat de dimineaţă până seara, în aşteptare, fară să mai consulte oglinda.

Dacă s-ar fi uitat, ar fi văzut rezultatul întâlnirii ei amoroase.

În dimineaţa celei de-a patra zile, a apărut şi frumosul tânăr. El hoinărea făcând autostopul prin Statele Unite, asemeni multor tineri. În dimineaţa aceea nu reuşise să oprească nicio maşină. Îi era foame şi sete şi era prost dispus, când deodată, după o cotitură a drumului, zări o tânără urâtă, care şedea sub un pom înflorit, având lângă ea un coş de picnic, plin-ochi. Tânărul a intrat în vorbă cu ea şi după ce şi-a umplut bine burdihanul, a făcut amor cu ea.

Dar un lucru ciudat s-a întâmplat cu Beatrice. În timp ce făcea sex cu acel tânăr, lucru pe care şi-l dorise de foarte multă vreme, se gândea: „De-abia aştept să mă întorc la oglinda mea ca să mai lac ceva bani". Şi-a zis de asemenea că exagera în privinţa acelei activităţi sexuale şi s-a jurat să nu mai facă niciodată o asemenea prostie. De cum a scăpat de acel tânăr, a fugit acasă, la draga ei oglindă.

Însă, pentru că nu mai era fecioară, n-a mai putut vedea nimic în oglindă.

Ajunsese să iubească acea oglindă, iar aceasta o trădase. Accesul de mânie care a apucat-o a fost atât de violent,

încât oglinda, împinsă cât colo, s-a rostogolit, mai-mai să cadă de pe masă.

Beatrice s-a simţit rău săptămâni în şir, şi nu ştia ce să facă ca să-şi recapete sănătatea. Era adevărat că avea mai mulţi bani decât ar fi putut cheltui, însă acum devenise conştientă de faptul că îi plăcea puterea, şi nu banii. „Cum aş putea oare să-mi recapăt puterea? se întreba ea. Oglinda o mai am şi poate că altcineva reuşeşte să citească în ea."

Atunci a aflat Beatrice că poţi cumpăra orice cu bani. A găsit cu uşurinţă bărbaţi care să răpească şi să-i aducă fecioare. Beatrice le-a trimis, una după alta, la oglindă, iar dacă fecioara nu vedea nimic, atunci Beatrice „scăpa" de ea. N-o putea trimite înapoi la părinţi, după câte văzuse, nu-i aşa?

A trecut mai bine de un an până ce Beatrice a găsit o fată care putea citi viitorul în oglindă şi o vreme a ţinut-o lângă ea. Imaginile desluşite de fată erau însă neclare; nu putea vedea nici pe jumătate din câte putuse vedea Beatrice. „Cine ar putea vedea mai bine decât tine?" a întrebat-o atunci Beatrice pe fătuca înspăimântată. Fata s-a gândit că, dacă ar lucra mai intens, deşi privitul în oglindă îi provoca mari dureri de cap, putea găsi pe altcineva care să privească în locul ei, pentru „vrăjitoare", aşa cum o numea în gând pe Beatrice. Poate că „vrăjitoarea" ar fi trimis-o acasă. Asta îi şi promisese Beatrice fetiţei aceleia încrezătoare, dar cam prostuţă.

Fata s-a tot uitat în oglindă şi i-a tot pus acesteia întrebarea. Într-o bună zi, ea a avut în sfârşit o viziune. Beatrice şi-a notat cu exactitate fiecare cuvinţel rostit de fată.

Potrivit acesteia, fiinţa care ar fi putut citi mai bine decât ea în oglindă era o fată pe care avea s-o răpească Beatrice. O văzuse în oglindă pe Beatrice cum fură o fetiţă dintr-un magazin şi i-a spus în amănunt cum arăta copilul, unde se afla magazinul, ce urma să facă fata şi cum avea Beatrice s-o păcălească pe mama acesteia. I-a spus tot ce a văzut. Chiar şi faptul că Beatrice o tatua pe fetiţă pe piept. „S-o tatuez?" a întrebat-o Beatrice, după care a ridicat din umeri. În definitiv, de ce nu?

Beatrice „a scăpat" repede de fata care ştia prea multe.

După tatuare, Beatrice a aflat de la un om demn de încredere că, de fapt, ea răpise un băieţel, nu o fetiţă.

Beatrice a fost cuprinsă de o furie oarbă. Nu se mai putea folosi de nenorocita fată, pentru că deja „se descotorosise" de ea. Gândindu-se că s-ar putea să mai aibă nevoie de băiat, Beatrice a ordonat ca nefericitul să fie închis într-o cutie metalică, până va hotărî cum urma să rezolve situaţia. I-a trebuit o zi întreagă până să-i treacă prin cap că băieţelul avea probabil şi o soră. Oare nu-i spusese oglinda că prin acea răpire ar fi ajuns la fata care i-ar fi putut citi viitorul? Dar cum să pună mâna pe sora lui? S-a dus la New York, şi a observat că părinţii băiatului erau păziţi de poliţişti.

Beatrice, care nu atrăgea prin nimic atenţia, n-a fost observată. Nu avea decât douăzeci şi şapte de ani, dar era deja cocoşată, de atâta privit în oglindă. S-a strecurat repede alături de câteva menajere pe intrarea de serviciu a luxoasei clădiri şi a aflat curând care dintre ele se afla în serviciul părinţilor acelui băiat.

Simplu s-a descotorosit şi de menajeră, după care s-a

îmbrăcat cu uniforma acesteia şi a pornit-o spre apartamentul respectiv. În lift a aflat că băiatul răpit era singur la părinţi. Vestea o descumpăni, dar pentru scurtă vreme. Apoi zâmbi, pentru că înţelese că mama era însărcinată şi avea să nască o fetiţă. Acea fetiţă îi va aparţine, deoarece era cea care va putea citi viitorul în oglindă.

Beatrice intră în apartament şi le spuse părinţilor că menajera era verişoara ei, dar că dispariţia băiatului o şocase şi nu putea lucra. Tatăl băiatului a privit-o încruntat, după care i-a permis să între în casă. Bărbatul avea impresia că Beatrice avea să-i spună ceva şi dorea să audă cât mai repede ce avea aceasta de zis.

După ce Beatrice a terminat de făcut curat, a găsit prilejul să-i strecoare tatălui un bilet. În bilet era notat locul unde trebuia el şi soţia lui să meargă a doua zi. Beatrice a plecat din apartament fară s-o vadă nimeni.

În ziua următoare, după cum scria în bilet, pe aeroportul personal al lui Beatrice, a aterizat avionul în care călătoreau părinţii micuţului. Bărbatul a fost imediat ucis, pentru că nu mai era de niciun folos, iar avionul a fost dezmembrat. Părţile lui componente au fost îngropate sau arse. Femeia, care într-adevăr era gravidă, a fost foarte bine îngrijită, până după naşterea pruncului, după care Beatrice s-a descotorosit de ea.

În final, Beatrice a rămas cu fetiţa, pe care a crescut-o în lux şi bunăstare. Conform prezicerii, fetiţa putea într-adevăr să „vadă” în oglindă, de parcă s-ar fi uitat la un ecran de televizor.

Beatrice era încântată că avea acum posibilitatea de a

folosi oglinda. Singura fisură din planul ei s-a datorat faptului că năbădăiosul de băiat a scăpat între timp din cutia metalică în care îl sechestrase ea. Cine s-ar fi putut gândi că un copil aşa de mic se va dovedi atât de deştept, încât să fie în stare să deschidă o încuietoare complicată?

La câteva luni de zile după evadarea băiatului, Beatrice citi în ziare şi află de la televizor toate datele legate de găsirea unui copil, hoinărind prin pădurile din Connecticut. Era plin de căpuşe, avea febră şi fusese spitalizat. După ce a aflat că băiatul nu-şi mai amintea nimic din toate câte i se întâmplaseră înainte de a fi găsit, ea se mai linişti şi începu să se ocupe de fetiţa care îi aparţinea în totalitate.

A constatat foarte curând că fetiţa, căreia îi pusese numele de Boadicea, după numele unei regine războinice despre care scrisese cândva Heather într-o teză pretinsă de către Beatrice a fi a ei, se dovedea de o inteligenţă sclipitoare. Încerca să caute în oglindă lucruri la care Beatrice nici nu s-ar fi gândit. Şi, încetul cu încetul, Beatrice a început să folosească oglinda, prin intermediul lui Boadicea, pentru a câştiga şi cât mai multă putere, nu numai bani. Beatrice ajunsese să dirijeze o mulţime de oameni şi de afaceri.

Ea se folosea de oglindă căutând să-şi descopere alte puteri magice, deoarece îşi dăduse seama în cele din urmă că ceea ce îşi dorea cu-adevărat era „tinereţea fără bătrâneţe şi viaţa fără de moarte”. Dacă acest lucru era posibil, atunci ea îl va obţine.

Aceasta era povestea pe care femeia i-o spunea copilului timp de ani de zile. Beatrice avea acea insistenţă diabolică cu care determina oamenii să-i facă pe plac. Ea avea la

mână câteva persoane importante şi descoperise formula unui elixir al nemuririi. Beatrice dobândise deja şase dintre cele nouă obiecte necesare, când oglinda i-a înfăţişat o aşchie de fată, cu părul blond şi ochi albaştri, pe a cărei mână stângă se aflau nouă aluniţe şi care urma să îi pericliteze ei existenţa.

Din clipa aceea scopul vieţii lui Beatrice a fost acela de a scăpa de firava fetiţă.

1

Darci parcurse din nou cererea de angajare, ca să vadă dacă totul corespundea realităţii şi nu exagera cu nimic. Mama ei îi spunea mereu că „imaginaţia" era la ea un blestem de familie. „Bănuiesc că ai moştenit-o din partea tatălui tău", obişnuia să-i spună Jerlene Monroe, ori de câte ori fiica ei făcea câte un lucru pe care ea nu-l înţelegea. „De parc-ai şti tu precis cine o fi fost acela", mormăia de fiecare dată unchiul Vern – şi astfel se pornea cearta. Când se ajungea la momentul în care unchiul Vern afirma că nepoata lui n-avea câtuşi de puţin „imaginaţie bogată", ei doar minţea de îngheţau apele, Darci ieşea tiptil din încăpere.

Însă acum Darci se afla în frumosul oraş New York, avea în mână o diplomă extraordinară de colegiu şi intenţiona să înainteze o cerere pentru ceea ce ar fi trebuit să fie cel mai bun serviciu din lume. „Şi am de gând să-l obţin eu!" îşi spunea ea, închizând o clipă ochii şi strângând la piept ziarul împăturit. Mă voi folosi de „Puterea mea de convingere" ca să-l obţin.

— Ţi-e rău? o întrebă tânăra din faţa ei, cu un accent bănuit de Darci a fi din nord.

— Deloc, răspunse Darci, zâmbind. Dar ţie?

— Mă simt ca o caraghioasă. Parcă tot nu-mi vine-a crede că e adevărată o asemenea pleaşcă! zise ea, ţinând în mână acelaşi ziar ca şi Darci.

Fata era înaltă, mult mai înaltă decât Darci, şi, prin comparaţie, mult mai solidă.

E drept că lumea o considera pe Darci cam costelivă. „E slabă, aşa cum este acum la modă", răspundea întotdeauna mama ei. „Jerlene!" i-o reteza sora ei, Thelma, „tu nu i-ai dat să mănânce fetei ăsteia decât suc de fructe şi cereale. Eu cred că e doar moartă de foame." Vorbele acestea obişnuiau să stârnească furia mamei lui Darci, după care urma un torent de cuvinte referitoare la faptul că i-a fost greu să-şi crească fiica fară niciun fel de ajutor. „N-ai crescut-o tu, ei vecinii tăi", intervenea unchiul Vern după care urma o ceartă în toată legea.

Darci îi zâmbi femeii din faţa ei.

— Eu cred că-i o adevărată minune, zise ea.

Darci era de o frumuseţe delicată, fragilă. Avea nişte ochi mari, albaştri, un nas mic şi o guriţă ca un boboc de trandafir. Era înaltă doar de un metru şaizeci şi atât de subţirică, încât hainele păreau că atârnă pe ea. Acum, îşi prinsese în talie, cu un ac mare de siguranţă, fustiţa neagră, lustruită la fund.

— Doar nu crezi că o să primeşti tocmai tu postul ăsta! zise femeia.

— Ba da, i-a răspuns Darci, inspirând adânc. Mie-mi place să gândesc pozitiv. Dacă gândeşti aşa, reuşeşti în tot

ce-ţi propui, asta-i părerea mea.

Femeia deschise gura ca să spună ceva, dar renunţă şi îi zâmbi pieziş.

— Tu ce zici că ni se cere să facem aici? Cred că nu sex, pentru că e vorba de prea mulţi bani la mijloc. Nu-i vorba aici de droguri sau de ceva necurat, pentru că anunţul a fost public. Ce crezi că vor ei de la noi?

Darci o privi pe femeie şi clipi des. Mătuşa ei, Thelma, spălase cu săpun-pudră singurul taior al lui Darci, cumpărat de la solduri, şi îl scosese din maşina automată de spălat, înainte de a începe ciclul de clătire. „Mai economisim bani în felul ăsta", îi spusese ea. O fi fost mai ieftin aşa, dar resturile de săpun rămase în ţesătură îi produceau mâncărimi, pe sub mânecile necăptuşite ale taiorului.

— Eu cred că au nevoie de o asistentă personală, zise Darci, neînţelegând întrebarea femeii.

Femeia îi râse în nas.

— Tu chiar crezi că cineva îţi oferă o sută de mii de dolari pe an ca să-i fii asistentă personală şi că vei primi postul, numai pentru că… Ce idee! Pentru că tu eşti ferm convinsă că îl vei obţine?

Înainte ca Darci să-i poată răspunde, femeia aflată la coadă în spatele ei spuse:

— Ia mai las-o-n pace, da? Dacă eşti sigură că nu vei obţine postul, atunci de ce dracu' mai stai la coada asta?

Lui Darci nu-i plăceau sub nicio formă vorbele urâte şi ar fi vrut să zică ceva, dar interveni o altă femeie de la coadă:

— Ştie careva pentru ce anume este anunţul ăsta? Aştept de patru ore şi încă n-am aflat nimic.

— De patru ore? strigă o femeie din faţă. Eu sunt aici de şase ore!

— Eu am stat azi-noapte pe trotuar, strigă alta.

Apoi, femeile începură să vorbească între ele. Coada era foarte lungă şi zgomotul vocilor devenise extrem de puternic.

Darci nu s-a lansat în discuţiile despre slujba respectivă, pentru că în adâncul sufletului ştia că acest post îi era rezervat. Ar fi fost rezultatul rugăciunilor ei. În ultimii patru ani, petrecuţi la colegiu, se rugase la Dumnezeu în fiecare seară s-o ajute să-şi rezolve situaţia de la Putnam. Iar cu o seară în urmă, atunci când văzuse această ofertă de serviciu, şi-a dat seama că era rezultatul rugăciunilor ei.

— Eşti foarte calificată pentru postul ăsta, îi spusese unchiul Vern, atunci când Darci îi arătase anunţul. Faţa i se strâmbase în rictusul acela pe care Darci ajunsese să i-l cunoască atât de bine.

— N-o să înţeleg în vecii vecilor de ce te-a lăsat maică-ta să faci şcoala aia pretenţioasă, îi spusese mătuşa Thelma. Ai fi putut urma o şcoală de secretariat, ca să-ţi poţi găsi o slujbă mai ca lumea – deşi n-ai mai avea nevoie după nuntă…

— Totuşi… începuse Darci, dar se oprise la timp. Aflase de multă vreme că ar fi fost absolut inutil să-i explice. Îi lăsase în pace pe unchiul Vern şi pe mătuşa Thelma; apoi se dusese în camera de îmbrăcăminte din apartament, transformată în dormitor, şi începuse să citească. Îi plăcea literatura de specialitate, şi era mereu dornică să afle lucruri noi.

Însă unchiul Vern avea dreptate: anunţul acela parcă era

anume făcut pentru ea.

ASISTENT PERSONAL Nu sunt necesare cunoştinţe de calculator. Se prevăd călătorii, deci se solicită o persoană singură, tânără, sănătoasă, serioasă. Salariu iniţial de o sută de mii de dolari pe an, plus asigurare medicală. Prezenţa personală obligatorie, ora 8 dimineaţa.

Strada 17, nr. 2", apartamentul IA.

— Cum adică „parcă e tăcută pentru postul ăsta"? întrebase mătuşa Thelma cu o seară în urmă. Scrie „femeie singură". Iar Darci nu este singură, are familie.

— Din partea mamei ei, precizase unchiul Vern, dispreţuitor. Mătuşa Thelma nu era insistentă precum mama lui Darci, aşa încât ea se mulţumise să-şi strângă buzele şi să pună mâna pe telecomanda televizorului, pentru a schimba canalul de pe Discovery, la care se uita Darci, pe unul de teleshopping. Mătuşa Thelma cunoştea biografiile tuturor prezentatorilor de la canalele de teleshopping. Ea zicea că acele canale de televiziune o făceau să se simtă bine, chiar şi într-un oraş mare şi agitat, ca New York-ul. Adeseori îi spusese lui Darci, între patru ochi, că n-ar fi trebuit să plece niciodată din Putnam, şi nici să se căsătorească cu un bărbat plin de ambiţii. N-ar fi trebuit să se mute tocmai în Indianapolis, cu zece ani în urmă, iar atunci când şeful lui Vern îl rugase pe acesta să meargă la New York ca să supravegheze o echipă de sudori leneşi, ar fi trebuit să refuze să-l însoţească. Îl urmase, totuşi, şi trăise clipe grele în acel oraş pe care îl detesta profund.

Acum, stând la coadă, Darci se străduia să nu audă conversaţiile zgomotoase ce se purtau înjur. Închise ochii

şi se concentră asupra imaginii ei din clipa când i s-ar fi spus că era acceptată pentru acest post.

Pe măsură ce orele treceau, la coadă apăreau diverse zvonuri.

După ce intrau în clădire, femeile erau primite într-o sală de aşteptare înainte de a intra la interviu. Sala de interviuri avea o uşă mare de lemn. Nu prea se vorbea despre ce se petrecea îndărătul acesteia, poate pentru că niciuna dintre ele nu dorea să-şi diminueze şansele de a obţine o slujbă atât de bună.

Abia pe la ora patru după-amiază a intrat Darci în clădire.

O femeie stătea în dreptul uşii care dădea în sala de aşteptare şi nu permitea să între mai multe solicitante decât numărul de scaune aflate acolo. Femeile care aşteptau la coadă remarcaseră cu ore în urmă că pentru acel post nu prea erau căutaţi bărbaţii. Aceştia intrau şi ieşeau după numai câteva minute.

— Ţi-am spus eu, zise o femeie de lângă Darci. E vorba despre sex. Sigur despre sex este vorba.

— Şi ce-ai vrea, pentru o sută de mii pe an? o întrebă altă femeie, scoţându-şi un pantof din picior şi frecându-şi talpa.

— Nu ştiu dacă îmi convine.

— Atunci, pleacă! îi strigă alta şi, pentru o clipă, Darci crezu că se vor lua la bătaie. Acasă la ea, în Putnam, Kentucky, aşa s-ar fi întâmplat, însă Darci aflase că în nord femeile se înfruntau mai mult verbal, decât cu pumnii. „Mai bine un pumn bine plasat în nas”, spusese mama ei, după ce auzise două fete, din nord, certându-se.

— Următoarea! zise femeia cea dură, după ce se deschise uşa de lemn şi ieşi tânăra cu care Darci discutase la coadă. Darci o privi întrebător, însă tânăra se mulţumi să ridice din umeri, în semn că nu ştia dacă reuşise la interviu sau nu.

Când se ridică în picioare, Darci simţi că ameţeşte. Nu mâncase de când plecase de acasă, dis-de-dimineaţă. „Trebuie să mănânci bine de dimineaţă", îi spusese mătuşa Thelma, oferindu-i o tartă cu fructe şi o cană de ceai cald. Sunt mai bune fructele decât cerealele alea pe care ţi le tot dă maică-ta. Şi mai ai nevoie şi de ceva cald în stomac, atunci când mergi să-ţi cauţi un serviciu, mai adăugase ea plină de bunăvoinţă.

Darci se ridicase mult prea brusc, iar de la micul dejun trecuse mult timp. Inspiră adânc de câteva ori, îşi îndreptă spatele şi trecu pragul uşii deschise.

Un întreg perete al încăperii era plin de ferestre atât de murdare, încât de-abia se zărea clădirea de vizavi. Pe podea, în dreptul ferestrelor, se afla o grămadă de scaune metalice pliante, în majoritatea rupte.

În centrul camerei trona un birou mare, de stejar, de genul celor pe care-l poţi găsi în majoritatea magazinelor cu mobilă la mâna a doua. În spatele biroului, pe un scaun din metal, şedea un bărbat, iar lateral, în stânga lui, o femeie. Aceasta avea cincizeci şi ceva de ani, purta un sacou elegant şi o fustă lungă de bumbac; la gât şi la mâini îi străluceau bijuterii din aur cu diamante. Avea o figură comună, însă ochii îi erau extrem de expresivi. În timp ce o priveau pe Darci intrând în încăpere, ochii negri nici nu clipiră.

Privirea lui Darci se îndreptă apoi spre bărbatul aflat la birou. Era cel mai frumos bărbat pe care-l văzuse vreodată. Nu neapărat tipul star de cinema, ei genul pe care-l agrea Darci. Arăta de treizeci şi ceva de ani, deci era mai în vârstă decât ea. „Nu poţi dobândi un părinte, căsătorindu-te cu un bărbat care ţi-ar putea fi tată", îi spusese de multe ori mama ei, dar asta n-o oprise pe Darci să fie atrasă de bărbaţii trecuţi bine de treizeci de ani. „Dacă sunt trecuţi de treizeci de ani, este ca şi cum ar avea şaptezeci." Aceasta era filosofia mamei sale, şi pe zi ce trecea, căuta bărbaţi tot mai tineri.

— Ia loc, te rog, i se adresă bărbatul, şi Darci constată că are un glas plăcut, grav.

Era înalt, sau cel puţin aşa părea stând pe scaun. Avea un păr negru, frumos, foarte bogat, uşor grizonat la tâmple. Parc-ar avea o coamă de leu, îşi zise ea, holbându-se la el cu nişte ochi aşa de mari, încât aproape că îi venea să lăcrimeze. Nu îndrăznea să clipească, pentru ca nu cumva el să dispară, iar ea să constate că fusese doar rodul imaginaţiei ei aprinse.

Bărbatul avea trăsături ferme, o bărbie pătrată, cu gropiţă (exact ca şi Cary Grant, îşi zise ea), nişte urechi mici, lipite de cap şi nişte ochi de un albastru intens. Din păcate, ochii aceia exprimau o imensă oboseală. Darci îşi zise că aceasta se datora probabil nenumăratelor interviuri din ziua aceea.

— Aş putea să-ţi văd cererea? întrebă el, întinzând mâna spre ca, peste birou.

„Aş putea?" se gândi Darci. Nu un brutal „Dă-mi!", ei un civilizat „Aş putea?", ca şi cum i-ar fi cerut permisiunea. Ea

îi înmână hârtia, zâmbind, iar el începu s-o citească. În timp ce aştepta, Darci îşi duse palmele sub genunchi şi începu să-şi legene picioarele, uitându-se prin încăpere; când o privi pe femeia din stingă bărbatului, se opri din legănat şi rămase nemişcată. Privirea femeii exprima o anume duritate.

— E o zi frumoasă, i se adresă Darci femeii, dar aceasta nu dădu niciun semn că ar fi auzit afirmaţia lui Darci, deşi o privea fix.

— Ai douăzeci şi trei de ani? o întrebă bărbatul.

— Da.

— Şi ai urmat colegiul? O măsură cu o privire în care se putea citi neîncrederea.

Darci era obişnuită. I se întâmpla adeseori ca oamenii să se uite la taiorul ei spălat la maşină, la părul des, vâlvoi, şi să se gândească că nu prea arăta ca o tânără care a terminat un colegiu.

— Am absolvit Colegiul de fete Mann, zise Darci. Este o şcoală veche.

— Nu cred să fi auzit vreodată de ea. Unde se află?

— La drept vorbind, peste tot, zise ea. Este o şcoală care îşi ţine cursurile prin corespondenţă.

— Aha, înţeleg, zise bărbatul, şi puse deoparte cererea de angajare. Te rog, povesteşte-mi despre tine, Darci.

— Sunt originară din Putnam, Kentucky. Nu m-am îndepărtat la mai mult de cincizeci de kilometri de Putnam, până acum două săptămâni, când am venit la New York. Deocamdată locuiesc la sora mamei mele.

— Şi ce vrei să te faci atunci când…

Omul tăcu brusc, dar ea înţelese ceea ce fusese el pe

punctul de a spune: „atunci când o să fii mare?” Statura ei mică şi aparenţa de fragilitate îi făceau pe mulţi să o ia drept un copil. După o scurtă pauză, bărbatul continuă:

— Pentru ce te-ai pregătit la colegiu?

— Pentru nimic în mod deosebit, răspunse Darci voioasă. Am învăţat câte ceva din toate. Îmi place să învăţ lucruri diverse. Şi, pentru că nici bărbatul şi nici femeia nu reacţionară în vreun fel la spusele ei, Darci zise umilă: Nu mă pricep la computere.

— Asta n-are nicio importanţă, replică bărbatul. Spune-mi, Darci, ai cumva vreun iubit?

În mintea lui Darci începu să sune un clopoţel de alarmă. Se dăduse deja de gol? Oare bărbatul acela arătos sesizase faptul că lui Darci îi plăcea de el? îşi zicea oare că nu va angaja de fapt o funcţionară, ei doar o biată fată îndrăgostită, una care ar fi tânjit după el toată ziua?

— A, da, răspunse Darci voioasă. Sunt logodită. Cu Putnam, liste…

— Are acelaşi nume ca şi oraşul tău natal?

— Da. Tot oraşul aparţine familiei Putnam. Încercă să râdă, într-un fel care spera să-i dea un aer de femeie sofisticată. Deşi în Putnam nu există mare lucru, tot ce se află acolo îi aparţine lui

Putnam. Adică familiei lui. Membrii familiei au în proprietate întreg oraşul. Şi fabricile, bineînţeles.

— Fabrici? Dar câte sunt?

— Vreo unsprezece sau douăsprezece, zise ea, apoi căzu pe gânduri. Nu, cred că sunt deja cincisprezece. Tatăl lui Putnam le construieşte într-un ritm formidabil.

— Formidabil, repetă bărbatul, şi îşi plecă fruntea parcă

pentru a ascunde un zâmbet. Când el ridică din nou capul, avea aceeaşi expresie serioasă. Dacă te vei căsători cu un bărbat bogat, nu mai vei avea nevoie de serviciu, nu?

— Ba da! îl contrazise Darci cu hotărâre. Ştiţi, începu ea, dar se opri şi-şi muşcă buza inferioară. Mama ei o avertizase să nu spună nimănui totul despre ea. „Păstrează-ţi întotdeauna un anume aer de mister", îi zisese ea. Cu siguranţă că acum era cazul să-i urmeze sfatul. Şi poate că nu era rău să mai adauge câte ceva din „bogata ei imaginaţie": Putnam nu va moşteni totul prea curând, aşa că va trebui să ne descurcăm singuri. Am venit aici, la New York, ca să câştig cât mai mulţi bani. Apoi mă voi întoarce acasă ca să mă căsătoresc cu bărbatul pe care îl iubesc. Rostise cuvintele acestea dintr-o singură suflare, în timp ce ţinea la spate, încrucişate, două degete de la mâna dreaptă.

Bărbatul se uită îndelung la ea, iar Darci îi susţinu privirea. Femeia tăcuse tot timpul, nici măcar nu clipise.

— Dacă iubeşti un bărbat, atunci nu vei putea călători. Iar dacă ai rude aici, la New York, îţi va fi dor de ele, în cazul în care vei fi nevoită să lipseşti din oraş câteva săptămâni.

— Ba nu, deloc! răspunse Darci fară să clipească. Dar pentru că nu dorea ca bărbatul să creadă că era nerecunoscătoare fată de mătuşa şi unchiul ei, adăugă: Ei au viaţa lor şi cu toate că ţin la ei, ştiu că se vor descurca foarte bine şi fară mine. Iar mama are… Ce să-i fi spus? Că mama ei avea un nou iubit, cu doisprezece ani mai tânăr? Mama are şi ea viaţa ei. Merge la cluburi, participă la acţiuni de caritate. Ce, oare localul „Spuds şi Suds", din

Putnam, nu putea fi considerat un „club”?

— Dar tânărul acela?

Darci trebui să se gândească puţin, ca să înţeleagă la cine anume se referise bărbatul.

— A, Putnam. Ei, el are multe de făcut şi ăăă… Ar dori ca eu să am un an de – fiind cât pe ce să rostească, pe nerăsuflate, cuvântul „libertate”, lucru care ar fi fost foarte aproape de adevăr. El ar dori ca eu să am un an în care să mă descurc singură, înainte de a începe o viaţă împreună.

Darci era de părere că se descurcase destul de bine, însă observă că bărbatul se schimbă puţin, ca şi cum i s-ar fi făcut greaţă. Nu înţelegea cu ce anume greşise, dar îşi dădu seama că o cam dăduse în bară. Darci trase adânc aer în piept:

— Am mare nevoie de postul acesta, rosti ea speriată. Şi voi fi sârguincioasă. Era conştientă de faptul că glasul ei suna rugător, aproape disperat, dar nu putu să se abţină.

Bărbatul îşi întoarse capul spre femeia care şedea ceva mai în spate.

— E suficient? o întrebă el, şi femeia dădu abia perceptibil din cap. Bărbatul se întoarse către Darci, îi luă cererea de angajare şi o puse deasupra celorlalte. Bine, domnişoară, ăăă…

— Monroe, zise Darci. Simplă coincidenţă de nume. Bărbatul o privi nedumerit. Darci preciză: Cu cealaltă Monroe.

— Aha, da, zise el. Cu actriţa. Nu se arătă deloc încântat de glumă. După cum ai văzut, Avem multe cereri de angajare, aşa încât, dacă vom mai dori o întrevedere cu dumneata, te vom suna. A i notat aici numărul de telefon la

care poţi fi găsită?

— A, da, dar să nu sunaţi între opt şi zece. Pentru că atunci unchiul Vern se uită la televizor, iar el… Fata se opri. Se ridică, încetişor, şi îl privi pe bărbat. Am mare nevoie de postul acesta, şopti ea.

— Toate au la fel de mare nevoie, domnişoară Monroe, spuse bărbatul, după care se uită la femeia de lângă el. Darci înţelese că trebuie să plece.

Ieşi din birou încercând să-şi ţină umerii drepţi.

Ca şi celelalte, care ieşiseră din birou, Darci ridică din umeri, drept răspuns la privirile întrebătoare ale celor care aşteptau. Habar nu avea cum se descurcase la interviu. După ce ajunse în stradă, îşi deschise poşeta şi se uită în portofel. Ce ar fi putut să-şi cumpere de mâncare cu cei şaptezeci şi cinci de cenţi? Băcanii îi mai dădeau uneori câteva banane prea coapte, pe care altfel nu reuşeau le vândă.

Cu fruntea sus, cu umerii drepţi, Darci o luă la picior.

Poate că va obţine slujba aceea. În definitiv, de ce nu? Putea face faţă acelui serviciu. Ei nu cereau prea multe calităţi. Continua să păşească în ritmul acela alert, preocupată să-şi pregătească textul pe care i-l va spune bărbatului, atunci când acesta o va suna. „Voi fi degajată”, rosti ea cu glas tare. „Degajată şi surprinsă.” Zâmbind tot mai larg, Darci mări ritmul. Trebuia să ajungă repede acasă, ca să apeleze la „Puterea ei de convingere” pentru a rezolva această problemă.

Adam îi făcu semn femeii de la uşă să oprească o vreme accesul în sala de interviuri. Simţea nevoia să se mişte, să se mai dezmorţească. Se duse la geam şi-şi prinse mâinile

la spate.

— Nu merge bine deloc, i se adresă el femeii. N-am găsit niciuna care să corespundă cât de cât cu ceea ce Avem noi nevoie. Ce să fac, să merg şi să caut prin şcolile elementare?

— Ultima a minţit, zise femeia, cu un glas blând.

Adam se întoarse şi se uită la ea.

— Aia? Fătuca aia din Kentucky? Biata de ea! Taiorul arăta de parc-ar fi fost spălat la covată. Zicea că are şi un iubit, unul bogat. Bineînţeles că a minţit! Despre asta şi despre fabricile aparţinând familiei acelui băiat. Probabil că tipul are o furgonetă veche de vreo douăzeci de ani, dotată cu un suport de armă în spate.

— A minţit tot timpul, zise din nou femeia, uitându-se la Adam.

El dădu să mai spună ceva, dar ştia de multă vreme că Helen se folosea intens de creierul ei şi ura mijloacele normale de comunicare interumană – adică ura să vorbească. Îi repetase de nenumărate ori: „Ţi-am spus asta deja”. După aceea, el se străduia până îşi amintea că ea îi spusese totul într-o singură frază.

De data asta Helen repetase acea frază scurtă, şi el înţelese că era ceva important. Deşi obosit, aproape că sări ca să ia cererea fetei de pe teancul acela şi să i-o dea femeii. Aceasta o luă, puse palmele peste ea, dar n-o citi. După o vreme, zâmbi şi îl privi pe Adam.

— A minţit despre tot ce se putea minţi, spuse ea veselă.

— N-are niciun prieten, niciun unchi, nicio mătuşă? N-are nevoie de slujba asta? Despre ce anume a minţit?

Helen făcu semn cu mâna lăsând să se înţeleagă că n-o

interesează întrebările acelea.

— Nu este ceea ce pare a fi, şi nici ceea ce crede ea că este, şi nici ceea ce crezi tu că este.

Adam făcu un efort să-şi ţină gura. Nu-i plăcea stilul acela încifrat, preţios, al clarvăzătorilor. De ce nu-i spunea limpede ceea ce avea în cap?

Ca de obicei, Helen îi citea gândurile, şi tot ca de obicei acestea o amuzau. Ceea ce-i plăcea la Adam era faptul că pe el nu-i deranjau calităţile ei paranormale. Majoritatea oamenilor se temeau de clarvăzători, de faptul că aceştia le pot citi chiar cele mai ascunse gânduri. Adam se străduia să-şi descopere propriile sale secrete, ca şi pe acelea ale celorlalţi oameni, astfel încât lui nu-i era teamă de ea.

— Lămureşte-mă şi pe mine ce vrei să spui, o rugă el, privind-o destul de nervos.

— Ea este persoana de care ai tu nevoie.

— Amărâta aia pipernicită? Fata aia, pe nume Mansfield?

Aflată în impas, Helen se uită pe hârtie. — Darci T. Monroe, aşa scrie aici. Nu Mansfield.

— A fost o glumă, zise Adam, conştient că nu-i poate oferi explicaţii. Helen era în stare să-ţi spună ce anume a făcut bunicul la un moment dat, dar Adam se îndoia că ea urmărise vreodată vreo emisiune de televiziune sau vreun film.

Luând cererea de la Helen, o citi încă o dată, încercând să-şi amintească cât mai multe lucruri despre fata care stătuse în faţa lui doar cu câteva minute în urmă. Intervievase în acea zi sute de femei, şi acum toate informaţiile i se amestecau în minte.

Mică, delicată, cu un aspect sărăcăcios. Totuşi, era

drăguță. „Ca un sticlete”, își zicea el, amintindu-și părul blond care-i atârna neglijent pe umerii taiorului de proastă calitate. Purta sandalele direct pe piciorul gol. Adam își aminti că remarcase picioruşele acelea de fetiță.

— Știu și eu? începu el și se uită la Helen. Femeia avea „acea” expresie care-i spunea că se afla într-o stare de semitransă – parcă se gândea intens la ceva anume. Bine, spuse el cu un oftat, spune-mi. Ce anume vezi?

— Ea te va ajuta.

Adam aştepta ca femeia să-i dea explicaţii suplimentare, însă surprinse surâsul care se înfiripase pe buzele ei. Doamne Dumnezeule! Asta făcea parte din umorul ei de clarvăzătoare. Femeia avusese o viziune care o amuza. Din experienţele lui anterioare, asta ar fi putut însemna orice, de la un câştig la loterie, într-un caz fericit, la blocarea sa pentru trei zile de o avalanşă, în cel mai rău caz. Helen găsea amuzante chiar şi astfel de întâmplări nenorocite, atâta vreme cât toată lumea supravieţuia. De fapt, o încânta orice experienţă din care scăpai cu viaţă. Deci, care fiinţă umană ar mai avea nevoie de filme şi de televiziune, dacă prin mintea ei s-ar derula în permanenţă asemenea evenimente reale?

— Și cu asta basta? mârâi Adam.

— Da, zise Helen; şi îi oferi apoi onoarea de a-l face martorul unuia dintre rarele ei zâmbete pline, luminoase. Fata e flămândă. Hrăneşte-o, şi ea te va ajuta.

— Și să-i spun cumva Fido? întrebă Adam, încercând să fie răutăcios. Tonul păru s-o amuze şi mai tare pe Helen, care se ridică de pe scaun.

— A venit vremea să plec şi eu la lucru, zise ea. În fiecare

noapte Helen îşi petrecea orele cele mai întunecate adâncită în transă, stare în care cerceta viaţa şi prezicea viitorul clienţilor ei.

Deşi Helen îl cam călca pe nervi, Adam se simţi cuprins de panică, acum că femeia era gata de plecare.

— Eşti sigură că ea este? Poate ea face ce vreau? Va dori s-o facă?

Helen mai zăbovi un moment în pragul uşii, iar când se uită la Adam figura ei era serioasă.

— Viitorul trebuie să şi-l croiască fiecare. După cum văd cu lucrurile acum, poţi da greş sau poţi avea succes în ceea ce vei întreprinde. Nu voi fi însă în stare să văd clar deznodământul, până nu vei fi acolo cu fata aia pe nume Mansfield şi…

— Monroe, i-o reteză el.

Helen îi zâmbi.

— Dar ţine minte. E absolut obligatoriu să nu te atingi de ea.

— Ce tot spui?! exclamă Adam descumpănit. Să mă ating de ca? Chiar în halul ăsta mă vezi? De fătuca aia? Probabil că a crescut într-o cocioabă. Cum se numea şcoala aia pe care zicea ca a urmat-o? Mann şi nu mai ştiu cum? Eu să mă ating de ea?! Mă oripilezi. Mai degrabă aş…

Bărbatul tăcu brusc, pentru că Helen ieşi din încăpere şi închise uşa, însă hohotul ei de râs ajunse până la el. N-o mai auzise niciodată râzând.

— Ce nesuferite sunt toate vizionarele astea! îşi zise Adam, după ce rămase singur; apoi se uită din nou la cererea de angajare a lui Darci T. Monroe. Oare de la ce venea prescurtarea T? se întrebă el, dând din cap

nemulţumit.

În ziua aceea, ori de câte ori intra în sala de interviuri vreo frumuseţe din Dakota de Sud, arătoasă şi cu picioare splendide, inima îi bătuse mai repede. Dacă „aceea” s-ar fi întâmplat să fie aleasa, atunci avea să-şi petreacă tot timpul numai cu ea, ar fi luat masa împreună şi poate că ar fi avut cu ea chiar şi o aventură, poate…

De fiecare dată, după ce frumuseţea respectivă părăsise încăperea, el se uitase plin de speranţă la Helen, dar aceasta, cu o expresie dispreţuitoare pe faţă, pentru că sesizase fanteziile lui erotice, scutura din cap în semn de negaţie. Nu, nici frumuseţea aceea nu era „cea potrivită”.

Şi aleasa fusese tocmai această Darci T. Monroe – simplă coincidenţă de nume cu cealaltă Monroe –, care nu părea destul de solidă ca să-l poată ajuta să realizeze ceva. Poate că, din punct de vedere fizic, era suficient dotată, dar cum ar fi putut ea oare să…?

— Ei, ducă-se la dracu’ totul! îşi zise el cu năduf, după care ridică receptorul şi formă numărul notat de fată în cererea ei. În timp ce telefonul suna, Adam se gândea: mai am încă două săptămâni la dispoziţie. Poate mai apare între timp şi altcineva potrivit, îşi spunea el, în momentul în care în receptor auzi o voce de femeie.

2

„Dumbrava” din Camwell, Connecticut, era cel mai frumos loc pe care îl văzuse Darci vreodată. Hanul şi parcul din jurul acesteia alcătuiseră cândva proprietatea funciară a unui bogătaş. Ca şi Mount Vernon, al lui George

Washington, îşi spusese ea atunci când o văzuse pentru prima oară. Casa, cu verandă mare şi cu multe ferestre, fusese construită în 1727. În interior, pardoseala era confecţionată din scânduri late de stejar. Holul de la intrare era o încăpere mare, cu fotolii imense, confortabile, şi cu două canapele, toate dispuse în faţa unui şemineu masiv, din piatră.

— E frumos aici, îi spuse ea tânărului care-i ducea valijoara.

— Dumneata şi cu domnul Montgomery veţi locui în casa de oaspeţi a Păsării Cardinal, îi precizează acesta, privind-o cu mare atenţie.

— Da? Şi domnul Montgomery vine des pe-aici?

— N-a mai fost niciodată, din câte ştiu eu, îi răspunse tânărul, ieşind din clădirea principală pe uşa din spate.

Când văzu potecile străjuite de straturi de flori, care duceau spre câteva vile mai mici, aproape ascunse în spatele copacilor, Darci zâmbi:

— Anexele, rosti ea.

— Ai dreptate, răspunse tânărul, zâmbindu-i. Nu mulţi cunosc acest cuvânt. Ţie îţi place istoria?

— Mie îmi plac foarte multe lucruri, replică Darci. Domnul Montgomery a sosit deja?

— A sosit acum câteva ore, zise el, luând-o la stânga, pe o potecă. Toate casele de oaspeţi au aici nume de păsări, însă – asta rămâne între noi – aceea în care veţi locui voi a fost odinioară gheţăria. N-ar fi trebuit să-ţi spun asta, dar… Coborî vocea.

Dacă ai să te uiţi sub patul tău, ai să vezi o trapă care acoperă pivniţa. Pe vremuri, acolo era păstrată gheaţa.

— Există şi vreun pârâu? Care să păstreze gheaţa?

— A existat cândva, însă nu cred să mai existe. Am ajuns. Il deschise uşa şi intră în căsuţa care era o versiune în miniatură a casei principale. Dispunea de două dormitoare, două băi, o bucătărie micuţă complet utilată şi un salon simpatic. Mobila era un amestec de piese vechi şi noi, dar toate erau în bună stare şi se îmbinau în mod armonios.

— E frumos, exclamă Darci încântată. Presupun că-ţi place să lucrezi aici.

— Mai scot şi eu nişte bani, zise el. Ce cameră alegi?

— Ăăă, nu ştiu. Cred că pe cea care e liberă, spuse ea. Observă că tânărul zâmbise pe sub mustaţă, după care se îndreptase către dormitorul din dreapta. Darci suspină. Ea ştia ce înseamnă un oraş mic; era sigură că toţi cetăţenii din Camwell aveau să afle curând faptul că ea şi cu noul ei şef nu se găseau acolo pentru vreo aventură galantă. Păcat, îşi zise. I-ar fi plăcut ca lumea să creadă că avea una.

Tânărul îi aşează valiza pe un scăunel aflat în faţa patului, apoi se întoarse spre ea şi aşteptă. Darci avu nevoie de ceva timp ca să înţeleagă că omul voia un bacşiş. Îşi deschise poşeta încet, scoase de-acolo două monede şi i le puse în palmă.

O clipă tânărul se uită uimit la monedele din mâna lui, apoi o privi şi îi zimbi.

— Mulţumesc mult, zise el, părând a se amuza de ceva numai de el ştiut.

După ce rămase singură în căsuţă, Darci se aşeză pe pat. „Şi acum ce fac?" se întrebă ea. Ultimele două săptămâni fuseseră cele mai ciudate din viaţa ei, şi nu ştia la ce se mai

putea aştepta.

Mătuşa Thelma fusese aceea care îi comunicase faptul că primise postul.

— Ce-a spus? o întrebase ea. Când să mă prezint la lucru? Şi unde?

Mătuşa Thelma nu ştiuse ce să-i răspundă. Ea nu se gândea decât la satisfacţia pe care avea să o simtă când îi va spune soţului ei: „Ţi-am zis eu". Dar când Vern sosi acasă nu se dovedise preocupat decât de a calcula câţi bani urma să-i ceară lui Darci pentru găzduire şi pentru mâncare, şi, bineînţeles, pentru onoarea de a o lăsa să stea în continuare la ei.

Darci însă n-a auzit nicio vorbuliţă din toată cearta stârnită de prezenţa ei. Ea fusese copleşită de satisfacţia provocată de faptul că avusese dreptate atunci când sperase că totul se va termina cu bine.

În următoarele două săptămâni însă, bărbatul nu-i ceruse decât numărul de asigurare medicală şi alte câteva date de care avusese nevoie ca să-i trimită, în avans, primul salariu. După alte două săptămâni, în care Darci nu mai fusese contactată de acel bărbat, unchiul Vern începuse să-i spună lui Darci că el ştiuse încă de la început că serviciul acela nu era decât o modalitate de abordare a unor fete de teapa ei.

— Adică? tunase atunci inchizitorial mătuşa Thelma.

Pentru faptul că fiica surorii ei obţinuse un serviciu plătit cu o sută de mii de dolari pe an, ea însăşi se simţea acum ceva mai sus pe scara socială şi avea mai mult tupeu în faţa soţului ei:

— Ce înseamnă „fete de teapa ei", Vernon? insistase

mătuşa Thcima, îmbăţoşată.

Iar unchiul Vern îi răspunsese:

— Cum îi turcu', şi pistolu'.

În clipa aceea, Darci părăsise camera.

În cele din urmă, Darci primise prin poştă un plic care conţinea o scrisoare şi un cec pentru o sumă substanţială. În acel moment, unchiul Vernon descoperise că Darci avea totuşi ceva din Jerlene Monroe – însă nu chiar trăsătura pe care crezuse el că o moştenise de la mama ei. În clipa în care unchiul Vernon a văzut cecul, a propus ca întreaga sumă să fie trecută în contul lui.

— În felul acesta, o să obţii o dobândă mai mare, i-a explicat unchiul Vernon, cu un glas vibrând de bunăvoinţă.

— Ştii ceva, unchiule, i-a replicat Darci, toată numai zâmbet. Eu cred că pentru mine ar fi şi mai bine dacă mi-aş deschide propriul meu cont şi ţi-ai depune în el şi tu banii care îi ai. Ce zici de propunerea mea?

Darci a fost nevoită să asculte multe cuvinte grele la adresa ei, din partea unchiului Vern, dar era obişnuită cu un asemenea comportament. Dacă n-ar fi avut o nevoie atât de mare de bani, pentru a-şi schimba întregul curs al vieţii, ar fi fost de acord să-şi împartă banii cu unchiul ei. Deocamdată, însă, nu-şi putea permite să împartă cu nimeni, nici măcar un bănuţ.

— Ştii câte datorii are Darci, intervenise mătuşa Thelma. În ciuda acestui fapt, fata şi-a dat seama că nici mătuşa ei nu era încântată de faptul că singura ei nepoată avea de gând să păstreze toţi banii pentru ea. Ba mai mult, Darci ştia cât se poate de bine că toate rubedeniile ei, de sânge sau prin alianţă, nu considerau „datoriile" ei ca fiind unicul

motiv de îngrijorare.

În cele din urmă, fata a promis că se va gândi bine la propunerea unchiului Vernon şi că se va pronunţa, în ziua următoare. Nu le-a spus însă de scrisoarea anexată ceculuisemnată Adam Montgomery, care, presupunea Darci, era bărbatul de la interviu şi acum şeful ei. În scrisoare, acesta îi comunica o dată şi o oră la care, scria el, avea să-i trimită o maşină care să o ducă la „Dumbrava" din Camwell, Connecticut. Scrisoarea mai conţinea şi un număr de telefon, însă când Darci sunase, nu-i răspunsese decât un robot. Ea lăsase un mesaj prin care ruga ca maşina să vină să o ia nu de la adresa unchiului ei, ei dintr-un cartier mult mai frumos al New York-ului, aflat la ceva distanţă de casa în care locuia.

În dimineaţa zilei în care urma să-şi înceapă serviciul, Darci îşi înghesuise într-o valiză veche lucrurile care îi aparţineau, şi o cărase, preţ de şaisprezece intersecţii distanţă, până la locul de întâlnire. Pentru că maşina avea să sosească de-abia la ora două după-amiază, ea stătuse acolo toată dimineaţa ca nu cumva să rateze întâlnirea. Nu plecase din acea intersecţie decât ca să-şi cumpere ceva de mâncare. Automobilul negru, un Lincoln, cu tapiţerie din piele bej, apăru la ora două fix.

Pe întreg parcursul călătoriei până în Connecticut, Darci, aşezată într-un colţ al canapelei din spate, i-a tot pus diverse întrebări şoferului. Când au ajuns în îndepărtata zonă din nordul Connecticutului, unde se afla oraşul Camwell, ea reuşise să afle de la acesta mai multe lucruri decât aflaseră ultimele lui două neveste laolaltă.

Aşadar, acum se afla acolo, dar nu zărise picior de Adam

Montgomery. Fata avea mult prea multă energie ca să aştepte în căsuţă şi să-şi despacheteze liniştită bagajul, care oricum nu i-ar fi solicitat mai mult de cinci minute. Darci simţi nevoia să purceadă imediat la explorarea împrejurimilor şi primul loc pe care hotărî să-l cerceteze fu celălalt dormitor.

Camera era mult mai mare decât a ei şi avea două paturi duble. Darci mângâie una dintre cuverturi şi se întrebă în care pat se va culca el. Apoi se îndreptă către dulapul de haine. Acesta era plin cu îmbrăcăminte. În Noua Anglie era toamnă, iar îmbrăcămintea din dulapul domnului Montgomery părea să corespundă atât sezonului, cât şi locului respectiv. Când pipăi una din cămăşile lui de velur, observă că singura etichetă existentă ora cea cu iniţialele A.M. Cu alte cuvinte, şeful ei purta haine făcute la comandă. Mai erau acolo şi câteva pulovere, din bumbac şi din lână, nişte sacouri de catifea şi nişte cămăşi din bumbac, teribil de plăcute la pipăit. Pe podeaua dulapului se aflau şase perechi de pantofi, toate cu şanuri în ele.

— Ia te uită, rosti Darci cu glas tare. Şase perechi de pantofi.

Cotrobăi prin sertarele din cameră, apoi merse în baie şi inspectă holul. Deschise fiecare sticluţă, le mirosi pe toate, atinse fiecare obiect. După ce ieşi din cameră ştia că l-ar putea recunoaşte numai după miros, dacă ar fi fost necesar vreodată.

Se întreba unde se afla el în clipa aceea? La ora şase, Darci reveni în clădirea principală şi intră în toate încăperile descuiate. Îi salută pe cei de la bucătărie şi îi întrebă cum îi cheamă. Se prezentă personalului de

întreţinere şi i se permise să exploreze şi subsolul clădirii. La ora opt, fata ieşi din clădirea principală, prin spate, şi îşi strânse pe ea sacoul taiorului, pentru că afară se făcuse destul de răcoare. Reveni în căsuţă, dar domnul Montgomery tot nu apăruse, drept care Darci ieşi din nou. Observase în dulapul lui o jachetă mai groasă, pe care i-ar fi plăcut să o îmbrace, dar se gândi că ar depăşi astfel nişte limite. Ca atare, se mulţumi să-şi încheie nasturii de la sacoul ei şi să grăbească pasul. Se opri de câteva ori, închise ochii şi se concentră asupra imaginii bărbatului, întrebându-se pe unde o fi. Apoi simţi o prezenţă în preajmă. Cineva care nu păşea pe potecă, ei pe frunzele uscate căzute pe pământ. Darci se opri şi inspiră adânc. Îl găsise. Fără să stea prea mult pe gânduri, o porni după el.

Bărbatul nu mergea pe trotuar, ei traversa peluzele, iar ea îl urmări prin tot Camwell-ul, timp de aproape o oră, înainte de ai se adresa:

— Ce căutaţi?

Adam se sperie, auzindu-i pe neaşteptate glasul atât de aproape de el, dar îşi reveni imediat, când îşi dădu seama cine era. Darci stătea sub un felinar şi era îmbrăcată cu acelaşi taior subţirel şi uzat, pe care îl purta şi atunci când o văzuse prima oară. Părea atât de fragilă, încât Adam se gândi că dacă ar strănuta, ar fi aruncată cât colo numai de curentul de aer format.

— De ce nu eşti la hotel?

— Am vrut să dau de dumneavoastră, ca să vă întreb ce vreţi să fac. Adică, să ştiu ce treabă am de făcut, zise Darci, zâmbindu-i.

Arată grozav, îşi zise ea. Adam purta un pulover de lână,

o jachetă scumpă din piele, mulată pe trup, şi nişte jeanşi prespălaţi, foarte la modă.

— Intenţionam să-ţi vorbesc despre ceea ce vei avea de făcut, atunci când aveam să ne vedem, zise el, arţăgos.

— Şi ce faceţi aici?

Lui Adam îi stătea pe limbă să-i spună că asta chiar nu era treaba ei, dar pentru că avea să-şi petreacă timpul împreună cu ea, nu dorea să o supere chiar de la început. De fapt, ar fi fost mai bine s-o ia mai cu binişorul. Îi zâmbi.

— O să-ţi spun totul, la momentul potrivit.

— În cazul în care te interesează femeile, îţi stau la dispoziţie, îi spuse Darci, clipind din genele ei blonde.

O clipă, Adam avu impresia că nu auzise bine ceea ce spusese Darci şi clipi neajutorat, privind-o întrebător.

Apoi, uitându-se mai atent la zgâtia aceea de fată, care-şi încolăcise braţele în jurul mijlocului ca să se apere de frig, ideea de a face dragoste cu ea i se păru cât se poate de caraghioasă şi izbucni în râs. Starea de neliniște îl părăsi. Dacă fetei aceleia îi mai lipsea câte ceva, poseda în compensaţie un pronunţat simţ al umorului.

— Haide, zise el, e un local în josul străzii. Hai să mâncăm ceva şi te mai încălzeşti puţin.

După câteva minute, se aflau amândoi într-un separeu al cafenelei. Ospătăriţa, o femeie înaltă şi subţire, îmbrăcată într-o uniformă albastră, cu un şorţuleţ alb, veni să le preia comanda.

— Vrei cafea? întrebă Adam. Darci dădu aprobator din cap.

— Doriţi cumva să şi mâncaţi? întrebă ospătăriţa, plictisită.

— Eu nu, zise Adam, şi se uită întrebător la Darci.

— Poate doar o plăcintă cu mere, dacă aveţi.

— Ne aflăm în Noua Anglie, suntem în luna octombrie şi dumneavoastră vreţi plăcintă cu mere, spuse ospătăriţa şi plecă chicotind.

Adam întoarse capul spre Darci.

— Mulţumesc. Nu m-am mai distrat de mult aşa de bine.

Ospătăriţa reveni cu două căni verzi, cu pereţii groşi, pe care le puse pe masă în faţa lor. Adam sorbi din cafea şi o urmări pe Darci cum îşi pune trei linguriţe cu zahăr şi cum goleşte patru pliculeţe cu frişcă în cană. După ce-şi prepară cafeaua, Darci luă o înghiţitură şi păstră cana între palme, ca să şi le încălzească.

— Mă bucur că te-am putut ajuta şi eu cu ceva, zise Darci. Ia spune, ce căutai?

După ce ospătăriţa le aduse şi două porţii de plăcintă, Darci se apucă să mănânce, continuând să-l privească cu un aer întrebător, pe Adam.

— Cum m-ai găsit? se interesă el, evitând să-i răspundă la întrebare.

— M-am folosit de „Puterea mea de convingere”.

— Aha, exclamă Adam zâmbind. Adică?

— Dacă te gândeşti foarte intens la ceva anume, poţi face să se întâmple acel lucru. Eu, de exemplu, m-am gândit că vreau ca tu să fii aproape de mine, şi iată că ai venit.

— Chiar aşa?

— Ce cauţi, de fapt?

— Deocamdată nu pot să-ţi spun, îi răspunse el, zâmbindu-i cu duioşie. Cel puţin aşa spera. N-am motive s-o fac.

— N-ai de gând să-ţi mănânci plăcintă?

Adam îi aşează în faţă şi farfuria lui.

— Îmi ceri ca eu să lucrez pentru tine, dar nu vrei să ştiu ce faci. Cel puţin nu încă. Ce-ar trebui să se întâmple, pentru a-mi da amănunte? Un cutremur? Un uragan? Să cumpere Microsoft-ul întreaga Chină?

Adam chicoti.

— Bună. Nu-i nevoie să se întâmple nimic deosebit. Trebuie doar să găsesc ceva, şi pe urmă îţi spun.

— Aha, cred că înţeleg, zise ea.

— Ce înţelegi? întrebă el, simţindu-se mai stânjenit decât ş i-ar fi dorit. De ce nu renunţă aşchiuţa asta cicălitoare la ideea ei fixă?

— Mitul eroului. Mai întâi găseşti singur comoara şi abia apoi te baţi cu pumnu-n piept, în timp ce eroina îţi cade la picioare.

— Mă bat cu… O clipă Adam clipi, nedumerit. De obicei, femeile nu-i vorbeau astfel. De obicei, femeile… da, femeile nu reprezentaseră pentru el o problemă. Încercă să se relaxeze şi îi zâmbi. Ştii ceva? Până la urmă tot va trebui să-ţi spun. Se ridică în picioare şi privi de jur-împrejur prin restaurant, asigurându-se că nu-l putea auzi nimeni, după care se aşează din nou şi se aplecă spre ea vorbindu-i cu blândeţe: în orăşelul ăsta are loc o sărbătoare a vrăjitoarelor, iar eu încerc să aflu unde se vor întruni.

Darci continua să-şi bea liniştită cafeaua. Lipsa oricărei reacţii din partea fetei îl deranjă pe Adam. În ochii ei nu se citea nici cea mai vagă urmă de interes.

— Ai întrebat pe cineva care este locul acela?

— N-ai auzit ce-am spus? Este un sabat al vrăjitoarelor.

Unui astfel de sabat nu i se prea face publicitate.

— Dar este un oraş mic, zise Darci, frecând cu furculiţa fundul farfuriei. Mâncase ambele porţii de plăcintă cu mere.

— Ce importanţă are mărimea oraşului?

— Din experienţa mea ştiu că într-un oraş mic nu se prea poate ţine ceva secret. Dacă aş fi dorit vreodată să aflu ce are de gând mama mea – lucru pe care nu mi l-am dorit niciodată aş fi putut întreba orice persoană, mai mare de şapte ani, din Putnam, şi aş fi aflat imediat.

— Să-mi aminteşti, dacă o să uit cumva, să nu merg niciodată în oraşul tău natal. Totuşi, mă îndoiesc foarte serios că în oraşul tău s-ar putea întâmpla ceva aşa de urât, cum este acest sabat.

— A fost odată…

Înainte ca Darci să-şi poată termina vorba, ospătăriţa cea nervoasă le puse pe masă nota de plată.

— Mai doriţi şi altceva? întrebă ea, uitându-se la cele două farfurii goale din faţa lui Darci. M-ai Avem o porţie de plăcintă cu cireşe.

Ochii lui Darci sclipiră.

— O, ar fi…

— Ar cam trebui să plecăm, spuse Adam şi-i dădu câteva bancnote ospătăriţei.

— Are cumva loc pe-aici vreo întrunire a vrăjitoarelor? o întrebă Darci pe aceasta, evitând privirea uluită a lui Adam.

— Sigur că da. Este o mare întrunire, la „Dumbravă”.

— Acolo unde stăm noi?

— Da, chiar acolo. Locuiţi în Casa Păsării Cardinal, nu-i

aşa? Ieşiţi pe uşa din spate, apoi luaţi-o la stânga, iar pe urmă mergeţi pe potecuţa care duce spre vechea baracă a sclavilor. Nu se poate să nu nimeriţi.

— Nu prea cred că… începu Adam.

— Şi e un sabat de vrăjitoare rele? întrebă Darci.

— Te rog s-o scuzi, nu vrea să…

Ospătăriţa se comportă de parcă nici nu l-ar fi auzit pe Adam:

— Destul de rele. În ultimii patru ani au dispărut de-aici patru oameni - desigur, nu a fost niciun localnic printre aceştia, jur lumea crede că ele fac nişte vrăji cu sânge, în tunelele oraşului. Şeful poliţiei a făcut mare haz de toate astea, dar urâta de cumnată-sa este proprietara casei în care stă el şi toată lumea ştie că femeia e băgată până-n gât în treaba asta. Auziţi, să aveţi mare grijă, pentru că se apropie sfârşitul anului şi s-ar putea ca vrăjitoare să dorească să mai adauge un dispărut la cei patru. Aşa că, la revedere şi să sperăm că o să ne revedem sănătoşi. Ha-ha-ha! Am glumit, adăugă ea, după care îşi adună banii şi plecă.

Când îşi întoarse capul spre Adam, Darci văzu că acesta stătea rezemat de speteaza scaunului, cu gura căscată de uimire, îşi reveni însă destul de repede.

— Acum putem pleca? o întrebă el pe Darci, care sesiză că părea foarte supărat pe ea.

După ce ieşiră din restaurant, Adam o porni cu paşi mari şi repezi, astfel că Darci fu nevoită să alerge ca să se poată ţine după el.

— Acum o să mă concediezi? îl întrebă ea.

— Aşa s-ar cuveni! se răsti Adam. Nu doream să ştie

nimeni pentru ce ne aflăm aici, însă tu… Adam dădu neputincios din cap.

— Oricum ar fi aflat toţi acest lucru, zise Darci, alergând alături de el. Acea femeie ştia că stăm la „Dumbravă”, nu? Ştia până şi numele căsuţei în care locuim.

— Este evident că tu nu iei lucrurile în serios.

— Ai vrut să ştii unde are loc sabatul vrăjitoarelor, iar eu am aflat. Ce anume ar trebui să facă o asistentă personală, dacă nu să-şi dea toată silinţa atunci când se simte nevoia? Adevărul este că nu ştiu ce anume mi se cere şi, pentru că tot veni vorba, ia zi, de ce m-ai angajat pe mine? De fapt, slujba asta a fost rezultatul rugăciunilor mele, aşa că poate… O, mersi, exclamă ea, atunci când bărbatul îi deschise, galant, uşa.

O dată intraţi în căsuţă, Darci se întoarse spre Adam, aşteptând.

— Nu ştiu la care dintre întrebările tale să răspund mai întâi.

— Ce ar fi să o luăm pe potecuţă, ca să vedem sabatul vrăjitoarelor? îl întrebă ea, cu un glas plin de speranţă.

— Nu, nu vreau. Şi nici nu doresc să mă însoţeşti. Aş putea… Bărbatul tăcu şi îi întoarse spatele.

— Ce-ai putea?

— Nimic, răspunse el, apoi mimă un căscat. Este târziu şi sunt cam obosit, iar mâine trebuie să… Se opri şi se uită la ea.

Darci aşteptă, răbdătoare, dorind ca el să-i mărturisească tot ceea ce simţea ea că îi ascundea.

Dar Adam n-avea de gând să-i spună mai mult decât era strict necesar să ştie.

— Da, rosti el alene, amintindu-şi cum îl făcuse ea să râdă în seara aceea. Noapte bună, domnişoară Mansfield. Văzând că ea se mulţumeşte să zâmbească la gluma lui, Adam crezu că ea nu o înţelesese şi insistă: Monroe? Mansfield? Ai înţeles? Marilyn. Jayne.

— Am înţeles din clipa când am auzit pentru prima oară gluma asta; aveam pe atunci doar patru ani. Ce-mi ascunzi de fapt?

Adam oftă. Gluma lui fusese proastă, iar fata se dovedea teribil de perspicace.

— Vorbim mâine dimineaţă. Acum ar fi foarte indicat să mergem la culcare. Noapte bună, domnişoară Monroe.

— Noapte bună, domnule Montgomery, îi răspunse Darci pe un ton ridicat, atunci când el îi întoarse spatele.

Adam se răsuci brusc şi o privi. Pentru o clipă, el păru că doreşte să mai zică ceva.

Apoi, ca şi când n-ar fi ştiut ce să-i spună, bărbatul se întoarse şi ieşi din încăpere, închizând uşa după el.

Darci intră în camera ei, şi după zece minute dormea dusă. O trezi zgomotul unei uşi care se închidea. Uitându-se la ceasul de lângă pat, constată că era ora trei dimineaţa. Oare domnul Montgomery nu dormise deloc?

Se întoarse cu faţa-n sus şi închise ochii, începând să-şi exercite „Puterea ei de convingere”, pentru a-l determina să adoarmă.

După numai câteva clipe, Darci observă că lumina care îi intra pe sub uşă se stinsese, şi simţi cum se lasă pacea peste întreaga căsuţă.

Zâmbind, ea adormi imediat.

3

— Ia spune, ce facem astăzi? întrebă Darci, veselă, a doua zi dis-de-dimineaţă.

Observând că era îmbrăcată cu aceleaşi haine ca şi în ziua precedentă, aceleaşi pe care le purtase şi în ziua în care avusese loc interviul, Adam se încruntă.

— Ai dormit? Să nu-mi spui că ai insomnii.

— Eu aş putea dormi şi pe un pat de cuie, răspunse ea, zâmbitoare. Ce frumos e afară! Pe geam, vegetaţia etala un amestec de nuanţe aprinse, de la roşu la portocaliu.

Pe Adam peisajul nu-l impresiona.

— De ce te-ai îmbrăcat cu taiorul ăsta subţire? Ai nevoie de o jachetă sau măcar de un pulover gros.

— N-am aşa ceva, zise Darci, continuând să zâmbească. Nu-mi duce grija, pe mine nu mă deranjează frigul. Mama zice că mă agit mult prea mult, ca să-mi fie frig.

Adam deschise gura ca să-i răspundă, dar renunţă. El purta nişte pantaloni din velur şi o cămaşă din bumbac peste care îmbrăcase un pulover gros.

— Hai să mergem, zise el, muşcându-şi limba ca să nu facă niciun comentariu la adresa mamei lui Darci. Nu ţi-e foame? Vom lua micul dejun, şi pe urmă vom porni la treabă.

— Sunt gata, zise ea, ieşind pe uşa pe care i-o deschisese politicos bărbatul. Mie mi-e mereu foame. Deci, ce vom face astăzi?

Adam nu-i răspunse imediat, gândindu-se la ce cumpărături s-o trimită ca să-i dea de lucru, timp în care el

să-şi vadă de treburile lui. Văzând că pătrundea vântul de toamnă prin hainele ei subţiri, decise că fata avea nevoie de haine groase.

La micul dejun, luat în sufrageria intimă şi însorită a „Dumbravei", Darci mâncă de două ori mai mult ca el. Dar ceea ce-l uimi pe Adam era faptul că fata părea că se împrietenise cu toţi cei din preajmă, fie ei clienţi sau membri ai personalului.

— Mulţumesc, Alison, îi zise ea fetei care turna cafeaua. Mulţumesc, Ray, i se adresă tânărului care le aduse farfuriile cu mâncare. Cum te mai simţi cu spatele, domnule Dobbs? îl întrebă, pe un client de la masa alăturată.

— Le-ai spus tuturor motivul pentru care ne aflăm aici? o întrebă în şoaptă Adam, întinzând mâna spre coşul din mijlocul mesei, ca să ia o felie de pâine. Darci mâncase însă toată pâinea, plus o omletă făcută din patru ouă şi trei cârnaţi.

— N-am avut când, răspunse ea. Am aflat acest lucru de-abia aseară.

Darci zâmbea, şi Adam nu îşi putea da seama dacă glumea sau vorbea serios, lucru care-l îngrijoră de-a binelea. Cum s-o determine să trateze cu seriozitate ceea ce dorea el să întreprindă?

— Eşti gata? o întrebă el, ridicându-se de la masă şi îndreptându-se spre holul principal. Ajuns la uşă, se opri, pentru că Darci rămăsese să stea de vorbă cu un bărbat de la recepţie. Bărbatul era bătrân şi avea o faţă ridată, însă Darci îi zâmbea de parcă ar fi fost idolul visurilor ei.

— Domnişoară Darci T. Monroe, spune-mi, te rog, de la

ce vine acest T? întrebă bătrânul.

— Port numele unei vedete a filmului mut, de care sunt convinsă că n-ai auzit. Theda Bara.

Bătrânul chicoti.

— A fost mai sexy decât orice vedetă din ziua de azi.

Darci se aplecă spre el, peste tejghea.

— Ghidus bătrân ce eşti, îl mustră ea cu un glas dulce. Ce vremuri trebuie să fi fost!

Omul râse atât de tare, încât Adam se temu că îşi va da duhul.

Darci zâmbi şi părăsi recepţia, urmându-l pe Adam afară.

— Mereu obişnuieşti să faci asta? întrebă el.

— Adică ce?

— Să tachinezi bărbaţii şi să flirtezi cu ei, zise el, uşor jenat. Ea îl privi mirată şi apoi se încruntă.

— Dar eu nu fac niciodată aşa ceva! Eu doar… Tăcu şi se gândi puţin, după care continuă. Îmi place să-i fac pe oameni să se simtă bine. Cred că-i ca o oglindă. Dacă lumea se simte bine, atunci această stare de bine se reflectă şi asupra mea. Tu nu simţi la fel?

— Nu, i-o reteză Adam, oprindu-se şi căutându-se prin buzunare. După ce îşi scoase portofelul, extrase din el trei bancnote de câte o sută de dolari, pe care i le dădu fetei. Te rog să te duci la magazinul ăla peste drum şi să-ţi cumperi o jachetă. Apoi, amintindu-şi de orgoliul femeii moderne care vrea să-şi plătească singură cumpărăturile, adăugă: Dacă ţii cu tot dinadinsul, poţi să consideri banii ăştia drept un avans la salariu.

Darci îi returnă bancnotele.

— Mulţumesc, nu. Deci, ce facem astăzi?

— Explică-mi şi mie de ce nu vrei să-ţi cumperi o jachetă? Din cauză că ţi-am dat eu banii sau există un alt motiv?

— Nu vreau să cheltuiesc banii, zise ea, zâmbindu-i, deşi vântul rece care îi pătrunsese pe sub hainele subţiri o făcea să tremure.

Aplecându-şi capul într-o parte, el o privi lung.

— Până acum n-am mai întâlnit o femeie căreia să nu-i placă să-şi cumpere haine. De ce nu ţi-ai folosi primul salariu ca să-ţi reînnoieşti garderoba?

— Fac economii, răspunse laconic Darci, întorcându-se şi luând-o la picior, pe trotuar. Trebuie să vedem dacă existe o bibliotecă. Poate găsim ceva legat de istoria oraşului. Ar fi bine să ne uităm şi prin ziarele locale, să vedem dacă nu cumva găsim informaţii despre cele patru persoane dispărute. M-ar interesa să ştiu dacă au fost femei sau bărbaţi.

— Au fost femei, îi spuse el, Iară să se mişte din loc. Pentru ce economiseşti banii?

— Pentru libertate, răspunse simplu fata, întorcându-se cu faţa la el şi începând să meargă de-a-ndărătelea , neslăbindu-l din ochi.

Adam oftă. Nu era un snob, dar nu suporta să fie văzut împreună cu cineva îmbrăcat atât de sărăcăcios şi de nepotrivit.

— Bine, zise el, oftând din nou şi întinzându-i fetei bancnotele. Sunt ale tale. Nu ţi le voi scădea din salariu.

Darci zâmbi cu gura până la urechi, se apropie şi înşfacă bancnotele. Traversă în grabă strada cât pe ce să fie lovită de două maşini, şi intră cu mult elan în magazinul de

îmbrăcăminte, în timp ce Adam rămăsese încremenit locului.

— Nu s-a lăsat chiar atât de greu convinsă, mormăi el, îndreptându-se către o bancă din parc, şi aşezându-se să o aştepte. Spera ca fata să nu întârzie prea mult.

Nici n-apucă bine să se aşeze, că Darci traversă strada, ocolind maşinile într-o manieră riscantă, care-i dădu lui Adam fiori.

Fata purta cel mai urât pulover pe care-l văzuse Adam vreodată, gros şi colorat violent. În plus, era mult prea mare, astfel că mânecile atârnau lălâi.

— Ce mai e şi drăcovenia asta acum? o întrebă el.

— Un pulover, răspunse ea, trăgându-şi mânecile şi frecându-se pe braţe. Ţine foarte bine de cald.

— Să nu-mi spui că ai dat trei sute de dolari pe chestia asta.

— Nu, nici gând. M-a costat douăzeci şi nouă de dolari şi nouăzeci şi nouă de cenţi, la solduri. Plus TVA, desigur. Asta înseamnă că mi-au mai rămas 268,21 de dolari ca să mi-i depun în cont.

Adam n-avea niciun chef să se certe cu ea, dar nici nu putea să permită vreunui angajat de-al lui să fie îmbrăcat nepotrivit, în plus, nu suporta hidoşenia aceea de pulover.

— Vino după mine, îi porunci el, îndreptându-se către colţul străzii. Când culoarea unicului semafor din Camwell deveni verde, el traversă strada, în timp ce Darci făcea efortul să se ţină după el.

Adam deschise uşa micului magazin. În vitrină se aflau haine frumoase şi scumpe, pantofi şi cizme. Vânzătoare remarcă hainele scumpe pe care le purta Adam, şi îi zimbi

politicos. Apoi zâmbetul îi dispăru văzând-o pe Darci. Felul în care era îmbrăcată fata şi faptul că îşi cumpărase un pulover ieftin, doar cu câteva clipe mai devreme, o făcură pe vânzătoare să o privească strâmbând din nas.

Nimeni nu se uitase vreodată la el în felul în care se uita acum femeia aceea la Darci, căreia părea să nu-i pese de privirea dispreţuitoare a vânzătoarei.

Stăpânindu-şi cu greu furia, Adam îi arătă femeii un card bancar de platină şi-i spuse:

— Verifică-l, te rog, la aparat.

— Nu înţeleg, zise vânzătoarea, cu ochii aţintiţi spre Darci, care se uita la un raft plin cu bluze. Se părea că femeii îi era teamă ca nu cumva Darci să fure ceva.

— Trece datele cârdului pe unul dintre formularele alea şi dă-mi-l să-l iscălesc, a mormăit Adam, arătând spre teancul de bonuri jerpelite, depozitate în spatele tejghelei.

Tonul lui o făcu pe femeie să-i acorde toată atenţia. Ea îi întinse, descumpănită, bonul imprimat, iar Adam îl semnă. Pe bon, bărbatul nu înscrisese nicio sumă, ei îşi pusese doar iscălitura.

— Acum te rog s-o îmbraci din cap până-n picioare, îi ceru el cu o voce scăzută. Şi ia-ţi înapoi puloverul ăla oribil. Dacă mai pui pe ea ceva la fel de îngrozitor, voi cumpăra imediat magazinul ăsta şi-i voi da foc. Sper să nu te afli în el, atunci când se va întâmpla asta. M-am exprimat suficient de limpede?

— Da, domnule, răspunse pe un ton respectuos vânzătoarea.

Adam nu mai văzuse niciodată pe cineva atât de încântat de ceva, precum era Darci de hainele ei.

Când fata ieşi din magazin, cu sacoşele de cumpărături, îi stătuse pe limbă o remarcă sarcastică la adresa faptului că se pricepea de minune să cheltuiască banii, dacă aceştia nu-i aparţineau.

Însă încântarea pe care o citi pe faţa ei îl făcu să-şi ţină gura. Arăta ca un copil care se bucura de cadourile primite de Crăciun. Adam călătorise mult şi văzuse destule la viaţa lui. „E surmenat", zicea verişoara lui, Elizabeth, despre el. „Văzut, plăcut, şi plictisit" era părerea ei despre verişorul Adam, considerat oaia neagră a familiei.

Adam îşi zise că nu mai văzuse niciodată ceva asemănător expresiei lui Darci în acele clipe. Fata privea drept în faţă şi părea a nu vedea nimic altceva decât o imagine din mintea ei, imagine care o făcea să se simtă de fericită.

— Nu vrei să ţi le duc eu? se oferi Adam, pe un ton amuzat.

Pentru că Darci nu-i răspunse, el încercă să ia una dintre sacoşe, însă fata nu-i dădu drumul.

— Ce-ar fi să te duc în braţe, cu tot cu sacoşe, zise el, dar nici gluma aceasta nu trezi nicio reacţie din partea ei. Fata continuă să privească în gol, cu nişte ochi plini de încântare.

— Hai să ne întoarcem la hotel. E vremea să luăm prânzul. Nu ţi-e foame?

Şi pentru că nici menţionarea perspectivei de a mânca nu o aduse la realitate, el îi fâlfâi o palmă prin faţa ochilor.

Iar Darci nici nu clipi.

Adam se gândi o clipă s-o ia în braţe, cu pachete cu tot, şi s-o ducă până la hotel, dar se aflau pe stradă, şi nu dorea să dea ocazia la bârfe suplimentare. O prinse de umeri şi o întoarse spre trotuar, apoi îi dădu un mic ghiont, pentru a o face să-şi pună picioarele în mişcare, după care o conduse către intersecţie.

După schimbarea culorii semaforului, Adam o împinse şi mai tare pe Darci, ca să o pornească iar, dar trebui s-o prindă ca să nu cadă, atunci când fata coborî de pe trotuar. La semafor aştepta o maşină. Femeia de la volan coborî geamul şi întrebă:

— Îi este rău?

— Nu, îi răspunse Adam. Are haine noi. Şi arătă spre cele şase sacoşe pline de cumpărături, pe care Darci le strângea în mâini, de parcă de ele ar fi atârnat viaţa ei.

— O înţeleg, zise femeia. Adam o auzi întrebându-l pe bărbatul aflat lângă ea ea: „De ce nu-mi cumperi şi tu mie haine noi?”

După ce ajunseră pe partea cealaltă a străzii, Adam nu reuşi s-o facă pe Darci să meargă mai repede, aşa că o prinse de talie şi o ridică vreo treizeci de centimetri deasupra trotuarului. O puse din nou pe picioare şi reuşi să o conducă pe aleea ce ducea la „Dumbravă”, şi de acolo până la căsuţa lor.

După ce intră în casă, Darci rămase ţintuită locului.

Ce să fac acum cu ea? se gândea Adam. Văzuse şi făcuse multe în viaţa lui, dar nu se mai întâlnise cu o astfel de situaţie. Oare ce… oare ce ar face un soţ aflat într-o asemenea ipostază? Oare femeile normale reacţionau în

acelaşi mod după ce veneau de la cumpărături?

Umeraşe, era singurul lucru care îi trecu prin cap. Poate că va reuşi s-o facă să-şi atârne în dulap noile haine. Poate că această activitate o va scoate din transă. Adam se duse în camera lui Darci şi deschise dulapul.

În dulap erau umeraşe, dar nu şi haine. Oare unde şi le ţinea?

Adam se îndreptă, din curiozitate, în partea opusă a încăperii, deschizând un sertar. Văzu o pereche de chiloţei albi de bumbac, uzaţi de atâta spălat, o pereche de ciorapi, subţiaţi la călcâi, nişte jeanşi frumos împăturiţi şi un tricou lung, care, se gândi el, îi servea şi drept cămaşă de noapte. Adam se încruntă când intră în baie. Pe etajeră se afla o periuţă de dinţi îndelung folosită şi o cutiuţă cu bicarbonat care ţinea loc de pastă de dinţi. Mai era şi un flacon cu deodorant, care părea să aparţină hotelului.

Adam reveni în camera de zi înjurând printre dinţi. Doar îi trimisese bani. De ce nu-şi cumpărase ceva mai ca lumea de îmbrăcat?

O găsi pe Darci în acelaşi loc în care o lăsase. Scuturând din cap uimit, Adam o prinse pe după umeri şi o direcţionă înspre dormitor. O dată fata ajunsă lângă pat, el începu să scoată obiectele de îmbrăcăminte din sacoşe; n-avea de gând să încerce să-i descleşteze degetele de pe mânerele acestora.

În timp ce scotea hainele, Adam se gândea că el avusese totdeauna bani, aşa încât lui nu i se părea ceva neobişnuit să se îmbrace frumos. Nu acorda mare atenţie unor pantaloni sau unor cămăşi nou cumpărate. Se întreba ce însemnau hainele pentru cineva care nu avusese niciodată

bani?

Adam fu satisfăcut să constate că toate obiectele erau de foarte bună calitate, majoritatea din caşmir. Erau acolo pulovere moi, fuste din tweed, căptuşite şi cu buzunare (una din verişoarele sale obişnuia să spună că nici nu merita să ai o fustă necăptuşită şi fără buzunare), precum şi nişte pantaloni. Mai era şi un sacou bleumarin, cu nasturi argintii, două pulovere groase (împletite de mână în Maine – scria pe etichetă) şi un pardesiu tricotat, suficient de gros. Într-o pungă mai mică se aflau câteva bijuterii, învelite într-o hârtie fină. Sigur nişte gablonţuri, dar bine alese, astfel încât să se potrivească cu îmbrăcămintea. Mai găsi desuuri, dar nu le scoase.

După ce îi puse toate hainele pe pat, el se întoarse către Darci, care continua să ţină băierile pungilor, privind în gol. Ce să fac? se întrebă Adam. Apoi se hotărî: o luă în braţ şi o întinse pe pat, peste haine.

Asta o trezi la realitate pe Darci. Sări imediat de pe pat.

— Le doare. Le striveşti. Le… Glasul i se stinse în timp ce mângâia un pulover de caşmir. Era de un roşu închis şi lângă el se afla o fustă asortată.

În timp ce se uita la ea cum mângâie hainele, cu un respect pe care îl văzuse doar la oamenii care atingeau obiecte sfinte, Adam îşi dădu seama că se simte oarecum deranjat de situaţie. Sau cine ştie, nu atât deranjat, cât gelos. În fond, el fusese acela care îi cumpărase fetei hainele, ea n-ar trebui să…

— Am putea merge să mâncăm? o întrebă el, remarcând iritat că avea vocea răguşită, aproape mânioasă.

— Da, reuşi să rostească Darci. Da, da, da. Vin într-o

clipă.

— Bine, zise el şi ieşi din dormitor. După zece minute, ea îşi făcu apariţia, ţinând în mâini cele şase sacoşe, din nou pline.

— Doar nu duci hainele înapoi? rosti el.

— Cum să le duc înapoi? Zâmbea. Vreau să le arăt tuturor celor din hotel.

— Vrei să le arăţi tuturor…? Adam scutură din cap, încercând să înţeleagă ce voia ea, de fapt. Dar nici nu-i cunoşti. Ce le pasă lor dacă tu, o străină, ai sau nu haine noi?

Darci clipi o vreme, uitându-se la el, parcă nevenindu-i să creadă ceea ce auzea.

— Ce ciudat eşti tu, zise ea; apoi se strecură pe lângă el, şi deschise cu vârfurile degetelor uşa fară să dea drumul sacoşelor.

Adam rămase nemişcat câteva minute, neştiind dacă să meargă sau nu după ea. Ce copilăroasă e, gândi el, încruntându-se. S-ar putea scrie tomuri întregi despre ceea ce nu ştie fata asta despre viaţă.

Când ajunse la sala de mese din clădirea principală, Adam se opri înainte de a intra şi ascultă câteva clipe la uşă.

— Puloverul merge şi cu fusta asta, auzi el o voce de femeie.

— Nu mi-am dat seama, exclamă Darci. Ce deşteaptă eşti!

— Mie-mi place pandantivul ăsta, zise o altă femeie.

— Uite, fusta asta are culoarea mea preferată, spuse prima femeie.

— Asta pentru că ochii tăi au exact aceeaşi nuanţă de albastru, se auzi un glas de bărbat.

— O, Harry, fugi de-aici, linguşitorule.

Îi face pe toţi să se simtă bine, îi complimentează pe toţi, se gândea Adam, intrând în cele din urmă în încăpere.

— Şi iată-l şi pe autor! zise o femeie înaltă, cu părul negru, când îl observă. Ce şef grozav eşti. Ia te uită! A roşit.

Lui Adam îi veni să-l dea dracului pe toţi cei aflaţi în încăpere şi să le spună că el nu roşise niciodată. Ar fi vrut să le spună că el are o misiune de îndeplinit în mare secret, şi că nu-şi putea pierde timpul cu prostii.

Dar Adam nu spuse nimic, ei doar o luă pe Darci de braţ şi o trase spre uşă.

— Mergem să luăm prânzul în oraş, mormăi el.

Darci i se opuse însă cu toată forţa. Dacă ar fi vrut s-o scoată din încăpere, Adam ar fi trebuit s-o târască sau s-o ia pe sus. La început crezu că fata nu voia să plece de lângă ceilalţi clienţi ai hotelului, apoi înţelese că hainele erau cele care o reţineau acolo.

Una dintre femei o bătu pe Darci pe umăr, râzând.

— Du-te, scumpo. O să am eu grijă să ţi se ducă toate hainele în camera.

Promisiunea o făcu să se pună în mişcare şi să-l urmeze pe Adam în holul de la intrare.

Aici două femei, care tocmai intraseră, se opriră în faţa lui Darci. Amândouă erau îmbrăcate în jeanşi, purtau pufoaice pe ele şi aveau în picioare cizme.

— Am ratat cumva parada modei? întrebă una dintre ele, iar Adam se întrebă de unde aflaseră ele de eveniment, dacă fuseseră plecate.

— Bună, Lucy, bună, Annette, le salută Darci, ca pe nişte vechi prietene. N-aţi ratat nimic, hainele mele sunt încă aici. În glasul lui Darci se simţea că nu va participa la „vizionare”.

— A, bine, zise cea mai scundă dintre cele două femei. Am venit într-un suflet, ca să le putem vedea. Apropo, de unde vine T-ul din numele tău?

— De la Tennessee, răspunse imediat Darci, fără să clipească. De la Tennessee Claflin, sufrageta.

— Partizana dragostei libere, zise femeia mai înaltă. Bravo, fetiţo!

Cele două femei intrară în hotel, râzând, iar Darci îşi continuă drumul.

— Unde vrei să mergem la prânz? întrebă ea, şi se opri când văzu că Adam rămăsese lângă uşă.

— Până la urmă, de la ce vine T-ul, de la Theda sau de la Tennessee? Adam miji ochii, dar când Darci deschise gura să-i răspundă, el îi făcu un semn cu mâna. Nu, să nu-mi spui. Probabil că o să-mi dai o a treia variantă.

Darci se întoarse şi îi zâmbi.

— Vrei să mergem la restaurantul acela?

— Da. De ce nu? Nici nu prea Avem de unde alege aici, în Camwell.

— Am fi putut rămâne la „Dumbravă”.

— Ca să se holbeze toţi la noi? Nu, mersi, refuză el.

Adam îi deschise uşa lui Darci. Observându-i, ospătăriţa le zise:

— Iar aţi venit?

— Nu se putea să nu venim, Sally, zise Darci îndreptându-se spre acelaşi separeu în care fuseseră şi cu

o seară în urmă.

— Pe asta de unde ştii cum o cheamă? se interesă Adam, aşezându-se pe scaun şi luând meniul.

— Are numele înscris pe ecuson, îi zise Darci.

Adam izbucni în râs.

— Bine, unu la zero pentru tine. Îi dădu meniul. Ai găsit ceva care să-ţi placă, o întrebă el după ceva vreme.

— Toate-mi plac, dar cred că o să iau specialitatea casei.

— Aşa, acum spuneţi-mi ce doriţi, zise ospătăriţa, punând câte un pahar cu apă în faţă.

Adam ştia că specialitatea casei era cel mai ieftin fel de mâncare din meniu, şi mai ştia din experienţă că atunci când apărea „specialitatea casei" însemna că bucătarul dorea să scape de mâncarea rămasă nevândută.

— Aveţi friptură? Sau filet mignon?

Sally mesteca gumă, iar părul părea că nu şi-l fi spălat cam de multişor.

— N-Avem friptură, dar alături de noi e un magazin alimentar. Vreţi să trimit pe cineva să cumpere de acolo?

Adam o privi întrebător pe Darci.

— E prea consistentă pentru tine o friptură la masa de prânz?

Darci se mulţumi să scuture din cap.

— Atunci, două fripturi bune, zise Adam. Şi cu garnitura de rigoare. Aţi putea coace nişte cartofi la microunde?

— La microunde? întrebă Sally, plictisită. Nu, noi, în Camwell, nu Avem nevoie de microunde. Bucătarul nostru este un magician şi se foloseşte de bagheta lui fermecată ca să… Privirea lui Adam o făcu să tacă, şi femeia plecă râzând.

— Spune-mi, trecem la treabă în după-amiaza asta? întrebă Darci, după ce rămaseră singuri.

— Adevărul este, zise Adam luând meniul şi studiindu-l, că în după-amiaza asta am o problemă personală, aşa că tu îţi vei putea începe lucrul de-abia mâine dimineaţă.

Darci nu făcu niciun comentariu. Adam se uită la ea.

— O problemă personală? zise ea într-un târziu, fulgerându-l cu privirea. Adică o să mergi din nou să colinzi prin oraş, iar eu o să trebuiască să stau cuminte în camera mea de hotel.

— Nu. Ţi-am spus că am o problemă personală de rezolvat, aşa că eşti liberă în după-amiaza asta. Ai putea să-ţi petreci timpul cu prietenii pe care ţi i-ai făcut aici. Da, ştiu! Ce-ar fi să te duci la bibliotecă şi să cauţi ceva date despre femeile dispărute? Sau ai putea să le povesteşti tuturor de la ce vine T-ul din numele tău.

Darci avusese mereu de-a face cu oameni cărora le plăcuse cearta, aşa că n-avea de gând să se lasă momită şi să se apere, şi nici măcar să-i ofere vreo explicaţie.

— Dacă vrei să stau cuminte în camera mea de hotel, pentru ce m-ai mai angajat?

Adam luă paharul cu apă şi sorbi din el.

Darci miji ochii, încercând să înţeleagă ceea ce se întâmpla.

— Te porţi aşa de frumos cu mine pentru că ai de gând să mă dai vrăjitoarelor ălora, ca să mă sacrifice?

Adam se înecă la auzul celor spuse de Darci şi o împroşcă cu apă. Ea nu făcu nicio mişcare, iar el luă câteva şerveţele de pe măsuţa de serviciu şi se aplecă peste masă ca să o şteargă de apă pe piept. Apoi se răzgândi şi-i dădu

ei ghemotocul de şervețele. Ea se şterse pe bărbie, apoi aruncă şervețelele pe masă.

— Am avut dreptate, nu? întrebă ea în şoaptă, continuând să-l privească drept în ochi. Vrei să te ocupi de vrăjitoria aia azi după-amiază, nu-i aşa?

— Nu e treaba ta ce fac eu în timpul liber, îi zise el, aplecându-se atât de mult spre ea, încât aproape că îi atinse capul.

— M-ai angajat ca asistentă personală. Deci dacă ai de rezolvat ceva personal, te voi ajuta.

— E drept că te-am angajat, spuse el, fulgerând-o cu privirea. Nu uita că eu te-am angajat pe tine, aşa că tu vei merge acolo unde vreau eu, şi atunci când vreau, şi…

— Făceţi-mi loc, îi rugă Sally. Femeia stătea la capătul mesei, cu nişte platouri mari şi cu un coş de pâine în braţe.

— Ce puţin a durat, zise Adam, rezemându-se de spătarul scaunului.

— Avem vreo doi balauri care scuipă foc în bucătărie. În felul ăsta, totul se găteşte repede.

În timp ce ospătăriţa aşeza farfuriile în faţa lor, Adam o privea fix pe Darci, pentru a o face să înţeleagă că gura ei mare îl făcea să pară ca un caraghios. Dar atenţia lui Darci era îndreptată asupra farfuriilor cu mâncare.

— V-am adus porţii duble, zise Sally. Am observat ce poftă de mâncare are şi m-am gândit că dacă vă permiteţi să cheltuiţi cât aţi cheltuit la magazinul de haine, vă puteţi permite şi porţiile duble.

— Toată lumea ştie totul despre noi, mormăi Adam, luând furculiţa şi cuţitul şi pregătindu-se să-şi taie prima bucăţică. Darci mâncase deja jumătate din porţia ei de

friptură, cartofi, mazăre şi salată de varză. Coşul era plin cu felii de dovleac copt, iar pe un alt platou se aflau câteva tarte cu afine.

— Ai făcut-o din cauza specializării mele secundare, nu? vorbi Darci, cu gura plină.

— Din cauza cui?

— A specializării mele secundare din colegiu. Din cauza ei m-ai angajat, nu?

Adam o privi buimac, clipind des, apoi continuă să mănânce.

— Da, desigur, aşa e. De asta te-am angajat. Este o disciplină grozavă. Este…? Duse la gură o bucată imensă de friptură, apoi îi făcu semn să vorbească, în timp ce el mesteca.

— Vrăjitoria.

— Ce zici? Adam simţi că se îneacă. Avea de gând s-o omoare pe paranormala aia de Helen! La asta se referise ea când îi spusese că Darci nu era ceea ce părea a fi? Ai urmat cursuri de vrăjitorie la colegiu?

Adam nu ştiuse că la vreun colegiu se predau astfel de cursuri.

Darci îl privi, neîncrezătoare.

— Nici măcar nu-ţi aminteşti că am menţionat asta în cererea mea, nu? Dacă nu pentru asta m-ai angajat, atunci pentru ce altceva?

— Cu siguranţă că pentru puterea ta de convingere, zise el, zâmbind. Făcu un gest cu mâna, asemeni unui vrăjitor. Tu m-ai convins să te angajez.

Darci nu zâmbi.

— Ai sunat înainte de a avea eu timp să-mi folosesc

puterea de convingere, pentru a obţine slujba. Când ai telefonat la mătuşa mea, eu stăteam pe o bancă şi mâncam banane. N-ai de gând să-mi spui odată adevărul?

— La ce adevăr te referi?

— Ştiu că nu mi-ai citit cererea de angajare, deci trebuie să existe un alt motiv pentru care m-ai angajat.

— Să ştii că ţi-am citit cererea, dar nu am reţinut toate amănuntele. Cred că salata asta de varză este excelentă. Ce părere ai?

— Te afli aici pentru un sabat al vrăjitoarelor, ai angajat o asistentă care a studiat vrăjitoria la colegiu, însă „nu ai reţinut" ce anume. „Nu ai reţinut chiar toate amănuntele"

— De fapt, ce anume din vrăjitorie ai studiat tu? o întrebă el zâmbind. Şi de unde ai cumpărat, la Putnam, ochii de salamandră?

— De la farmacie, bineînţeles, i-o reteză ea. Când vom începe să le căutăm pe vrăjitoare?

— De treaba asta mă voi ocupa singur.

— Aha. Şi cum te vei descurca, atunci când vreo vrăjitoare îţi va face vrăji de neputinţă?

— Ce anume să-mi facă? o întrebă el, luând o felie de dovleac copt.

— Există nişte vrăji prin care ţi se poate lua vlaga, îi zise ea. Şi nu vei putea scăpa de ele.

— Astea-s poveşti de adormit copiii. Nimeni nu poate face aşa ceva.

— Sigur că da. Probabil că eşecurile stau la baza faptului că practicile vrăjitoreşti rezistă de secole şi secole.

Adam plimbă o tartă de afine prin farfurie. Poate că aceasta era cauza pentru care clarvăzătoarea aceea îi

spusese să o angajeze pe Darci, îşi zise el. Poate că ştia ea ceva.

O privi pe fată.

— N-ai nimic potrivit de îmbrăcat, pentru locul în care vreau să merg eu.

— Sub desuurile pe care ai evitat să le atingi, se află şi un costum din lycra. Se numeşte costum de pisică. Darci zâmbi, şi înghiţi ultima bucată de dovleac copt. Oare ce au astăzi bun la desert?

5

— Cum ţi se pare? îl întrebă Darci, ivindu-se din dormitorul ei, îmbrăcată în acel costumul negru, mulat pe corp.

Adam se simţea manipulat de cele două femei – clarvăzătoarea şi acum aşchiuţa asta de fată. Se gândise să plece pe furiş, dar fusese sigur că ea ar fi făcut ceva, de exemplu, poate că ar fi chemat poliţia, ca să-l caute. O trimit mâine acasă, hotărî el. Era unica posibilitate de a scăpa. Mai târziu, atunci când va avea nevoie de ea, o va chema înapoi.

Adam se întoarse furios spre Darci, dar rămase cu gura căscată. Nu o văzuse până atunci decât în haine foarte largi şi lungi, astfel încât habar n-avea cum arăta. Acum constata că acel costum de lycra, dintr-o bucată, îi punea în evidenţă corpul frumos. Ba nu, chiar foarte, foarte frumos, cu coapsele splendid arcuite, cu un funduleţ uşor bombat, cu un mijlocel subţire şi cu nişte sâni rotunjori.

— Semeni cu verişoara mea, în vârstă de zece ani, îi spuse el întorcându-i spatele.

— Ai o verişoară de zece ani?

Pe uşa micului dulap de haine din camera de zi se afla o oglindă înaltă. Darci se tot răsucea în faţa acesteia. Nu arăt prea rău, gândea ea. Nu am sânii suficient de mari, dar în rest arăt bine.

— Ce spui?

— Verişoara ta e mică de statură, nu?

— Da.

— Băiatul familiei Anderson are vreo doisprezece ani. Ce zici, crezi că o să mă placă?

Adam râse.

— Hai să mergem. Ai face bine să nu te mai admiri atâta în oglindă.

— La fel şi tu, zise Darci bine dispusă. Adam îi dădu o jachetă de-a sa, pe care fata o îmbrăcă peste costumul mulat.

— În cazul în care ne întâlnim cu cineva, comportă-te ca şi cum am merge la o simplă plimbare. Şi, te rog, fă-mi hatârul şi nu le mai spune tuturor unde mergem.

— De vreme ce n-am habar unde mergem, nu pot să spun nimănui nimic, nu? Darci ieşi pe uşă înaintea lui. La stânga, zise ea după o clipă. Sally a spus să ieşim pe uşa din spate şi pe urmă s-o luăm la stânga, ca să ajungem pe potecă.

— La dreapta, zise Adam, luând-o înainte. Păcat că nu ştii unde mergem.

Fata zâmbi, în timp ce-l urma pe cărare, frecându-şi faţa de haina pe care el i-o dăduse şi lipindu-şi obrazul de materialul moale. Jacheta aceea păstra mirosul lui. Este cel mai generos om pe care l-am întâlnit, îşi zise ea, amintindu-şi de lucrurile pe care i le cumpărase Adam.

Poteca abia se zărea, din cauza frunzelor multicolore căzute din coroanele copacilor. După ce merseră câteva minute, Adam se opri în faţa unor căsuţe mici, recent renovate.

— Este tărâmul sclavilor, şopti Darci, apoi tăcu, observând privirea lui Adam.

Bărbatul făcu un gest cu mâna, dându-i să înţeleagă că trebuie să-l aştepte în timp ce el va intra într-una dintre căsuţe.

După trei minute de aşteptare, Darci intră după Adam. Ajunse tocmai la timp ca să-l vadă strecurându-se pe uşa secretă. Dacă l-ar fi ascultat, ar fi mers fără ea, gândea Darci. Prinse uşa înainte ca aceasta să se închidă complet şi intră după el.

Adam avea o lanternă cu care lumina pe scara ce se pierdea în întuneric. La capătul de jos al scării, se deschidea un tunel săpat în pământul negru al Connecticutului. Din metru în metru, tunelul era susţinut de stâlpi şi de bare groase. Tunelul cotea la dreapta, astfel că nu puteau vedea ce era mai departe.

— Dă-ţi jos haina, îi şopti el. S-ar putea să trebuiască să te mişti repede, iar haina te va împiedica.

Ea îşi dezbrăcă jacheta şi i-o dădu lui. Adam ascunse haina ei şi pe a lui sub scara de lemn, înainte de a porni de-a lungul tunelului.

Darci nu voia să recunoască faptul că avea emoţii. Ar fi fost în stare să cânte şi să danseze, să facă orice, numai să spargă liniştea aceea ameninţătoare. Se strădui să se gândească la bărbaţii şi la femeile care săpaseră acel tunel ca să scape de sclavie.

— Au săpat un drum spre libertate, îi şopti ea lui Adam. Ce crezi, au folosit lopeţi sau au săpat cu mâinile goale?

— Taci! îi aruncă el peste umăr.

Darci privi la pereţii întunecaţi, şi i se păru că aude mişunând şobolanii. Îşi aminti povestirile lui Edgar Allan Poe. Se afla atât de aproape de Adam, încât mai că îi atingea spatele cu nasul.

— Nu, şopti ea, încercând să se gândească şi la altceva. Cu siguranţă că s-au folosit doar de lanţurile cu care erau legaţi, ca să sape şi să-şi croiască drumul spre libertate.

Adam se opri şi se întoarse, privind-o într-un fel care o avertiza să tacă.

Darci se apucă de cureaua lui şi tăcu preţ de două minute. Tunelul începu să se lărgească şi ea încercă să ghicească la ce-ar putea fi folosit.

— Poate că vrăjitoarele l-au făcut. Cred că au lucrat în întuneric, fară făclii şi l-au săpat cu toporişca şi cu barda.

Adam se opri brusc şi Darci se ciocni de spatele lui.

— Au! zise ea, frecându-şi nasul. În tunel era mai puţin întuneric şi Darci putea desluşi chipul lui Adam.

— Rămâi aici! îi spuse pe un ton categoric. Şi să nu-ţi mai aud glăsciorul.

Darci dădu din cap, dar făcu un pas după el.

El se opri din nou.

— Vrei să mă folosesc de vreunul din acele lanţuri şi de cine ştie ce cârlig ca să te leg?

Nu-l credea în stare de una ca asta, deşi verişorul ei, Virgil, făcuse odată aşa ceva… Supusă, ea rămase locului urmărindu-l cum dispare după o cotitură a tunelului.

Adam dispăruse doar de câteva secunde, însă lui Darci i

se părea că trecuseră ore. Când reapăru, zâmbea ciudat.

— Ce e acolo? întrebă ea, scărpinându-se la nas.

Continuând să zâmbească, Adam îi făcu loc, lăsând-o să treacă în faţa lui. Stinse lanterna, deoarece era suficientă lumină pentru ca ea să poată vedea drumul. După vreo zece metri, tunelul se lărgea, iar cei doi ajunseră într-o încăpere mare, luminată de becuri electrice. Într-o parte se afla unul dintre utilajele acelea micuţe de săpat şi de cărat pământ, numit Bobcat. Pentru săparea acelui tunel, nu fuseseră folosite nici lopeţi şi nici lanţuri, ei o maşină modernă.

Darci îşi roti privirea în camera aceea mare şi goală. Nu erau acolo nici scaune, nici vreo altă mobilă. Lângă unul din pereţi văzu două automate de distribuit alimente. În peretele opus intrării, se aflau trei găuri mari şi negre, trei ieşiri ce duceau spre alte trei pasaje subterane.

Darci sesiză faptul că Adam era la fel de uluit ca şi ea de mărimea „sălii" de întrunire a vrăjitoarelor. Faptul că încăperea aceea fusese săpată dislocându-se un imens volum de pământ, care fusese apoi transportat în altă parte, însemna că mulţi, foarte mulţi oameni lucraseră în acest scop.

Darci se înfiora de teamă, dar încercă să-şi facă singură curaj. N-avea de gând să zică sau să facă nimic care să-l determine pe Adam să o alunge.

Păşind cu curaj şi siguranţă, Darci se apropie de automatele din încăpere.

— Ai cumva la tine nişte mărunţiş?

— Nu, n-am, zise el, apoi se opri brusc, pentru că amândoi auziseră un zgomot. În secunda următoare, Darci

fu luată pe sus din faţa automatului şi înghesuită în spatele Bobcatului. Adam o acoperi, protector, cu corpul lui. Darci se rezema cu spatele de pieptul bărbatului căruia îi auzea bătăile puternice ale inimii. Închise o clipă ochii şi îşi zise că, dacă avea să moară, atunci va muri fericită.

Curând, în încăpere se strecură o pisică neagră, care privi o vreme în jurul ei, apoi ieşi pe unde intraseră ei.

Darci îl simţi pe Adam cum se relaxează şi regretă că acel contact intim se sfârşise. Înainte ca el să-i dea drumul din braţe, ea se ridică în picioare.

— Ce frică mi-a fost, zise ea, clătinându-se. Îşi duse dosul palmei la frunte. Mă simt aşa de… Vai, Doamne, se lamentă ea, şi genunchii părură a i se înmuia.

Adam se retrase de lângă ea chiar în clipa aceea, astfel Darci ateriză drept în fund.

— De obicei, atunci când o persoană leşină, se albeşte la faţă, zise bărbatul privind-o amuzat. În niciun caz nu i se îmbujorează obrăjorii de plăcere.

— O să ţin minte asta, zise ea, frecându-şi fundul şi evitând să-l privească pe Adam pentru a nu se confrunta cu zâmbetul lui dispreţuitor.

După ce se ridică, Darci văzu că Adam privea cu atenţie spre cele trei tuneluri care începeau în faţa lor. Asemeni unui cercetaş din garda civilă, el se aşezase cu un genunchi pe pământ, de celălalt sprijinindu-şi cotul, în timp ce studia atent pământul, căutând urme sau orice alt semn care-i putea indica pe care tunel s-o apuce. Ca să găsească ce? îşi zise Darci, strâmbându-se, de ciudă că el nu-i spusese ce caută.

Darci se îndreptă din nou către automate.

Teama, efortul şi prezenţa lui Adam îi provocaseră foame. Avea nevoie măcar de o bucăţică de ciocolată.

— Sigur nu ai nişte mărunţiş la tine?

— Ce-ar fi să nu mănânci nimic măcar zece minute? întrebă Adam, care cerceta cea de-a doua intrare de tunel.

Darci se uită la automat, apoi din nou la Adam. Afară era ziuă. Care vrăjitoare serioasă s-ar ocupa de meseria ei în timpul zilei? Ştia şi el acest lucru, altfel n-ar fi umblat pe-acolo, la ora aceea. Era cât se poate de clar că nu se vor întâlni cu nimeni, acolo jos.

Convinsă de acest lucru, ea ocoli automatul de dulciuri şi îl lovi scurt, de trei ori, exact în locul în care îi arătase verişorul ei, Virgil, că trebuie să lovească. Loviturile şi zgomotul surd al batoanelor de bomboane aruncate de automat produseră un zgomot puternic în încăperea subterană.

— Ce dracu' faci acolo? strigă Adam, sărind ca ars, când văzu batoanele cu bomboane cum alunecau în tava automatului. Ştiam eu că n-ar fi trebuit să te las să vii cu mine, zise el şi o apucă pe Darci de braţ, trăgând-o de lângă automat.

Darci apucă însă să înşface vreo trei batoane, dar îşi prinse mâna în automat, aşa că slobozi un strigăt de durere.

Adam îi eliberă imediat braţul.

— Pleacă! îi şuieră printre dinţii încleştaţi, arătând spre cea de-a treia ieşire.

Darci adună victorioasă batoanele căzute şi, strângându-şi prada la piept, fugi către ieşire. Faptul că nu apăruse nimeni, ca să afle cauza zgomotului, o făcu să se mai

liniştească. Era convinsă că nu mai era nimeni în tunelurile acelea. Dar dacă Adam sesizase ceva ce ea nu auzise?

O porni repede prin tunel, urmată de Adam. Când se opri o clipă pentru a culege un baton care-i scăpase, observă că Adam o fulgera cu privirea. „Masculul înfuriat", îşi zise ea, schiţând un zâmbet care nu avu darul să-l calmeze pe Adam.

Acesta ridică lanterna şi îi indică printr-un gest tunelul întunecos din faţa lor.

Nu era uşor de înaintat pe terenul accidentat şi murdar. În plus, tenişii, pe care şi-i cumpărase în acea dimineaţă de la magazin, îi erau un pic prea mari, aşa că picioarele îi alunecau în ei. Luptându-se din greu cu bomboanele şi cu tenişii, ea înainta anevoie, dar până la urmă îl ajunse pe Adam.

— Aş putea să pun câteva batoane în buzunarele tale? şopti ea, plină de speranţă.

— Nu, i-o reteză Adam neînduplecat.

— Dar costumul meu nu are buzunare, se plânse Darci.

— Şi asta pentru că femeile cărora le trece prin cap să poarte aşa ceva nu se îndoapă cu ciocolată.

Darci era cât pe ce să scape din nou un baton şi în disperare de cauză îşi trase fermoarul din faţă al costumului şi-şi băgă în sân „prada".

Auzind zgomotul, Adam se întoarse către ea, gata să o strângă de gât. Dar când îi văzu pieptul burduşit de batoane, îi trecu furia. Scutură uimit din cap şi o întrebă peste umăr:

— Toţi cei din Kentucky sunt la fel ca tine?

— Nu, îi răspunse Darci, căutând un baton Snickers

înăuntrul costumului. Eu sunt un unicat. De asta este atât de înnebunit Putnam după mine.

— Şi te iubeşte cu înflăcărare, dezlănţuit, nu-i aşa?

Lui Darci nu-i plăcu tonul lui ironic.

— Cel mai nebun şi cel mai sălbatic amor. Zi şi noapte, fară întrerupere. Este foarte tânăr, înţelegi?

Darci observă o mică tresărire a umerilor lui Adam, la ultima ei remarcă. Parcă ar fi fost lovit de o săgeată drept între omoplaţi.

— Hmm, mârâi el. Şi pe flăcăiaşul ăsta cum îl mai cheamă, pe numele mic?

Cum ea nu răspunse, Adam se opri din mers şi se întoarse către ea, privind-o întrebător.

Pe faţa lui Darci se citea o încordare care-l făcu pe Adam de-a dreptul curios.

— Ştii, zise Darci, nu l-am întrebat niciodată. În caz că are un prenume, nu cred că i l-am auzit vreodată rostit. E atât de uşor să foloseşti un singur nume în toate cazurile.

— A, da, tu eşti cea al cărui iubit are multe fabrici, nu? Cincisprezece, aşa-i?

— Optsprezece, zise ea, privind încântată batonul de Snickers, pe care începu imediat să-l desfacă. Am primit o scrisoare de la el şi am aflat că taică-său a mai construit câteva, zise ea şi muşcă din baton. Nu vrei şi tu?

— Din Putnam? o întrebă Adam. Sau din baton?

— Din oricare doreşti. Există îndeajuns din ambele. Putnam a jucat fotbal american. Are un metru nouăzeci înălţime şi o sută şaizeci de kilograme.

— Dar tu…

Adam se întrerupse şi o măsură cu privirea, din cap

până-n picioare. Avea serioase îndoieli că greutatea ei depăşea patruzeci şi cinci de kilograme, cu batoanele cu tot.

— A, să nu-ţi faci griji în privinţa noastră, îi spuse ea veselă. Ne descurcăm. Se străduia să pară în rând cu lumea, sau cel puţin la curent cu tainele vieţii.

— Ţi-a mai rămas nişte ciocolată pe dintele ăsta, zise Adam indicându-i propriul lui incisiv. Apoi se întoarse zâmbind şi o porni la drum.

Lui Darci îi veni să-l strângă de gât, dar când Adam se întoarse ca să se uite la ea, îi zâmbi dulce.

Câteva minute mai târziu, Adam se opri brusc. Când Darci deschise gura ca să spună ceva, bărbatul îi acoperi gura cu palma. Gestul îi făcu plăcere lui Darci şi nu mai rosti niciun cuvinţel.

Aplecându-se ca să o poată privi în ochi, Adam îşi duse degetul la buze în semn de tăcere, apoi ridică întrebător din sprâncene.

Darci dădu din cap în semn că a înţeles. Încruntat, Adam îi luă jumătatea celui de-al patrulea baton, pe care ea nu apucase încă să o termine, i-o băga în costum, după care îi închise fermoarul. Apoi îi făcu semn să se rezeme de perete şi să rămână acolo, nemişcată.

Darci nu voia să recunoască cum că precauţiunile lui o speriaseră. Inima îi bătea năvalnic în timp ce Adam dispărea după o cotitură a tunelului. Ea rămase acolo, tăcută, în aşteptare. Aşteptă îndelung, speriată de tăcerea care domnea în jur. Poate dacă ar fi recitat în gând vreo poezie… Apoi îi trecu în gând că Adam avea probleme. Poate că fusese făcut prizonier. Poate că el…

În direcţia în care dispăruse Adam, întunericul nu era de nepătruns, dar lumina lanternei lui nu se zărea. O abandonase oare? Oare el…

Pipăind cu mâinile peretele zgrunţuros, Darci o porni încet în direcţia în care dispăruse el. Înaintă, încet, şi cu fiecare pas făcut, teama ei de ceea ce avea să vadă la capătul tunelului creştea.

Când în sfârşit izbuti să vadă ceva, îi veni să ţipe la Adam Montgomery, pentru a-i reproşa că o speriase într-un asemenea hal.

Pe o latură a tunelului, săpată în perete, era o încăpere prevăzută cu un gard de fier. Îndărătul gardului se aflau rafturi pline cu nişte cutii de carton, pe care era scris „ceşti” şi „farfurii”. Părea o magazie obişnuită, deşi era prevăzută cu un gard solid. Vizavi de gard mai erau o masă şi câteva rafturi. Dar ce anume făcea stimatul său şef în faţa porţii? Stătea într-o poziţie incomodă, aplecat spre gard, prin care îşi strecurase braţul drept. Ea nu vedea bine ceea ce ţinea el în mână, însă părea a fi ceva care aducea cu o coadă de mătură. Oare la ce voia să ajungă?

Darci se apropie tiptil.

— Ce faci, începu ea, dar n-avu ocazia să mai spună şi altceva, pentru că, brusc, porni şuieratul asurzitor al unei sirene de alarmă.

Fata îşi acoperi urechile cu palmele şi îl privi pe Adam. Vedea că el îi striga ceva, însă nu înţelegea ceea ce îi spunea bărbatul. A, da, acum îi putea citi pe buze:

— Ai declanşat alarma. Adam mai adăugase alte câteva cuvinte, dar ea preferă să nu le mai descifreze.

Ar fi dorit să-şi ceară scuze, însă văzu, în spatele lui, o

luminiţă: era fasciculul de lumină al unei lanterne şi, după cât de repede se apropia era clar că persoana care o ţinea în mână se mişca iute. Fata arătă în direcţia luminiţei. Întorcându-se, Adam o văzu. În clipa următoare, o apucă zdravăn de mână şi vru să o tragă spre capătul tunelului din care tocmai ieşiseră, însă Darci nu se clinti din loc. Încercă să o facă, dar ţipă de durere.

Adam îşi dădu imediat seama despre ce era vorba: părul fetei se agăţase de încuietoarea porţii. El întinse mâna şi înşfacă stiletul pe care se străduise să-l ia fară a porni alarma şi, dintr-o singură mişcare, îi tăie fetei părul. Şuviţa rămase prinsă în încuietoare. Apoi, fără a mai pierde nicio clipă, o luă în braţe şi o băgă într-unul dintre rafturile aflate în exteriorul gardului şi o ascunse printre cutii. Darci se ghemui cât putu de mult. Problema era că din poziţia aceea nu mai putea vedea nimic. Nu vedea ce făcea Adam şi nici măcar unde se afla. „Sper din tot sufletul să nu facă pe eroul”, îşi spuse ea.

Când se opri alarma, Darci se strădui să nu se mişte, deşi simţea nevoia s-o facă ca să-l poată vedea pe Adam.

— Mă enervează chestia asta! se auzi un glas de bărbat. De ce n-o repară? Porcăria asta porneşte mereu.

— A fost reparată, dar este foarte sensibilă şi ei îi place asta, se auzi un alt glas de bărbat.

— Pe dracu’ sensibilă, zise primul bărbat. O porneşte şi un strănut. Pariez că pisicile astea o pornesc dinadins.

— Ia uită-te aici, zise al doilea bărbat.

— Ce e? Nu văd nimic.

— Schimbă-ţi ochelarii. Sunt şuviţe de păr prinse în încuietoare.

— Fără-ndoială că face careva nişte farmece.

Pentru o vreme se lăsă liniştea. Darci îşi dorea cu disperare să ştie ce făceau bărbaţii, dar nu îndrăznea să se mişte, ca să nu atragă atenţia asupra ei. Câtă vreme nu-i descopereau, pe ea şi pe Adam, totul avea să fie bine.

— Ştii ceva, zise încet cel de-al doilea bărbat. Cred că e păr de un blond natural, de la o femeie.

— Eşti nostim. O blondă naturală? Ai băut prea mult din porcăria aia care se fabrică în tunelul din răsărit.

— S-ar putea, spuse cel de-al doilea bărbat. Ce-ar fi să luăm şuviţele astea şi să i le ducem şefei.

— Bine. Poate că ne măreşte salariul.

— Ţi-ai găsit. Nu-ţi face prea mari speranţe. N-ar avea atâta cât are, dacă ar fi fost generoasă. Eşti gata?

— Desigur. Îmi cam dă fiori locul ăsta.

— Asta pentru că ştii prea multe, zise cel de-al doilea bărbat, apoi chicoti pe înfundate, amuzat de propria-i glumă.

Darci îi auzi pe cei doi bărbaţi îndepărtându-se, însă nu se mişcă din ascunzătoarea ei, nu ridică capul şi nici nu-şi mişcă picioarele, care-i înţepeniseră. Aştepta să apară Adam ca s-o scoată de-acolo şi să o pună pe picioare. Dar când el o coborî, picioarele ei amorţite cedară sub greutate. Adam o luă de subsuori şi o ridică. El se uită atent la fată, ca să vadă dacă nu cumva se preface din nou, apoi o ridică pe umăr şi o purtă astfel înapoi, prin tunelul prin care veniseră.

Când ajunseră la încăperea cu automatele, Darci simţi că putea merge şi singură, însă nu deschise gura şi încolăci braţele în jurul taliei lui. Sta cu capul în jos, dar îi plăcea

nespus să-l simtă aproape.

Adam o puse jos, în momentul în care ajunseră la scară. Cu degetul pe buze, el o avertiză să nu vorbească. O ajută să îmbrace jacheta aceea mult prea largă pentru ea şi de-abia atunci înţelese Darci că era furios.

Adam îşi îmbrăcă şi el jacheta şi o împinse uşor pe fată, în sus, pe trepte. Când ajunse în lumina relativ intensă din căsuţă, Darci inspiră adânc şi ţâşni afară, în aerul proaspăt şi limpede.

6

— Asta fost cea mai mare tâmpenie, mârâi Adam Montgomery, atunci când ajunseră la câţiva metri distanţă de căsuţa sclavilor. Oamenii ăştia sunt foarte periculoşi, iar tu iei totul în glumă. Automate de dulciuri! Batoane de ciocolată! Şi toată vremea n-ai făcut altceva decât să cotcodăceşti. Te-am rugat frumos să nu te clinteşti din locul în care te-am lăsat, şi să mă aştepţi cuminte, iar tu ce ai găsit de cuviinţă să faci? Să dai buzna drept într-o rază laser, ca să declanşezi alarma! Poţi măcar să-ţi închipui ce ai fi păţit dacă ai fi fost prinsă?

Darci nu-şi putu reprima un căscat. Simţea nevoia să se culce un pic mai devreme în seara aceea.

Cum Adam nu mai zicea nimic, fata ridică privirea. Bărbatul se uita la ea furios.

— Observ că vorbele mele nu au niciun fel de efect asupra ta, zise el pe un ton rece.

— Ba bine că nu. M-ai speriat de moarte. Darci făcu efortul de a-şi reprima un alt căscat.

Păşiră alături timp de câteva minute, fără să rostească

niciun cuvânt.

Brusc, Adam simţi nevoia de a alunga supărarea. Nu voia să-i ţină o lecţie lui Darci despre ceea ce s-ar fi putut întâmpla. Încă de mic îşi dăduse seama că furia nu te ajută niciodată.

În prezenţa lui trecutul şi viitorul nu păreau să mai aibă importanţă. Singurul care conta era prezentul.

Într-adevăr, fusese cam lugubru tunelul vrăjitoarelor. Numai gândul că răutatea omenească a putut crea un astfel de loc… Unde se putea întâmpla ceea ce ştia el…

Însă, în clipa aceea aerul era curat şi răcoros, frunzele frumoase, iar el ştia că drăcuşorul acela de femeie era mereu în stare să vadă doar partea comică a oricărei situaţii.

— Dacă s-ar fi uitat pe raftul acela, îi zise el calm, mă întreb ce li s-ar fi părut că eşti? O pisică?

Darci îl privi cu sprâncenele ridicate.

— Dar tu unde te-ai ascuns?

— Sub masă, în spatele unei cutii. Locul era extrem de îngust, aşa că picioarele-mi stăteau într-o parte, mâinile într-alta, iar capul…

Bărbatul îşi întoarse capul într-un unghi nefiresc, pentru a-i demonstra în ce poziţie stătuse sub masă.

Darci râse.

— Cel puţin tu ai avut unde să-ţi întinzi picioarele. Mie mi-au înţepenit şi nu m-am mai putut ţine pe picioare.

Adam duse mâna la omoplat, de parcă l-ar mai fi durut.

— Mie-mi spui, zise el strâmbându-se.

— Vrei să zici că sunt prea grea pentru tine?! Darci făcu pe mirata.

— Cred că nu de la tine, ei de la batoanele acelea de ciocolată mi se trage. Am impresia că eşti plină de ciocolată.

Darci nu trebuia să se uite la costum, pentru că simţea deja. Batoanele fuseseră strivite şi ieşiseră din ambalaje, atunci când o cărase Adam spre ieşire. Ea clipi iute şi des din gene.

— Vrei să guşti, ca să te convingi?

— Doar la prostii ţi-e gândul, nu-i aşa?

Ea îi zâmbi.

— Dacă tu nu eşti interesat, cred că simpaticul tânăr de la 4B ar putea fi, zise ea şi o luă repede înaintea lui.

El o prinse de braţ şi o trase înapoi.

— Sper că n-ai de gând să… începu el, după care observă ceva în ochii ei, ceva care îl anunţa că, dacă o va ţine aşa, avea să regrete.

— Parcă aş mânca şi eu ceva, îi zise el. Ce-ar fi să mergem la băcănie şi să vedem ce găsim acolo. Pe urmă ne ducem la căsuţa noastră şi facem un bairam, ce zici?

Ochii lui Darci sticliră.

— Adică, să mergem să cumpărăm de-acolo tot ce ne dorim?

— Tot ce ne dorim, îi răspunse el, zâmbitor. În casă există un frigider, aşa că putem păstra acolo rămăşiţele.

— Rămăşiţele? îl întrebă ea. Ăsta nu-i cumva un regionalism din nord?

— Ba este, începu Adam, apoi înţelese că ea îl tachina. Am putea cumpăra şi dulciuri de Halloween.

— Cine ajunge primul? strigă Darci, şi o luă la sănătoasa.

Adam o urmă, zâmbind. Nu trebuia să alerge prea tare ca

să ţină pasul cu fata care fugea de-i sfârâiau călcâiele, pe poteca ce ocolea „Dumbrava” şi care dădea direct în stradă. Din nou Darci traversă strada fară să ţină cont de maşini, ca să ajungă la băcănia din Camwell.

Adam se opri la colţul străzii, aşteptând lumina verde a semaforului, ca să traverseze. O vedea, prin vitrina cea mare a băcăniei, cum împinge un cărucior şi cercetează atentă produsele de pe rafturi. Darci îl făcea să se simtă… ei bine, recunoscător, îşi zise el. Fata se bucura atât de mult de cele mai neînsemnate lucruri pe care el le considerase până atunci ca venind de la sine.

În timp ce zâmbea transportat, Darci se întoarse şi el îi văzu ceafa tunsă. Dacă cineva i-ar fi văzut părul, ar fi fost nevoie doar de cinci minute ca să afle toţi locuitorii urbei cine cotrobăise prin cotloanele tunelului, în ziua respectivă.

Când culoarea semaforului îi permise, Adam traversă grăbit strada şi intră în băcănie. Ajunse lângă Darci chiar în clipa în care fata lua dintr-un raft o conservă pe care scria „Şuncă condimentată”. Pe culoarul dintre rafturi venea o femeie. Ştiindu-i obiceiul, Adam nu avea nicio îndoială că Darci va încerca să converseze cu aceasta.

Nevenindu-i pe loc o idee mai bună, Adam îi puse lui Darci o mână pe ceafa, acoperind locul în care îi tăiase părul.

— În sfârşit, te-am găsit, spuse el cu voce tare. Te-am căutat peste tot.

Adam fu nevoit să recunoască evidentele calităţi de actriţă pe care Darci le avea, deoarece reacţionă prompt. Oricare altă femeie, din cele cunoscute de Adam, l-ar fi

întrebat de ce dracu' o strânge de gât.

— Mă bucur că m-ai găsit, zise Darci veselă, şi îi zâmbi femeii care-şi împingea căruciorul pe lângă ei: Nu suportă să rămână departe de mine niciun minut măcar, i se adresă ea. Chiar mă deranjează uneori. În fiecare clipă întreabă: „Unde-i Darci? Am nevoie de draga mea Darci!" N-am nicio clipă liniştită.

Femeia schiţă un zâmbet, îi ocoli cu căruciorul şi se îndepărtă grăbită.

— Termină odată cu prostiile astea! îi şuieră Adam la ureche. De ce trebuie să spui tuturor, totul despre noi?

— Deci e adevărat? Nu poţi trăi fară mine?

Adam scutură din cap supărat.

— Nu, nu e adevărat. Ţi-am acoperit doar locul de unde ţi-am tăiat din păr. Îţi lipseşte o şuviţă groasă şi nu vreau ca lumea să vadă asta.

Darci îşi pipăi părul.

— Da. Şuviţele blonde pe care omul ăla o să le dea unei vrăjitoare. Oare au fost doar „şuviţe"? Mie mi se pare că-mi lipseşte cam mult din păr. Darci îl văzu pe Adam cum strânge din buze, în semn că n-avea de gând să răspundă la acea întrebare. Văd eu mai târziu, zise ea. Apoi, clipi din gene spre el: Să ştii că sunt blondă naturală.

— Şi, prin urmare, foarte uşor de recunoscut, zise Adam. Hai să plecăm de-aici. Vedem noi mâine ce facem cu părul tău. Ce e asta? o întrebă el, uitându-se în cărucior.

— Ce să fie? Iaca nişte mâncare, îi răspunse ea, mirată de întrebarea lui.

— Nu, la asta mă refer. Adam luă un pachet cu felii de brânză şi un altul, cu pizza.

— Este… începu ea.

— Știu ce este, îi spuse el nervos. Văd și singur. Doar că… Nu mai spuse nimic, ei înșfăcă toate produsele strânse de ea în cărucior și le aruncă pe un raft, în fața conservelor cu mazăre.

— De ce faci asta? spuse Darci, încruntată. Pot să le pun eu la locul lor.

— Ca toată lumea să-ți vadă părul? Cred că ar fi mai bine să te duci la hotel și să mă aștepți acolo, dar presupun că n-ai s-o faci. N-ai o fundă din acelea cu care-și leagă fetele părul, ca să-ți prinzi la spate, să nu se mai vadă că-ți lipsește șuvița. De cumpărături mă ocup eu.

— Faci tu asta… întrebă Darci, mirată, de parcă ar fi fost cel mai nemaipomenit lucru auzit vreodată de ea.

— Ce să înțeleg din mirarea ta? Că tunelurile subterane nu te impresionează, în schimb te uimește faptul că un bărbat poate face cumpărăturile?

Darci se mulțumi să aprobe dând din cap.

— Hai, du-te, îi spuse el. Și fa în așa fel încât să nu-ți vadă nimeni ceafa. Stai undeva unde nu poți fi văzută din spate și nu vorbești cu nimeni. Ai înțeles?

Darci nu se mișcă.

— Îmi trebuie niște bani, pentru fundă.

Adam dădu să spună ceva sarcastic despre cât costă o funduliță, dar oftă, și-i dădu o bancnotă de zece dolari.

Darci luă banii, dar nu se mișcă din loc.

— Și cum îți dau restul? îl întrebă ea.

— Am încredere în tine. O să mi-l dai la hotel.

Darci nu se mișcă.

— Poți să păstrezi nenorocitul ăla de rest! zise el, mai

tare decât intenţionase, şi Darci dispăru rapid printre rafturi.

— N-am văzut pe nimeni aşa de ahtiat după bani, spuse Adam în barbă, împingând căruciorul până la raionul cu delicatese al băcăniei. Oare pentru ce o fi economisind ea? mormăi el. Pentru vreun cadou de nuntă pentru marele şi tarele Putnam?

— Scuzaţi-mă, n-am auzit bine ce-aţi spus, îi zise bărbatul din spatele tejghelei. Adam se simţi jenat că fusese observat vorbind de unul singur. El îi ceru vânzătorului trei salate proaspete şi câte două sute de grame din patru feluri diferite de preparate din came. Mai bine cântăriţi-mi câte trei sute de grame din fiecare, se răzgândi el.

Până la urmă, Adam cumpără de două ori mai multe alimente decât intenţionase. Oare Darci o fi mâncat măcar o dată în viaţă o rodie? se întrebă el rătăcind îngândurat printre rafturile micii băcănii, şi punând diverse alimente în cărucior. Trebuie să o trimit de-aici. Nu-şi dă seama cât de periculos poate fi! Of! O să-i placă oare stridiile afumate? Ia totul ca pe o joacă. Mâine am putea merge cu maşina până la Hartford, ca să căutăm o coafeză bună. Trebuie să scap de fată, până când voi avea nevoie de ea. Poate că, dacă ar mânca o ciocolată ca lumea, ar renunţa la batoanele alea afurisite, îşi zise el aruncând în cărucior o cutie de ciocolată Godiva, de douăzeci şi cinci de dolari.

Apoi se trezi că ia şase buchete cu flori de toamnă, din cele expuse lângă perete, în timp ce împingea căruciorul spre casă.

Dacă tot mergeau la Hartford, poate că vor avea timp să

viziteze şi casa lui Mark Twain. Probabil că lui Darci i-ar plăcea.

— Cu carte de credit sau cu bani gheaţă? îl întrebă femeia de la casă.

Adam îşi reveni din reverie.

— Există prin apropiere vreun magazin cu băuturi? De unde să pot cumpăra o sticlă de vin? Adam zâmbi, când i se spuse că magazinul de băuturi se afla la doar două magazine distanţă de acolo.

După ce ajunseră acasă, Darci dispăru pentru câteva clipe, ca să scape de ciocolata strivită din sân. Adam spera ca ea să se îmbrace cu ceva mai puţin provocator, dar constată că nu renunţase la costumul mulat pe trup. În schimb, îmbrăcase peste el unul din tricourile lui, care nu-i acoperea coapsele.

— N-ai găsit nimic de-al tău, cu care să te poţi îmbrăca? o întrebă el, pe un ton mai arţăgos decât şi-ar fi dorit.

— Nu vreau să şifonez nimic, îi zise ea, luând sacoşele cu mâncare, pentru a le duce în bucătărie.

Adam intenţionase să mănânce doar nişte sandvişuri, însă Darci îl goni din bucătărie spunându-i că se va ocupa ea de pregătirea mesei. Ea luă vaza cu flori artificiale de pe măsuţa de lângă canapea şi aşeză farfuriile, cuţitele, furculiţele şi paharele, luate din dulapurile de la bucătărie, şi scoase alimentele din sacoşele de plastic. Căută prin dulapuri până găsi o altă vază, scoase o foarfecă din sertar, tăie cozile florilor şi le aranja cu gust şi pricepere în vază.

— De unde-ai învăţat asta? o întrebă el.

— De la Florăria Putnam. Am lucrat acolo câteva luni.

— Bine că ştiu. Verişoara mea, Sarah, şi-ar dori să poată

face aşa ceva. Are mii de flori în grădina ei, însă nu se pricepe să le aranjeze.

— Mii de flori, murmură Darci, aducând vaza în camera de zi.

— Da, are o casă mare, zise Adam, simţindu-se puţin jenat. Nu-i prea plăcea să vorbească despre el şi îi fu recunoscător lui Darci pentru că nu-i puse întrebări.

Rămase în picioare, urmărind-o pe Darci. Aceasta scoase bagajele şi deschizând casoletele cu bunătăţi, le puse cu grijă pe farfuriile aduse din bucătărie. El ar fi mâncat direct din casolete, însă Darci ţinea să aranjeze frumos masa.

După ce termină, ea îi făcu semn să se aşeze pe o pernă de cealaltă parte a măsuţei, şi începu să-i pună întrebări despre fiecare aliment cumpărat de el. Când el avu nevoie de un cuţit ascuţit ca să taie rodia, ea sări în picioare şi-i aduse unul; apoi îl urmări atentă cum taie rodia şi cum începe să-i scoată seminţele. Fără să ezite, ea băgă în gură un pumn de seminţe şi declară că sunt delicioase.

Darci gustă din toate delicatesele manifestându-şi încântarea, iar Adam începu să-i vorbească despre fiecare în parte. Ea se arătă interesată de fiecare fel de brânză, de modul în care se afumau stridiile şi de proveniența unor alimente. Adam se strădui să-i răspundă la fiecare întrebare, iar când nu cunoştea răspunsul, îi indica recipientul sau ambalajul care conţinea explicaţiile dorite. Vorbiră apoi despre podgorii şi despre cum se obţine vinul.

Masa dură mai bine de două ore, şi Adam fu nevoit să recunoască faptul că se simţise foarte bine în compania ei. El rămase uimit constatând că mâncaseră totul. O privi pe

Darci, care cu ochii închişi de plăcere savura deliei oasele bomboane de ciocolată Godiva.

Adam vorbi, încercând să nu se lase pradă tentaţiei de a o atinge:

— Cum se face că nu te îngraşi?

Darci deschise ochii.

— N-am celule grase. N-am avut niciodată aşa ceva, iar metabolismul meu este foarte rapid. Mama zice că l-am moştenit pe tata, pentru că ea se îngraşă şi dintr-o frunză de lăptucă.

— Cu ce se ocupă tatăl tău?

Darci privi cutia de bomboane şi nu-i răspunse.

— Eram doar curios, zise Adam. Vorbeşti adesea despre mama ta, dar niciodată despre tatăl tău. Locuieşte şi el tot în Putnam?

— Nu ştiu, rosti Darci, în şoaptă. Uneori, un secret poate fi păstrat chiar şi într-un oraş mic, aşa că nu ştiu cine-i tata. Ridică fruntea şi îi zâmbi. Dar tatăl tău?

— Tatăl meu? A murit. Părinţii mei au murit când eu aveam doar trei ani.

— Cum au murit? Darci remarcă faptul că întrebarea ei îl întristase. Învăţase deja că, atunci când atingea un punct sensibil, de care el nu dorea să vorbească, Adam devenea mut ca un peşte. Era cazul să schimbe subiectul dacă voia ca el să nu părăsească încăperea. Până la urmă va afla ceea ce doreşte, fară să forţeze lucrurile.

— Nici eu nu-mi cunosc mama prea bine, începu ea. Lucra mult şi n-avea timp de mine.

— Şi atunci, cine te-a crescut?

— Cei din oraş, aşa zice unchiul Vern. Mă ducea de la

unul la altul. De obicei auzeam: „Poţi să ai grijă de Darci în după - amiaza asta, ca să mai răsuflu şi eu?”

Darci se uita la el de parcă s-ar fi aşteptat să râdă ca de o glumă bună, însă Adam nu găsi nimic amuzant în spusele ei.

— Nu mă privi cu compătimire, îi spuse ea, zâmbind în continuare. Am fost un drac de copil răsfăţat. La opt ani ştiam deja toate secretele tuturor celor din oraş. De câte ori doream să văd un film, trebuia să spun doar atât: „Vrei să ies afară, cât tu şi domnul Cutare vă petreceţi după-amiaza împreună… stând de vorbă?” Primeam imediat banii de film sau bucăţi de plăcintă. Căpătăm tot ce-mi doream.

Adam nu zâmbi nici de data asta la aşa-zisa ei glumă. Darci făcea haz de necaz. La opt ani, ea învăţase să-i şantajeze pe oameni, pentru ca aceştia să-i ofere hrană, îmbrăcăminte şi un adăpost.

— Şi tu de ce ai hotărât să-ţi petreci viaţa luptând cu răul, întrebă ea.

De data asta Adam zâmbi.

— Superman are vreun motiv pentru ceea ce face?

— Sigur. Îi place să umble îmbrăcat în costum mulat şi cu mantie.

Darci era deja la a treia bomboană de ciocolată.

— Când îmi vei arăta şi mie cuţitul?

— Ce să-ţi arăt? întrebă el, încercând să câştige timp.

— Ştii tu, stiletul acela pe care l-ai furat de după gardul de fier, din tunel. Cel cu care mi-ai tăiat părul. Apropo, cei doi bărbaţi ziceau că au găsit doar nişte şuviţe, dar tu mi-ai tăiat mai mult păr. Unde e?

— S-au dovedit isteţi. Au zis că părul aparţine unei blonde naturale, nu? Mă gândeam să mergem mâine cu maşina până la Hartford, ca să-ţi tunzi părul astfel încât să nu se mai vadă că a fost tăiat. Poate că ar fi bine să ţi-l şi vopseşti, să te faci roşcată.

Lui Darci nu-i ardea de glume. Îl privi mustrător, atenţionându-l că nu-i mergea să schimbe subiectul.

— Este în buzunarul hainei, zise el, strâmbându-se.

Într-o clipă, Darci sări în picioare şi se repezi la dulapul de haine. Reveni ţinând pumnalul cu mâinile întinse. Adam se stăpâni şi nu i-l luă, deşi dorea să-l vadă mai bine. Intenţionase să-l studieze în camera lui, după ce Darci ar fi adormit.

De parcă i-ar fi citit gândurile, fata îi dădu cuţitul şi începu să strângă resturile pentru a-i oferi timp lui Adam să examineze pumnalul de unul singur. Adam se aşeză pe canapea şi începu să-l studieze. Pumnalul avea optsprezece-douăzeci de centimetri lungime. Lama din oţel era pătată de rugină în câteva locuri. Mânerul era negru cu auriu. Tot răsucindu-l, Adam îşi dădu seama că partea aurie reprezenta un soi de text. Înscrisul acela fusese răsucit pe mâner în mod meşteşugit, astfel încât semăna mai mult cu un desen, însă Adam era sigur că pe mineral pumnalului era scris ceva, într-o limbă pe care n-o cunoştea.

Darci se aşezase lângă el, suficient de aproape ca să poată vedea. Tricoul pe care-l purta i se mula pe trup, punându-i în evidenţă sânii.

— Tu nu porţi niciodată hainele tale? se răţoi Adam la fată. Când ai reuşit să strângi masa? Ce-ar fi să stai în

capătul celălalt al canapelei?

— Ţi-am spus că nu vreau să-mi stric noile haine. Vasele sunt în spălător şi stau aici ca să văd mai bine. Îi zâmbi şi întinse mâna către el.

Adam îi dădu pumnalul, cu un oftat. S-ar fi îndepărtat de ea, dar nu mai avea loc de mânerul canapelei. „Te comporţi ca un elev emoţionat, Montgomery!" îşi reproşă el, după care încercă să se relaxeze.

— Tu ai studiat vrăjitoria. Recunoşti cumva vreun simbol?

O întrebă el.

Darci ţinu o clipă pumnalul în lumină, rotindu-l pe toate părţile.

— E ceva rău. Foarte rău.

— Sper că n-ai plătit mult pentru studiile tale, îi zise Adam.

— Niciun bănuţ.

— Ai avut o bursă?

— Nu. De fapt, Putnam mi-a plătit studiile, îi răspunse Darci, zâmbind, apoi căscă. Ştii ceva, oricât de fascinant ar fi cuţitul ăsta, cred că e timpul să mă duc la culcare.

Adam se întristă pentru o clipă. Şi-ar fi dorit să discute cu ea despre pumnal. În seara aceea, îşi dădu seama că îi făcea plăcere să stea de vorbă cu ea. Fata avea răspuns la orice întrebare.

— Unde mă culc în noaptea asta? îl întrebă Darci, apoi, căscând.

— Unde? Adam o privi amuzat. În patul tău. Hai, du-te, pleacă odată de-aici. Ne vedem mâine dimineaţă.

Darci se opri în uşa dormitorului.

— Domnule Montgomery, m-am simţit bine astăzi cu tine, zise ea pe un ton tandru.

Adam ar fi vrut să-i spună că şi el s-a simţit bine, dar că s-ar fi simţit şi mai bine dacă ea ar fi rămas cuminte, în spatele lui, şi n-ar mai fi trăncănit atâta, dacă nu s-ar fi prefăcut că leşină şi dacă l-ar fi ascultat pe el şi n-ar fi declanşat alarma. Totuşi, nu-i spuse nimic din toate astea, pentru simplul motiv că nu era deloc convins că aşa stăteau lucrurile. Ca atare, se mulţumi să-i zică zâmbind:

— Spune-mi Adam. Noapte bună, domnişoară Mansfield.

Darci îşi ridică tricoul până-n talie şi îşi undui şoldurile, asemenea unei dive din anii ’50.

— Noapte bună, Adam, rosti ea, pe un ton care amintea de Marylin Monroe.

Adam râse şi îi făcu semn cu mâna să plece. Darci intră în camera ei şi închise uşa după ea.

Rămas singur, Adam constată că fata pusese alături de el o tăviţă cu brânză, biscuiţi şi un pahar cu vin roşu. Adam luă zâmbind paharul cu vin şi sorbi din el. Apoi scoase hârtie şi creion din servietă şi începu să deseneze literele de pe mânerul pumnalului. După ce termină de desenat, intră în dormitorul său şi transmise un fax către un prieten de-al lui din Washington, D.C., în care scria: „Vezi ce poţi descoperi despre asta, da? Dacă e o scriere, ce fel de scriere este şi ce semnificaţie are textul.”

Apoi făcu un duş, îşi puse pijamaua şi fu tentat să deschidă uşa camerei lui Darci, ca să vadă dacă totul era în regulă. Renunţă, însă, zicându-şi că nu era cea mai bună idee şi se băgă în pat, unde adormi imediat.

7

Ei, cum ţi se pare? întrebă Darci, aranjându-şi părul proaspăt tuns şi vopsit. Îţi place?

Adam nu răspunse, însă privirea lui admirativă vorbea de la sine. Darci purta acum pentru prima oară haine noi: o fustiţă verde închis, din lână, un pulover din caşmir roşu şi o jachetă dintr-o stofă cadrilată care combina culorile celorlalte două articole de îmbrăcăminte. Cizmele, de un maro foarte închis, căptuşite cu blană de miel, erau călduroase şi foarte comode.

Când Adam se trezise, Darci era deja îmbrăcată şi îl aştepta bucuroasă că va merge cu maşina la Hartford, la o coafeză. În timp ce el se îmbrăca, fata dădu o fugă în clădirea principală de unde se întoarse cu cornuri, cafea şi fructe, pe care le luară ca să le mănânce în maşină.

— O să mă îngraşi, îi zise el, cu gura plină.

— Cui i-ai trimis faxul aseară? îl întrebă ea, ducându-i ceaşca de cafea la gură.

Adam tresări şi vărsă cafeaua pe pulover. În timp ce se ştergea cu şerveţelele pe care i le dăduse Darci, fata ţinu volanul automobilului.

— Chiar îţi bagi nasul în toate? o întrebă el.

— Am un auz foarte fin, îi răspunse ea. Deci, cui i-ai trimis faxul?

— Iubitei mele, îi zise el, preluând volanul din mâinile ei.

Răspunsul avu darul de a o reduce la tăcere pe Darci, făcându-l să regrete cele spuse.

— Hai să-ţi spun adevărul, zise el după câteva minute de tăcere. Am copiat semnele de pe pumnal şi le-am trimis

prin fax unei prietene din Washington. Sper că va putea afla ce e scris pe cuţitul acela. În caz că e scris ceva. Nici măcar de asta nu sunt absolut sigur.

— Poate că este un cuţit magic, care îndeplineşte deţinătorului său trei dorinţe, zise Darci glumind ca să mascheze neplăcerea pe care o resimţise atunci când el adusese vorba despre o „ea”. Adam tăcu şi ea îl privi cu atenţie.

— Hmm, făcu ea.

— Adică? se răsti el.

— Văd că iar eşti prost dispus.

Adam oftă.

— Auzi, descarcă-te odată. Ce-o fi în căpşorul ăla al tău?

— Nimic deosebit, însă, de fiecare dată când rostesc nişte cuvinte, tu te bosumfli.

— Nu mă „bosumflu”, cum zici tu. Te asigur că nu m-am „bosumflat” niciodată.

— Da, sigur. Însă reacţionezi cam, cum să spun eu… cam violent, atunci când auzi cuvinte cum ar fi „sacrificiu” sau „magie”.

— Bineînţeles. Ieri am ajuns în tunelurile subterane ale lăcaşului vrăjitoarelor. Ai uitat? Există câteva cuvinte legate de vrăjitorie şi te poţi aştepta ca…

— Coadă de mătură! rosti cu glas tare Darci. Căldare! Pisică neagră! Nu, nu. Văd că aceste cuvinte nu au niciun efect asupra ta. Dar ideea unui cuţit magic şi a unui sacrificiu, mai exact a sacrificării mele, aproape că te scoate din minţi. Îl privi fix, aşteptând un răspuns.

— Voiam să te întreb cum se face că ai un accent sudic atât de slab. De fapt pari să te fi născut în această zonă a

Statelor Unite.

Întorcându-şi privirea, Darci se foi în scaun şi zise:

— Bine, deci nu vrei să-mi răspunzi. Nu încă. *Încă* nu vrei să-mi spui tot adevărul. Eu mai pot aştepta. Fata inspiră adânc. Lecţii de dicţie. Colegiul Mann de Dezvoltare pentru Tinere a ţinut cursuri de dicţie. Eu am ascultat benzi înregistrate şi le-am imitat.

— Interesant, spuse Adam. Mai vorbeşte-mi despre şcoala pe care ai urmat-o.

Ea miji ochii spre el.

— Aş prefera să-mi spui ce cauţi tu şi de ce m-ai angajat tocmai pe mine, dintre toate fetele care s-au prezentat la interviu.

Adam suspină:

— Nu-i aşa că pornii sunt foarte frumoşi, în această perioadă a anului?

Când ajunseră la Hartford, Adam intră într-un salon de coafură şi, după zece minute, ieşi şi îi spuse lui Darci că este aşteptată. Ea nu-l întrebă cum de a reuşit să o introducă într-un salon de lux, fără o programare prealabilă, deoarece remarcase că avea puterea de a-i convinge pe oameni să facă ceea ce dorea el.

Iar acum, după câteva ore, Darci terminase cu aranjarea părului şi părea foarte mulţumită. De fapt, o altă coafeză îi spusese celei care se ocupase de părul ei: „Cred că e cea mai reuşită tunsoare a ta”. „Şi eu cred la fel”, exclamase coafeza uimită, uitându-se în oglindă la Darci.

— Spune odată! îţi place sau nu? îl îmboldi Darci pe Adam.

Adam o privea de parcă atunci ar fi văzut-o prima dată în

viaţă. Părul ei blond, neîngrijit, fusese tuns scurt şi îi încadra acum faţa. Culoarea roşcată se potrivea de minune cu tenul alb. Până şi ochii îi arătau acum altfel.

— Asta se cheamă o tunsoare modernă. Părul mi l-au vopsit într-o nuanţă mai închisă, fără să-l decoloreze mai întâi, aşa cum se procedează de obicei. Mă asculţi?

— Sunt numai urechi, zise el, uitându-se în continuare uluit la ea.

— De cum m-am aşezat pe scaun, mi-am folosit „Puterea mea de convingere" asupra coafezei, cerându-i să mă tundă cât poate ea mai frumos. Darci îşi trecu degetele prin păr. Cred că a reuşit. Mi-a zis că vârfurile sunt într-o stare jalnică, dar că părul îmi este sănătos. Pune şi tu mâna, să te convingi!

— Nu.

Darci zâmbi uşor.

— Ţi-e frică să nu înnebuneşti cumva de pasiune, dacă îmi vei atinge părul?

— Auzi, ia mai taci din gură, zise Adam, încruntându-se; apoi, în timp ce ea continua să-l privească fix, el oftă, în semn de capitulare. Darci îşi înclină capul şi Adam puse mâna pe părul ei.

— Frumos.

— Chiar crezi asta?

Adam zâmbi.

— Da, chiar cred asta, îi zise el, întorcându-se şi pornind spre locul în care era parcată maşina. Când îşi dădu seama că Darci nu-l urmase, se opri şi se uită înapoi. Fata citea meniul din vitrina unui restaurant italienesc.

Adam nu se mai obosi să-i spună că puteau lua masa la

Camwell, şi nici că trecuseră de-abia trei ore de când luaseră micul dejun. De fapt îi era şi lui foame.

Se întoarse lângă Darci, deschise uşa restaurantului şi o invită înăuntru. După ce dădură comanda (Darci alese o *Parmigiana* cu vinete spunând că nu mâncase vinete niciodată), fata îl anunţă că auzise o mulţime de bârfe la coafor.

— Cei din oraşul ăsta, de fapt toţi locuitorii consideră oraşul Camwell cel puţin ciudat. Despre „Dumbrava" spun că este bântuită de stafii şi nu doresc să înnopteze acolo. Ospătăriţa din Camwell ne-a spus adevărul: în ultimii patru ani au dispărut patru persoane. Câte una în fiecare an.

Darci vorbea atât de încet, încât el de-abia o auzea. Când o întrebă de ce vorbeşte în şoaptă, ea îi răspunse că nu poţi avea încredere în oamenii care locuiesc în „oraşe mari". Adam avu nevoie de oarece timp ca să înţeleagă ceea ce voia ea să spună, în micuţul Camwell, locul pe care lumea îl socotea „blestemat", Darci vorbea cu toţi despre absolut orice. În schimb aici, în „marele oraş" Hartford, ea se comporta ca şi cum toţi cei din restaurant ar fi fost spioni.

Adam n-avea de gând să-i înţeleagă „logica". El scoase din buzunarul sacoului nişte hârtii.

— În timp ce tu erai la coafor, eu am mers la bibliotecă şi am făcut nişte fotocopii ale articolelor de ziar legate de cele patru femei dispărute.

Darci îi zâmbi. Îi plăcuse că el spusese „fotocopie", în loc să spună „copie Xerox". Întinse mâna după hârtii, dar Adam le retrase.

— Nu, nu acum, îi şopti el. S-ar putea să fie microfoane

aici, la masă. Nu poţi şti de ce sunt în stare cetăţenii acestui mare oraş.

— Glumeşti, zise ea, dar privi o clipă împrejur. Apoi ei se limitară la unul din subiectele preferate de Darci: mâncarea.

— Ai fost vreodată în Italia? îl întrebă ea, iar când el dădu din cap afirmativ, începu să-l bombardeze cu întrebări: cum era mâncarea în Italia în comparaţie cu cea italienească din Statele Unite? A cunoscut mulţi italieni? Prin ce se deosebeau de americani? Conversaţia se animă. Singura dată când se aşternu tăcerea fu momentul în care ea îl întrebă de ce călătorise atât de mult la viaţa lui.

— Nu ţi-ai dorit şi tu un cămin? Copii? îl întreb ea. Adam nu-i răspunse şi căută să mănânce în tăcere.

Ea aşteptă răbdătoare, sperând ca Adam o să-i spună câte ceva despre el. De două ori chiar avu impresia că e gata-gata să-i vorbească, dar el îşi plecase privirea şi nu spuse nimic.

După câteva clipe de tăcere jenante, ea îl întrebă dacă a fost vreodată în Grecia.

Adam aproape că ar fi vrut să-i povestească câte ceva despre el, însă n-o făcu. Îi plăcea atmosfera veselă şi nu dorea să discute despre lucruri care ar fi putut s-o schimbe.

Când ea încetă să-l mai fixeze şi îl întrebă despre o altă ţară, Adam zâmbi şi ridică fruntea, pentru a se uita la ea.

Îmbrăcămintea şi părul o schimbaseră mult. Nu-i venea să creadă că această tânără frumoasă era una şi aceeaşi persoană cu aceea care stătuse pe marginea scaunului şi îşi bălăbănise picioarele, la prima lor întâlnire.

Ceva mai târziu, în maşină, pe drumul de întoarcere spre Camwell, Adam nu se putu abţine şi o întrebă:

— Ce ţi-ai făcut la ochi?

— Mi-au vopsit genele, aşa că acum nu mai sunt blonde, ei au devenit negre ca pana corbului, îi zise ea întorcându-se spre el şi clipind cochet. Îţi plac?

— Parcă sunt artificiale, zise Adam ţâfnos. Fata era veselă şi în acelaşi timp seducătoare.

Tonul agresiv al lui Adam o descumpăni pe Darci.

— Da? Probabil că îţi plac femeile naturale: genul acela sportiv, cu tenul ars de soare, cu o undiţă pe unul dintre umeri şi cu o puşcă pe celălalt.

Adam zâmbi. Era genul de femeie care nu-i plăcea deloc.

— Ăsta este genul meu. Cum de-ai ghicit?

— Aşa este Renee?

Adam aproape că ieşi cu automobilul de pe şosea, auzind-o.

— De unde dracu' îi ştii numele? o întrebă el, după ce redobândi controlul asupra maşinii.

— Nu-i frumos să vorbeşti aşa.

Adam îi aruncă fetei o privire, apoi se uită din nou la drum.

— De unde i-ai aflat numele?

— Vorbeşti în somn.

— De unde ştii?

— Vorbeşti foarte tare, când dormi.

Adam nu mai spuse nimic o vreme.

— Şi ce altceva am mai spus în somn? o întrebă el calm, într-un târziu.

— Nu prea multe, zise ea, înveselită în mod vădit de jena

lui. Doar despre Renee.

El îi aruncă o privire fugară, încercând să descopere dacă fata spunea adevărul sau numai o parte din el.

— Ce-am spus despre ea? o întrebă, pe un ton serios.

— Ei… Să vedem… Dacă-mi amintesc eu bine… ai spus: „Ah, Renee, iubita mea, te iubesc din tot sufletul şi mi-e tare dor de tine”.

Adam strânse din buze, pentru a-şi reţine zâmbetul.

— Sunt convins că ai auzit bine, pentru că este exact ceea simt pentru ea.

Brusc, Darci se posomorî.

— Cum arată?

— Are un păr lung şi mătăsos, nişte ochi mari, negri şi un năsuc drăgălaş, zise el fericit.

— Şi e educată?

— Da, şi în plus este foarte supusă şi ascultătoare.

— Cum e? explodă Darci. Apoi, îl privi zâmbitoare. Aha! Cât de lungi are urechile?

— Vreo cincisprezece centimetri, pe puţin, zise Adam şi izbucniră amândoi în râs.

— E căţeluşa ta?

— Din rasa setter irlandez. Mi-e tare dor de ea.

— În caz că-ţi doreşti şi pe altcineva – în afara căţeluşei tale

— Care să-ţi ţină de urât noaptea… zise Darci, alintându-se.

Adam nu îndrăzni s-o privească. Fata aceea insipidă, care şezuse în faţa lui într-o încăpere din New York, nu îl atrăsese câtuşi de puţin. Imaginea lui Darci, îmbrăcată în costumul mulat şi felul cum arăta acum, cu tunsoarea

aceea modernă, îl făcuse să… oi bine… să se înfioare. Ar fi fost mai bine să-şi revină, şi asta cât mai repede.

— Am o revistă porno, îi zise el, iar tu trebuie să-i rămâi credincioasă bărbatului aceluia pe care zici că-l iubeşti. Da? Sunt sigur că Putnam îţi este credincios.

Darci izbucni într-un hohot de râs. Adam încercă s-o determine să-i spună ce anume găsise aşa de amuzant în ceea ce spusese el. Întrebarea lui repetată: Putnam nu ţi-e credincios?" primi tot atâtea răspunsuri ca şi întrebările pe care ea i le pusese mai înainte. Adam nu putea accepta că Darci avea şi ea secretele ei.

Adam ieşi de pe autostradă şi intră pe un drumeag de ţară.

— Sper că nu te deranjează dacă ne întoarcem în Camwell pe un drum lateral, zise el pe un ton cât putu de neutru. Pornii aceştia sunt atât de frumoşi, încât mai vreau să-i privesc o dată.

Darci nu se lăsă păcălită şi îl privi curioasă pe Adam. Ceea ce aflase ea, cu certitudine, despre Adam Montgomery, era faptul că nu-l interesau câtuşi de puţin peisajele.

— Nu cumva femeile acelea au dispărut pe-aici pe undeva?

Adam scutură din cap, nevenindu-i să creadă cât de perspicace era.

— Atunci când voi avea nevoie de vreo informaţie despre cineva, te voi trimite pe tine ca să întrebi. Da, recunoscu el cu un oftat. Două dintre femei au dispărut pe drumul acesta.

— Ai aflat asta înainte să mergi la bibliotecă sau după?

— Astăzi am aflat. Nu auzisem de oraşul Camwell de multă vreme şi nici despre cele întâmplate aici. Eu… Adam tăcu, pentru că nu dorea să-i mai spună şi altceva. Cu cât ştia mai puţin, cu atât mai în siguranţă era. Uite! exclamă el, de parcă ar fi văzut cine ştie ce minime, acolo e un magazin. Îmi trebuie… ăăă, o pastă de dinţi.

— Ai acasă un tub întreg, o luă pe Darci gura pe dinainte.

Adam opri motorul şi se uită la ea.

— Pe asta de unde-o mai ştii? Când ea dădu să-i răspundă, el ridică mâna. Nu, să nu-mi spui, cred că am ghicit. Poţi să auzi cum vorbeşte pasta de dinţi, în timp ce doarme.

Darci zâmbi. Adam coborî din maşină şi aşteptă ca ea să-l urmeze.

— Poate că ar trebui să-ţi cumpăr o pastă de dinţi, zise el. Asta dacă nu vrei să foloseşti în continuare bicarbonatul.

Victorios, Adam păşi pe veranda de lemn a micuţului magazin de ţară, unde se aflau două balansoare jerpelite şi nişte cutii goale, care păreau a sta acolo de mult timp. Peretele din spate era tapetat cu benzi de piele, care purtau patina timpului.

Când Adam se uită mai bine la obiectele de pe verandă, observă că toate erau reproduceri, şi se întrebă dacă nu cumva proprietarul magazinului angajase vreun designer din New York care să creeze imaginea unui magazin de ţară „autentic”, pentru atragerea clienţilor.

Când Darci ajunse lângă el, Adam o întrebă:

— Arată oare ăsta a magazin din Kentucky?

— Nu, nicidecum! zise ea. Dacă magazinul are verandă,

proprietarul o umple cu aparate pentru jocuri video. În Kentucky, pielea uzată de pe şaua calului se aruncă.

Adam chicoti, deschise uşa cu plasă şi intră, urmat de Darci.

— Bună ziua, le strigă un bărbat grizonat, aflat după o tejghea înaltă, din lemn.

În faţa tejghelei se găseau câteva borcane cu dropsuri şi cu fructe uscate. În dreapta erau coşuri pline cu mere şi portocale. Pe rafturile confecţionate din scânduri neşlefuite, de pin, obiectele modeme se amestecau, de-a valma, cu nenumărate cutii vechi.

— Ce doriţi? întrebă bărbatul, ieşind de după tejghea. Purta un şorţ din denim şi era încălţat cu nişte cizme negre, butucănoase, de parcă, dintr-o clipă-ntr-alta, urma să plece la arat.

— Probabil că a comandat toate vechiturile astea prin Internet, mormăi Darci, când Adam se aplecă să se uite la o cutie de pe un raft.

Adam se întoarse, zâmbăreţ, către vânzător.

— O pastă de dinţi, zise el.

— Şi un deodorant. Ce cosmetice mai aveţi, întrebă Darci, privindu-l întrebător pe Adam.

Adam ştia că ea îl întreba din privire dacă era de acord să plătească el. Adam dădu din cap, dar îşi propuse s-o întrebe pe Darci ce probleme financiare avea. Voia să afle dacă era zgârcită sau avea vreun motiv anume să nu cheltuiască niciun sfanţ din banii ei.

— Căutaţi acolo, spuse vânzătorul, apoi îi oferi lui Darci un coş, despre care Adam ar fi putut să jure că fusese lucrat în Appalachia şi că valora o avere.

În timp ce o aştepta, Adam se plimbă prin magazin, uitându-se în recipiente şi în dulapuri. Deschise o uşă de pin şi rămase mirat văzând frigiderul modem, ascuns în spatele uşii. Scoase din el două sticle cu suc Snapple. Apoi o văzu pe Darci stând lângă tejghea, cu coşul plin. La casă constată că ea cumpărase produse cosmetice în valoare de cincizeci şi nouă de dolari! Majoritatea erau destinate îngrijirii părului.

— Coafeza mi le-a recomandat, ca să am un păr sănătos, îi explică Darci, întrebându-l din priviri dacă voia să plătească el toate acele produse scumpe.

Adam ridică din umeri şi îi dădu vânzătorului o bancnotă de cincizeci şi una de zece; apoi luă cele două sacoşe, pline cu produse cosmetice, şi întinse mâna să ia restul.

— Frumuseţea le costă mult pe femei, chicoti vânzătorul, care surprinsese expresia de resemnare de pe faţa lui Adam.

Când vânzătorul îi oferi restul, Darci întinse mâna. Omul râse cu poftă.

— Ea este cu mult mai frumoasă decât dumneavoastră, îi zise el lui Adam, şi întinse mâna să-i dea restul lui Darci.

Când îi văzu lui Darci mâna stângă, omul păli, făcu ochii mari şi începu să tremure. Părea că vrea să spună ceva, deschise gura de câteva ori, însă nu reuşi să articuleze niciun cuvânt. Mâna îi tremura atât de tare încât banii îi căzură pe pardoseala de lemn. Vânzătorul făcu stânga-mprejur şi părăsi precipitat încăperea, printr-o uşă acoperită de o draperie.

Adam avu nevoie de ceva timp ca să-şi revină din uimire. Urmărise uluit reacţia vânzătorului; apoi când acesta o

rupse la fugă, Adam se luă după el. Fu nevoit să sară peste două butoaie şi peste un vraf de cutii cu aspect învechit în mod artificial, în care se aflau portocale, astfel că atunci când Adam intră în depozitul din spate, bărbatul dispăruse. Adam văzu o uşă. O deschise şi ieşi într-o parcare goală în spatele căreia începea pădurea. Nici urmă de vânzător.

Încă buimac, Adam reveni în magazin, unde constată că Darci dispăruse. O clipă se sperie crezând că fusese răpită. Apoi o zări mergând de-a buşilea în spatele tejghelei.

Fata se uită în sus, la Adam, şi întinse mâna dreaptă, arătându-i o monedă de douăzeci şi cinci de cenţi şi două de câte un cent.

— Ai avut într-adevăr dreptate să alergi după el, îi spuse ea enervată. Cred că ne-a păcălit cu cinci cenţi. Sau poate că e şi aceea pe undeva pe-aici.

Adam se aplecă şi-i ridică fetei mana stângă, întorcându-i palma în sus. Din câte putea vedea, mâna ei nu avea nimic neobişnuit. Era la fel de mică precum a unei fetiţe. Apoi îi atraseră atenţia câteva aluniţe ce se vedeau în podul palmei.

— Ce sunt astea? o întrebă Adam.

— Cred că am localizat moneda, zise ea şi îşi trase mâna dintr-a lui, începând să meargă în patru labe, înspre cealaltă parte a tejghelei.

— N-ai auzit ce te-am întrebat? stângă. Ce sunt semnele alea pe mâna ta?

Darci se opri, se aşeză pe podea, ridică mâna stângă şi se uită în palmă.

— Sunt nişte aluniţe. Toţi avem aluniţe. Şi tu ai. Ai trei

aluniţe mici, lângă urechea dreaptă şi mai ai una lângă…

— Omul ăla s-a uitat la mâna ta stângă, s-a albit ca varul şi a luat-o la fugă. Am încercat să-l prind, dar…

— Vrei să-ţi ridici piciorul?

— Ce faci acolo?

— Caut moneda, îi zise Darci. Ori ne-a păcălit el, ori s-a rostogolit ea sub ceva şi…

Adam scoase nervos din portofel o bancnotă de douăzeci de dolari şi i-o dădu.

— Acum te ridici? Să nu îndrăzneşti să mă întrebi dacă poţi păstra restul.

Strângând bine în mână bancnota de douăzeci şi monedele găsite, fata se ridică continuând să caute moneda de cinci cenţi.

Exasperat, Adam o prinse de braţ şi o târî afară din magazin, în timp ce Darci strângea sacoşele cu cumpărături. Cât dură drumul până la Camwell, Adam nu scoase o vorbă.

Abia când ajunseră la „Dumbravă", în căsuţa lor, Adam vorbi:

— Ştiam eu că există ceva, dar nu puteam să-mi dau seama ce anume era. Luă vraful de articole de ziar fotocopiate, pe care

i le arătase lui Darci în timpul mesei de prânz, apoi îşi scoase haina şi o aruncă pe spătarul unui scaun. În câteva clipe, el răspândi toate articolele pe măsuţă, se aşeză pe canapea şi începu să le citească din nou.

Încetişor, fară să-l întrebe de ce era aşa de agitat, Darci se duse la baie, iar când reveni se aşeză lângă el pe canapea şi aşteptă. Poate că dacă ea nu-l întreba nimic şi

aştepta cuminte, Adam avea să-i spună ce anume îl supărase atât de tare.

— Citeşte, îi spuse el, dându-i hârtiile.

Lui Darci îi trebuiră doar câteva minute ca să le citească. Când termină de citit încă nu înţelegea ce ar fi trebuit să observe. Erau articole despre nişte tinere femei, care se aflaseră în zona oraşului Camwell, dintr-un motiv sau altul, după care dispăruseră. Una era fotografă şi făcea fotografii cu bisericile vechi din regiunea New England; alte două fuseseră în vacanţă. În fine, o tânără locuise la „Dumbravă" în luna de miere.

Darci nu reuşise să-şi dea seama ce anume îl deranja pe Adam, aşa că îl privi întrebător.

— Uită-te de unde provin fetele, îi zise el.

Ea parcurse din nou fiecare articol în parte.

— Din Virginia, Tennessee, Carolina de Sud şi din Texas. Tot nu înţelegea.

— Acum uită-te la fotografiile lor.

Fetele erau drăguţe. Cea mai tânără avea douăzeci şi doi de ani, iar cea mai mare douăzeci şi opt. Aproape toate fotografiile victimelor unor asasini în serie, ale unor violatori sau ale altor sociopaţi, erau ale unor femei tinere şi drăguţe, îşi zise ea.

— Toate sunt blonde, micuţe şi parvin din sud, zise încet Adam.

Darci clipi înţelegând în cele din urmă tâlcul spuselor lui.

— Ca mine? La asta te referi? Te gândeşti că eu voi urma. Pentru asta m-ai angajat? Ca să mă foloseşti drept momeală?

— Nu fi caraghioasă! Crezi că te-aş fi adus aici dacă aş fi

ştiut? îi luă mâna stângă şi îi privi palma. Aş vrea să ştiu de ce bărbatul acela aproape că a făcut infarct când ţi-a văzut mâna.

— Poate că fosta lui iubită avea şi ea aluniţe în palmă, zise Darci, trăgându-şi mâna, după care se ridică şi merse în bucătărie. Avea nevoie de câteva clipe de singurătate ca să se gândească. Se străduia să rămână calmă, însă nu-i era deloc uşor. Femei micuţe, blonde, din sud. Toate dispăruseră în această regiune. Să fie oare o coincidenţă? Sau aşa cum se temea Adam, ea putea deveni o ţintă.

De ce o alesese Adam tocmai pe ea dintre toate acele femei talentate, educate, care făcuseră cerere de angajare?

După ce reuşi să se calmeze, umplu două pahare cu gheaţă şi suc de lămâie şi le aduse în camera de zi.

Adam stătea pe canapea şi privea articolele din faţa lui, cu acea expresie gânditoare şi morocănoasă pe care o remarcase atunci când îl văzuse pentru prima dată. Şi-ar fi dorit să-i spună ceva care să-l facă să râdă, dar era incapabilă să se gândească la ceva vesel. În mintea ei stăruia chipul fetelor care dispăruseră.

— Felul în care a reacţionat omul acela s-ar putea să nu însemne nimic, spuse Darci încet. S-ar putea să fie doar o simplă coincidenţă sau ceva fără nicio legătură cu vrăjitoarele. De fapt, nu-mi dau seama cum ai făcut tu legătura dintre omul acela şi femeile care au dispărut…

Adam se ridică, se duse în dormitorul lui şi se întoarse de acolo cu o agendă. Era o cărţulie mică, legată în piele. Când o deschise, Darci văzu că paginile erau uzate, iar adresele şi numerele de telefon şterse şi modificate de mai multe ori.

Adam căută litera P, apoi găsi un număr de telefon şi sună pe cineva.

— Jack, zise el după o clipă, la telefon este Adam Montgomery. Te rog să-mi faci un serviciu. Ai putea afla amănunte despre dispariţia a patru tinere, în ultimii patru ani, în Camwell, Connecticut? Adam tăcu şi ascultă. Da, ştiu că poliţia crede că dispariţia lor are legătură cu bine cunoscuta practică a vrăjitoriei din această zonă. Am citit tot ce s-a scris în ziare, dar ştiu că aveţi întotdeauna mai multe date despre un caz, decât spuneţi. Aş vrea să ştiu dacă există ceva cu privire la mâinile acelor femei. Mai exact, mâna stângă. Adam ascultă ceea ce-i spunea interlocutorul său, apoi zise: Bine, sigur. Să mă suni pe mobil. Adam închise telefonul şi se uită la Darci. Mă va suna imediat ce va afla ceva.

— Este poliţist? îl întrebă Darci.

— Este de la FBI.

— A! zise ea, apoi tăcu. Nu ştia ce să-l mai întrebe pe Adam. FBI? Ea nu avusese de-a face cu FBI-ul niciodată. După câteva clipe de tăcere, continuă pe un ton vesel: Ce facem cât timp aşteptăm? Avem nevoie de ceva care să ne liniştească. Ce-ar fi să facem dragoste toată după-amiaza. Sau am putea…

Privirea lui Adam o făcu să tacă. Era clar că el nu avea niciun chef de glume în clipa aceea. De fapt, şi ea era destul de stresată ca să mai sporovăiască.

Descoperise destul de repede că, atunci când era îngrijorat, Adam devenea taciturn şi dorea să fie lăsat în pace. Reluând articolele fotocopiate din ziare, el începu să le recitească, cu cea mai mare atenţie. Darci luă trei reviste

de pe raftul măsuţei şi începu să le frunzărească, aşteptând să sune telefonul.

Se gândea că reuşise să se mai calmeze, dar când sună telefonul, sări în picioare şi revistele îi căzură din poală, pe pardoseala mochetată. Adam înşfacă telefonul de pe măsuţă, apăsă pe tastă şi spuse:

— Da? după care ascultă.

Darci observă că Adam păleşte şi i se păru că mâna în care ţinea receptorul îi tremura uşor. El ascultă spunând din când în când câte un „da". Lui Darci i se păru că trecuseră ore întregi până când el puse jos receptorul. Adam rămase ţintuit locului, privind-o fix pe Darci, care aştepta nerăbdătoare să-l audă vorbind.

Dorea cu disperare să afle ce-i spusese agentul FBI, pe nume Jack, dar ezita să întrebe de teamă că Adam se va închide în bine cunoscuta lui muţenie. Nu, era mai bine să aştepte şi să-l lase pe el să preia iniţiativa.

După câteva clipe lungi, de tăcere, el se ridică şi se duse în dormitorul ei. Darci îl urmă şi din pragul uşii îl privi cum deschide dulapul şi cum scoate dinăuntru valiza ei jerpelită. După ce se uită în valiză, trecu fără o vorbă pe lângă Darci şi se duse în dormitorul lui, scoase din dulap cele două valize ale sale, şi le duse în dormitorul ei. Darci îl urmărea tăcută. În momentul în care Adam începu să le umple cu noile ei haine, Darci se interpuse între el şi valizele deschise.

— Vreau să ştiu ce s-a întâmplat! Se simţea frustrată din cauza faptului că nu-i spunea nimic despre tot ceea ce se petrecea.

— Nu, nu cred că vrei să ştii, îi spuse el, luând blazerul ei

bleumarin de pe un umeraş şi punându-l în valiză.

— Ba da! spuse ea. Vreau să ştiu! constată speriată că îi venea să plângă. El o alunga, dar ea nu voia să se întoarcă la New York, la mătuşa şi la unchiul ei. Nu, nu voia să plece de lângă el, voia să rămână acolo, cu Adam Montgomery.

— De ce mă concediezi? îl întrebă ea. Glasul îi tremura şi ochii i se umpluseră de lacrimi.

— Nu te concediez, îi spuse el calm, punând două fuste în valiză. Te protejez.

— Mă protejezi? De ce trebuie să mă protejezi? Pentru că el nu-i răspunse, ea continuă: Dacă mă trimiţi de-aici numai din cauza unor aluniţe, am putea merge la un doctor ca să mi le scoată. Există o mulţime de alte variante, nu neapărat plecarea mea de-aici. Am putea să stăm în altă parte şi să venim doar în vizită la Camwell, atunci când va fi nevoie. Am putea… Văzând că vorbele ei n-au niciun efect, ea i se adresă pe un ton rugător: Te rog, nu mă goni. Am nevoie de bani. Am nevoie de… Inspiră adânc. Tu nu înţelegi ce înseamnă slujba asta pentru mine. Am nevoie de…

— N-o să mai ai nevoie de nimic, dacă mori, zise Adam cu o sinceritate brutală.

— Te rog, îl imploră ea apropiindu-se. Îl apucă strâns de braţ şi îl privi cu ochii strălucind de lacrimi. Povesteşte-mi ce ţi-a spus omul de la telefon. Explică-mi de ce mă alungi. Îmi datorezi măcar atâta lucru, nu crezi?

Adam o privi reprimându-şi dorinţa de a o lua în braţe. Inspiră adânc, apoi se aşeză pe pat.

— Bine, zise el cu blândeţe, fară să o privească. În majoritatea cazurilor poliţia nu aduce la cunoştinţa

publicului anumite amănunte. Asta pentru protecţia împotriva…

— Împotriva impostorilor, a unor nebuni care recunosc crime pe care nu le-au comis, zise Darci, aşezându-se lângă el pe pat.

— Exact, o aprobă el zâmbind. Prietenul meu de la FBI a dat câteva telefoane şi a aflat că în acest caz s-au ascuns mai multe lucruri. Faţă de public, vreau să zic. Primarul din Camwell a susţinut că s-a făcut mult prea multă publicitate proastă acestui orăşel minunat şi că e cazul ca aceasta să înceteze. Nu a vrut ca oraşul să fie împovărat cu patru asasinate şi mutilări, despre care nimeni nu poate dovedi că s-au petrecut în oraşul său.

— Asasinate? întrebă Darci, făcând ochii mari. Mutilări? Duse, fără să vrea, mâna la gât.

— Da. Adam simţi nevoia s-o îmbrăţişeze pentru a o proteja, însă trebuia să-i spună adevărul, ca s-o şocheze şi să înţeleagă gravitatea situaţiei. Fetele au dispărut în această zonă, dar până la urmă au fost găsite. Moarte. Îi oferi timp de gândire, ca ea să înţeleagă totul. Le-au fost găsite cadavrele, unul după altul, la vreo sută de kilometri de aici, fiecare în altă direcţie faţă de Camwell.

— Însă… începu Darci, frecându-şi palma stângă.

Adam îi luă mâna stângă, i-o ţinu câteva clipe într-a lui, apoi i-o întoarse şi i se uită lung în palmă.

— S-a scris mult despre dispariţiile acestor femei lângă Camwell, dar mai puţin despre moartea lor pentru că…

— Pentru că toate celelalte locuri nu sunt asociate cu vrăjitoria; locurile unde le-au fost găsite corpurile nu erau la fel de interesante precum Camwell, rosti Darci. Ar fi vrut

să-şi pună capul pe umărul lui, iar el s-o ia în braţe. Imaginile care-i treceau prin minte o înspăimântau.

— Aşa este, rosti Adam tandru, mângâind-o în palmă cu degetul mare. Nu s-a scris în ziare, dar toate cele patru femei, cele ale căror cadavre au fost găsite, aveau mâna stângă amputată.

Darci se retrase instinctiv, dar el o strânse tare. Trebuia să audă tot!

— Fiecărui cadavru îi lipsea mâna stângă, reluă Adam Mâinile n-au fost găsite.

Darci îşi eliberă palma din strânsoarea lui, punându-şi-o cu grijă peste cea dreaptă.

— Tu bănuieşti că ei au căutat ceva anume? reuşi ea să rostească, după o vreme.

— Bănuiesc că pe tine te-au căutat.

La auzul acestor cuvinte, prima pornire a lui Darci fu să o ia la fugă, ca să ajungă în primul avion care pleca din Connecticut. Se stăpâni. Închise ochii o clipă şi apelă la „Puterea ei de convingere", pe care o folosi, de data asta asupra ei însăşi. Trebuia să se calmeze, să afle ce anume se întâmpla!

Darci se ridică încet, îşi puse mâinile pe şolduri şi îl fulgeră cu privirea.

— Auzi, Adam Montgomery, durează de prea multă vreme povestea asta. Vreau să ştiu pentru ce m-ai ales pe mine. În ce scop? Zi-i! Chiar în clipa asta.

În Adam părea a se da o luptă.

— Cred că-ţi sunt dator măcar cu atâta lucru, îi zise el într-un târziu. De fapt, dacă vei şti mai multe, vei pleca mai liniştită. Rostise ultimul cuvânt pe un ton care sugera că,

liniştită sau nu, ea oricum trebuia să plece. Îţi aduci aminte de femeia care era cu mine în ziua în care ţi-am luat interviul pentru angajare?

— Femeia aceea cu ochi mari? întrebă Darci, reaşezându-se lângă el.

— Da. O cheamă Helen Gabriel şi este o clarvăzătoare. Mi-a spus că-mi poate găsi femeia potrivită, care să mă ajute în lupta împotriva acestor vrăjitoare. La recomandarea ei te-am angajat.

Darci rămase pe gânduri câteva clipe, întrebându-se dacă la asta se rezumau explicaţiile lui. Asta-i tot? ar fi vrut ea să strige. Asta-i tot ce-mi poţi spune? Se stăpâni însă ştiind că l-ar fi determinat pe Adam să nu-i mai spună nimic. Apoi se hotărî să uzeze de unul dintre cuvintele care ştia că-l va provoca.

— Înţeleg, zise ea şi se ridică. Deci ai plănuit să mă sacrifici pe mine.

— N-am plănuit aşa ceva! se răsti Adam. Îţi dai seama ce spui? Par eu omul care să…

— Atunci poate că ai vrut doar ca ei să pună mâna pe mine şi să mă salvezi în ultima clipă. Aşa este? Darci îl străpunse cu privirea. Eşti agent FBI sub acoperire? Vrei să obţii informaţii noi?

— Dac-aş fi agent FBI sub acoperire, n-ar trebui să merg la o bibliotecă pentru a găsi articole din ziare despre femeile dispărute.

— Dar tu ştiai deja despre ele, nu? în prima seară, ospătăriţa ne-a povestit despre cei dispăruţi – ea chiar aşa a spus: dispăruţi. Dar tu ştiai că erau, de fapt, dispărute, adică femei.

— Ce memorie ai! zise el, atent să nu-i ofere şi alte informaţii.

— Dacă nu doreşti să-ţi servesc drept momeală, atunci ce ai de gând să faci?

După câteva clipe în care încercă să formuleze un răspuns, Adam ridică braţele, în semn de resemnare.

— Bine, nu voiam încă să-ţi spun. De fapt – inspiră adânc ca să poată continua – puterea acestui sabat al vrăjitoarelor se bazează pe… ei bine, au ele un obiect, şi cât timp le aparţine sunt puternice. Scopul meu este să le iau acel obiect şi să le reduc la neputinţă. Acestea fiind spuse, Adam schiţă un zâmbet, de parcă ar fi vrut să spună: „Iată. Acum ştii, în sfârşit, totul."

Însă Darci nu aflase nici măcar unu la sută din ceea ce dorea să afle.

— Şi care e rolul meu? întrebă ea. Ce-ar trebui să fac eu cu acest „obiect"?

— Doar câţiva îl pot deschide, zise Adam, ceva mai calm. Eu nu pot. Clarvăzătoarea Helen mi-a spus să dau un anunţ la ziar. Femeile potrivite vor răspunde acestui anunţ, iar ea, Helen, îmi va spune pe care anume s-o angajez. Adam îi zâmbi din nou lui Darci. În naivitatea mea, am crezut că tu o să rămâi aici, în căsuţă, aşteptând să găsesc obiectul acela, şi să ţi-l aduc ca să-l deschizi.

Darci se ridică şi începu să umble de colo-colo prin cameră. Simţea că Adam spusese adevărul, dar mai ştia şi că el omisese multe informaţii. Dorea să afle ce fel de obiect era acela, însă, în prealabil, avea nevoie de alte informaţii.

— Este evident faptul că au aflat de intenţia ta de a le lua

obiectul acela. De asemenea, în linii mari ştiu cum arăt eu. Iar dacă ştiu, înseamnă că există vreo profeţie sau vreo prezicere, conform căreia o blondă scundă şi slăbănoagă din Sud, cu o mână stângă plină de aluniţe, le va lua acel simbol al puterii. Bănuiesc că ele încearcă să prevină acest lucru, şi le fac să dispară pe toate blondele scunde şi slăbănoage din Sud, care se apropie, într-un fel sau altul, de Camwell.

Darci era foarte mulţumită de judecata ei, însă când se întoarse spre Adam, acesta părea că nu se simte prea bine. Fără un cuvânt, el se ridică şi reîncepu să-i pună hainele în valize.

— Vei pleca de-aici. Vei pleca acasă, chiar în clipa asta.

— Sper că omul de la magazin nu a apucat încă să le spună vrăjitoarelor ceea ce a văzut. Şi pe cine a văzut. Da, ar fi mai bine să plec de-aici, pentru că sunt sigură că persoana căreia i s-a destăinuit, oricare ar fi ea, nu poate vorbi cu nimeni din oraş, ca să afle că sunt din Putnam, Kentucky. În plus, cu siguranţă că nimeni nu va găsi apartamentul unchiului Vern, de la New York. Şi, mai mult decât orice, sunt sigură că ele nu vor fi în stare să găsească un tip bogat ca tine şi să se folosească de vreo vrăjitorie, pentru a te determina să le spui unde mă aflu eu.

— Nu mă lua peste picior. Vei pleca de-aici, chiar în clipa asta!

— Şi? îl întrebă Darci calmă. Va dispărea o altă blondă slăbănoagă din Sud? Fata inspiră adânc. Auzi, noi doi am putea pune capăt acestei stări de lucruri. Nu acesta era şi planul tău? Nu pentru asta m-ai angajat? Am putea să…

— Nu! zise Adam. N-am putea nimic. Tu vei pleca în

mare taină undeva unde vei fi în deplină siguranţă.

Ea îl privi mirată.

— Adică tu intenţionezi să rămâi aici?

Adam luă de pe podeaua dulapului o pereche de pantofi şi îi puse în valiză.

— Să zicem că sunt direct interesat să rezolv situaţia aceasta.

Brusc, Darci îşi dădu seama că era pe punctul de a afla secretul lui.

— În ce constă interesul tău, de ce te expui astfel? Care este marele secret? Ce-ar fi să-mi spui şi mie cum au murit părinţii tăi? Ce demoni din mintea ta, din viaţa ta te-au împins să le cauţi pe vrăjitoarele astea? Ce urmăreşti? Pentru ce a trebuit să angajezi o clarvăzătoare ca să te ajute? Şi pentru ce m-ai ales pe mine? Ce anume a determinat-o pe femeia aia să spună că eu sunt cea care poate deschide acel… acel obiect?

Darci aşteptă răspunsurile la întrebările ei, dar Adam se întoarse către comodă, deschise un sertar şi-i scoase din el cămaşa de noapte. Era clar că n-avea de gând să-i răspundă şi fetei îi veni să urle de frustrare. Ca de obicei, el intenţiona să-i spună cât mai puţin, şi asta doar atunci când era strâns cu uşa.

— Am… o problemă… personală, rosti el în cele din urmă. Părea calm, dar ea observă cum i se zbate vena de la tâmplă; îi fusese greu să facă până şi acea scurtă afirmaţie.

— Auzi, şi eu am o problemă personală! strigă ea.

El se întoarse şi o privi sincer surprins.

— Tu ce problemă personală ai?

Privirea ei arunca flăcări. Nu mai era Darci cea veselă şi

nepăsătoare pe care o ştia el.

— Este unica ocazie să fac şi eu ceva important, asta e problema mea. Ce mă aşteaptă în lumea asta pe mine, care am doar o diplomă dată de o şcoală pe care majoritatea oamenilor nici nu o recunosc? Ce şansă aş avea eu să concurez cu femei de genul celor întâlnite de mine la New York? Ele sunt educate şi au experienţă. Au calităţi care pot fi valorificate într-o slujbă. Iar eu, eu ce să fac? Să mă folosesc de „Puterea mea de convingere”… ca să… ca să… Se întoarse brusc, nemaifiind în stare să continue. Pur şi simplu, îi venea să plângă.

Când îşi reveni, se întoarse spre Adam.

— Hai să gândim şi în felul ăsta, zise ea calmă. Dacă tu mă alungi de-aici, mă voi duce la Camwell şi voi răspândi zvonul că vreau să fac parte din acel sabat, şi…

— Acum mă şantajezi? Vrei să-mi forţezi mâna?

— Da, zise ea, cu sinceritate.

Adam o privi rugător.

— Am rude la care te pot ascunde, o abordă el cu duhul blândeţii. Aş putea să le sun şi ele ar veni să te ia de-aici. Vor avea grijă de tine până ce se va termina tot bâlciul ăsta.

— Oricum el nu se va putea termina fără mine, nu-i aşa? Dacă eu sunt cea pe care o vor, atunci nu se va putea încheia fără mine, nu? Inspiră adânc ca să se mai liniştească. De ce nu vrei să-mi spui ceea ce ar trebui să ştiu şi eu? Nu te cunosc de multă vreme, dar sunt sigură că tu eşti genul de bărbat care se foloseşte de o clarvăzătoare doar atunci când nu are altă soluţie. Nu te văd implicat în tot felul de vrăjitorii şi de blesteme. Cât timp te-ai luptat cu… asta, până să devii atât de deznădăjduit, încât să

apelezi la o clarvăzătoare şi să faci ceea ce îţi spune ea?

— Trei ani, şopti el.

Darci îl privi.

— Te lupţi cu treburile astea de trei ani? Ar fi vrut să-l poată face să-i mărturisească motivul care-l împinsese la această luptă, dar nu-şi dorea să vadă iar acel chip resemnat, nu dorea să rişte să-l facă să se închidă în el.

— Şi ai de gând să arunci toţi aceşti trei ani pe apa sâmbetei?

— Nu pot să pun în pericol o altă fiinţă omenească. Oamenii ăştia mi-au făcut ceva…

— Ceva personal, zise Darci cu amărăciune. O deranja faptul că el nu avea suficientă încredere în ea ca să-i mărturisească totul.

— Da, zise el în şoaptă. Ceva foarte, foarte personal.

— Atunci chiar că trebuie să rămân ca să te ajut, zise ea, întinzând mâinile într-un gest de implorare. Te rog, dă-mi voie să rămân. Ai nevoie de mine. Nu poţi face nimic fără mine. Te rog.

Adam îi evita privirea. Ştia că fata avea dreptate, că avea nevoie de ea. Ştia că el nu-şi putea duce la îndeplinire scopul fără ea.

În acelaşi timp se temea că, înainte de sfârşitul acelui an, o altă „blondă scundă şi slăbănoagă din Sud”, după cum se descrisese ea însăşi, avea să dispară. Corpul ei urma să fie găsit departe de Camwell, iar mana ei stângă…

După cum spusese Darci, Adam voia să pună capăt pentru totdeauna acelei situaţii.

Dorea cu disperare acest lucru.

Bărbatul se întoarse şi o privi drept în ochi.

— Va trebui să mă asculţi orbeşte, zise el în cele din urmă şi să stai lângă mine tot timpul. Nu cumva să-ţi vină vreodată ideea să acţionezi de una singură.

— Nu ţi-am spus niciodată cât de fricoasă sunt? îl privi plină de speranţă.

Adam scutură din cap.

— Tu n-ai nimic de-a face cu frica, Darci T. Monroe. Nici măcar pe departe.

Ea îl privi cu un surâs şăgalnic:

— Oare nu a venit în sfârşit momentul acela mult aşteptat, în care eroul şi eroina cad unul în braţele celuilalt şi se iubesc cu pasiune?

Adam râse, şi în clipa aceea fata îşi dădu seama că învinsese. El îi va permite să rămână. Nu o va trimite înapoi, cu coada între picioare, şi nu-l va auzi pe unchiul Vern spunându-i: „Eram sigur că nu vei putea face faţă unui asemenea serviciu". Şi nici pe mătuşa Thelma zicându-i: „Mi-ar fi plăcut să mă mândresc cu tine, dar se pare că o vei lua pe urmele mamei tale". Şi n-o va întâlni nici pe mama ei, care s-o măsoare din cap până-n picioare, suflându-i în faţă fumul de ţigară, după care să zâmbească, în felul acela care o făcea pe Darci să simtă că, indiferent de numărul cursurilor urmate la colegiu sau inteligenţa sa, nu-şi va putea depăşi niciodată condiţia.

— Ştii ceva? zise Darci la un moment dat. Simt nevoia să fac un duş. Te superi dacă…? Şi arătă cu capul spre uşă.

— Nu, deloc, zise Adam, uşurat că trecuseră peste încordarea din ultimele clipe. Gândeşte-te bine, zise el. Şi eu voi proceda la fel. Poate vom hotărî împreună că nu merită să riscăm, sau vom decide că…

Ea îi închise-n nas uşa dormitorului, pentru că n-avea de gând să-i mai asculte lamentările. Adevărul era că ar fi vrut să ajungă sub duş şi să plângă. Simţea nevoia să plângă pentru că era foarte speriată. Speriată de moarte.

8

Darci ieşi de la duş, se şterse, îşi puse cămaşa de noapte şi halatul flauşat, pe al cărui buzunar scria „Dumbrava", după care intră în dormitor. Primul lucru pe care îl remarcă fix acela că de pe patul ei dispăruseră valizele pline cu haine. Se uită în şifonier şi constată că acesta era gol. Sertarele comodei erau şi ele goale.

Brusc se simţi cuprinsă de panică. Oare să se fi răzgândit Adam? revenise la ideea de a alunga de-acolo?

Darci se năpusti în camera de zi. Încăperea era cufundată în beznă. Ezită o clipă, apoi văzu că uşa de la dormitorul lui Adam era întredeschisă şi că înăuntru ardea lumina. Împinse uşa încet. Adam, îmbrăcat într-un tricou, şedea în patul dublu şi citea.

— Culcă-te în patul ăla, îi zise el, fără să se uite la ea.

— Zău? întrebă Darci, intrând în cameră. Ştii că eu dorm goală?

— Acum n-o să mai dormi goală! îi spuse Adam, privind-o cu severitate. Şi pentru că Darci stătea în faţa lui, cu un zâmbet maliţios pe faţă, Adam puse cartea jos şi i se adresă cu toată seriozitatea: Cred că ar fi cazul să nu mai faci astfel de… astfel de propuneri ruşinoase şi astfel de…

— Invitaţii? îl ajută Darci, amuzată.

— Spune-le cum vrei, dar trebuie să termini cu ele. Dacă

doreşti să rămâi aici, ca să mă ajuţi, nu te vei îndepărta din preajma mea nici măcar pentru câteva minute. N-am de gând să te las să dormi singură într-un dormitor cu ferestre prin care oricine ar putea… Tăcu iar, de parcă gândul la ce i s-ar fi putut întâmpla ar fi fost insuportabil. Bagă-te în pat şi stai locului, zise el.

Darci nu se mişcă şi continuă să-l privească zâmbitoare. Apoi îşi puse halatul şi se strecură sub aşternut. Ai aflat ceva despre pumnalul acela?

— Nu, zise el, continuând să citească. Mâine vom face cercetări. Aş vrea să aflu mai multe despre… O privi în ochi, apoi se uită la mâna ei stângă.

— Şi eu, zise Darci, redevenind serioasă. Gândul la cele văzute şi auzite în acea zi îi alungase zâmbetul. Brusc se simţi ostenită. Se întoarse pe o parte, îşi trase pătura până la umeri şi murmură un „Noapte bună, Adam”. Nu trecu mult şi începu să respire rar şi regulat, semn că adormise.

Adam o privea nevenindu-i să creadă. Putea cineva mai mare de patru ani să adoarmă atât de repede? Reîncepu să citească, dar imediat căscă. Fusese o zi epuizantă şi simţea nevoia să se odihnească. Stinse veioza, închise ochii şi adormi imediat.

În patul vecin, Darci zâmbi. De fiecare dată avea efect asupra lui „Puterea ei de convingere”, îşi zise ea înainte de a adormi.

— Nimic, spuse Darci iritată. N-am găsit absolut nimic. Nici măcar vreun amănunt cât de cât important pentru noi. O durea ceafa şi o usturau ochii, pentru că stătuse toată ziua în Biblioteca din Camwell şi încercase să afle ceva despre vreo profeţie legată de faptul că o „blondă

slăbănoagă din Sud" urma să aducă nenorocirea asupra vrăjitoarelor din Camwell.

La început, intenţionaseră să meargă la o bibliotecă dintr-un alt oraş, însă după o privire rapidă asupra cărţilor din rafturi, îşi dăduseră seama că nu puteau cum găsi o colecţie mai bună de cărţi pe tema ocultismului, decât acolo.

— Vin oameni de departe pentru a cunoaşte cărţile noastre, zise bibliotecara, privindu-i zâmbitoare. Nu trece o zi fără să fim sunaţi de la Yale, ca să fim întrebaţi dacă nu cumva avem o carte anume.

— Şi de obicei aveţi? întrebă Darci.

— Ce să avem?

— Cărţile cerute de la Yale.

— A, sigur că da. Nu ne-a lipsit nimic până acum. Şi chiar dacă nu am cartea solicitată, ştiu de unde s-o obţin. Trebuie să recunosc că o dată am făcut rost cu mare greutate de o carte care nu mai fusese reeditată din 1736.

— Unde? o întrebă Adam, şi pentru că bibliotecara nu zicea nimic şi se uita la el, acesta îi repetă întrebarea: Unde ai găsit o carte atât de veche?

— Păi, la… Femeia se opri şi schimbă vorba: Sună telefonul. Scuzaţi-mă, trebuie să răspund.

De fapt nu suna niciun telefon.

— Probabil că o sună pisica ei neagră, mormăi Darci.

În ciuda bogatei colecţii de cărţi, Darci nu găsi nimic referitor la o palmă stângă, cu aluniţe pe ea.

În timp ce ea îşi petrecuse timpul închisă în bibliotecă, Adam intrase pe Internet, încercând să afle nişte date – Darci nu ştia ce anume căuta, pentru că închidea laptopul

ori de câte ori ea se apropia de el. Adam îşi conectase computerul, cu aprobarea bibliotecarei, la o linie telefonică, astfel încât o putea supraveghea în permanenţă pe Darci. El mai ieşise şi pe-afară, ca să vorbească la telefonul celular, însă în tot acest timp o urmărea pe Darci prin geam. Ea îl verificase rămânând mai bine de zece minute la toaletă. Atunci când revenise, el se afla în faţa uşii.

— M-ar ajuta foarte mult dacă mi-ai spune despre ce fel de obiect magic este vorba, îi spusese Darci, când făcură o pauză ca să ia masă. Darci dăduse fuga peste drum la un magazin şi cumpărase câteva sandvişuri şi câteva sticle cu suc, pe care le consumaseră, şezând pe treptele din faţă ale bibliotecii. Adam nu se mai obosise să-i ceară restul de bani de la cumpărături. Cum anume aş putea eu să deschid acest… acest obiect? îl întrebă ea, în timp ce el muşca dintr-un sandviş cu came de curcan. Şi ce anume este? M-am săturat să-i tot spun „obiect”. Şi cum îl pot deschide eu?

— Dar ştiu că eşti pisăloagă, mormăise Adam fără să răspundă la întrebarea ei.

Era clar că Adam nu voia să-i spună mai multe. Oricât s-ar strădui, Adam nu-i va spune mai mult decât îi spusese cu o seară în urmă.

Când se întoarseră la căsuţa lor, Darci era mai mult decât supărată pe el.

— M-ai băgat în bibliotecă doar ca să mă ţii sub observaţie, nu-i aşa? îi zise ea, fulgerându-l cu privirea. N-am găsit nimic despre nicio profeţie şi, bineînţeles, nici despre o vrăjitoare cu aluniţe pe mâna stângă. N-am găsit chiar nimic. Iar tu ştiai că nu există nimic, nu-i aşa? Ştiai

asta, pentru că tu ştii mult mai multe decât îmi spui mie. Ai hotărât să-mi dai îndeajuns de lucru, pentru a sta cuminte până găseşti tu acel… acel obiect. Ce se va întâmpla pe urmă? Eu ţi-l deschid, tu afli ce ai de aflat şi pe urmă mă trimiţi pe mine înapoi la Putnam? Aşa te gândeşti tu, sau nu am dreptate?

— La Putnam, flăcăul, sau la Putnam, oraşul? o întrebă Adam, încercând să facă o glumă care să mai înseninеze puţin atmosfera. Încercarea sa de a o înveseli pe Darci eşuă.

— Cred c-ar fi cazul să merg mai devreme la culcare, zise Darci bosumflată.

— Eşti sigură? N-ai vrea să mănânci o friptură la cină? Poate mai poţi s-o tragi de limbă pe Sally.

— Nu, mulţumesc, zise Darci. Făcu stânga-mprejur, intră în dormitorul ei şi închise uşa.

Adam rămase în picioare, în camera de zi, cu gura căscată. Nu-i venea să creadă Darci refuzase mâncarea.

Bine că s-a supărat pe mine, gândi el. Aşa îmi va fi mult mai uşor s-o determin să plece de-aici. Ar fi timpul să încetăm cu joaca. Ar trebui să ne urcăm amândoi în primul avion şi să mergem acasă.

Dar ce însemna acasă? se întrebă el în continuare. Însemna locul în care crescuse, alături de mătuşa, de unchiul şi de verişorii săi? Era un loc unde nu se simţise bine niciodată? Această călătorie era de fapt o încercare de a afla adevărul despre el însuşi. Şi despre sora lui.

Şi Darci? Se va întoarce la Putnam, la matahala aia de logodnic, ca să se mărite cu el? Sau se va întoarce la mătuşa şi la unchiul ei? După cum spusese singură, nu avea cine

ştie ce pregătire profesională. N-o vedea pe post de recepţioneră. Şi nici în rolul de asistentă personală pentru vreun bătrân gras, care s-o fugărească prin birou, ori…

Fără să-şi dea seama, Adam se apropiase de uşa dormitorului lui Darci. Ridică mâna ca să bată în uşă, dar renunţă.

— Este vorba despre o oglindă, îi spuse el prin uşa închisă. Vrăjitoarele au o oglindă care arată atât viitorul, cât şi trecutul, o oglindă în care poţi citi ceea ce s-a întâmplat deja şi ceea ce se va întâmpla. Mă îndoiesc că există vreo profeţie pe undeva. Cineva care se foloseşte în prezent de oglindă probabil că te-a văzut în ea şi a aflat că tu vei fi următoarea cititoare.

Adam aşteptă câteva clipe, dar din cameră nu auzi niciun sunet. După o vreme Darci spuse:

— Ce vrei tu să-ţi spună oglinda? Trecutul sau viitorul?

— Nu exagera din nou cu întrebările, îi răspunse Adam.

În clipa următoare, clanţa se mişcă şi Darci ieşi din încăpere.

Nu se uită în ochii lui şi Adam îşi zise că fata încă era supărată pe el. În clipa aceea îşi dori s-o binedispună iarăşi.

— Ai aflat ceva nou la bibliotecă astăzi? o întrebă el, deschizând uşa dulapului şi scoţând dinăuntru jacheta fetei. Haina avea culoarea roşie, iar pielea din care era confecţionată părea la fel de moale ca şi… ei bine, ca şi părul lui Darci. Ceva în afară de chestiuni vrăjitoreşti? Te-am văzut că ai citit mult şi că i-ai pus şi bibliotecarei multe întrebări. Ochii îi sclipiră. Ai avut cumva nişte reviste cinematografice de desubt?

Ea îşi îmbrăcă jacheta şi se uită mustrător la Adam. El ştiuse că Darci n-avea să afle nimic, deoarece căuta ceva care nu exista.

Adam îi deschise uşa, iar fata îi zâmbi dulce.

— Da, am mai aflat câte ceva, zise ea, aruncându-i o privire nevinovată. Am aflat că familia ta este una dintre cele mai vechi şi mai bogate din lume. Se vorbeşte despre ea în cel puţin zece cărţi. Se mai spune că ai strămoşi printre cavalerii medievali, care au ştiut să se lupte, dar care au ştiut şi să se însoare cu femei foarte bogate. Casa în care ai crescut a fost construită de unul dintre acei baroni jefuitori, pe nume Kane Taggert, care… Darci râse încetişor, atunci când el îi puse mâinile pe umeri, şi o împinse uşor pe uşă.

— Speram că tu vei căuta ceva ce nu ştiu, îi spuse el nervos, după ce ieşiră din casă. Eşti plătită ca să mă ajuţi, nu ca să scotoceşti prin viaţa mea particulară.

— Apropo, nu crezi că-mi eşti dator cu un salariu?

— Dacă pun la socoteală toate şampoanele şi toate mesele plătite de mine, nu cred că-ţi mai sunt dator cu ceva.

Darci se opri, se întoarse şi o porni înapoi spre căsuţă, făcându-l să înţeleagă că nu voia să mănânce, dacă va fi nevoită să plătească ea. Adam o prinse de braţ şi o trase înapoi, făcând-o să-l urmeze.

— Spune-mi de ce eşti moartă după bani? Pui deoparte pentru ceva anume? Adică, în afară de independenţa financiară.

Fata întârzie să-i răspundă şi el îşi dădu seama că atinsese un subiect sensibil, unul dintre punctele

nevralgice.

— Aha! zise el, nu-ţi convine. Acum tu eşti cea luată în vizor. Ce-ar fi să te caut şi eu pe Internet. Pe tine, nu fabricile de autovehicule Putnam.

În clipa în care rosti aceste cuvinte, Adam îşi dădu seama că greşise. Spera că Darci nu va sesiza ceea ce gândise. Poate va crede doar că…

Darci se opri brusc şi se uită la el.

— Ai căutat familia Putnam, nu? Mi-a zis mie cineva că Internetul este mai rău decât Cartea Apocalipsei. Nu mai poţi avea secrete faţă de nimeni. De fapt…

Apoi, înainte ca Adam să poată reacţiona, Darci îi descheie bărbatului jacheta, îşi strecură mâna înăuntru şi scoase vraful de hârtii pe care acesta le avea în buzunar.

Gestul îl enervă cumplit pe Adam.

— Dă-mi-le imediat înapoi! strigă, apucând hârtiile.

— Am avut dreptate! zise Darci, întorcându-se şi încercând să vadă ce scrie. Pe hârtiile astea este scris, negru pe alb, numele de Putnam. L-ai verificat deci.

Întinzându-şi mâna peste umărul ei, Adam îi smulse hârtiile, le băgă în buzunar şi trase fermoarul hainei până la gât.

— Am fost curios, atâta tot, se explică el jenat. Strângi până şi ultimul cent şi am crezut că… O privi cu coada ochiului. M-am gândit că poate Putnam te şantajează, zise el, încercând s-o facă să râdă.

Nici de data asta încercarea de a glumi nu avu succes. În loc să râdă, Darci o luă la fugă până la semafor şi apăsă pe buton. Ca de obicei, nu aşteptă să apară culoarea verde, ei traversă imediat strada, obligând o femeie aflată la volanul

unui jeep mare şi negru să frâneze brusc.

După câteva minute, când Adam intră şi el în restaurant, încruntat şi pregătit să-i ţină o prelegere despre regulile de circulaţie, Darci i-o luă înainte:

— Separeul nostru este ocupat, zise ea, arătând către cele două persoane în vârstă care stăteau acolo cu câte o ceaşcă de cafea în faţă.

— Păi mai sunt alte patru libere, zise Adam, scoţându-şi jacheta şi punându-şi-o pe braţ. Ne-am putea aşeza într-unul dintre ele.

— Nu, zise Darci încet, uitându-se lung la oamenii din separeul „lor". Acolo am stat mereu şi acolo vreau să stau şi acum. Glasul i se mai înmuiase şi începu să lase pauze între cuvinte. Mă voi folosi de „Puterea mea de convingere"… ca să-i… fac… să plece.

Adam o privi amuzat pe Darci, care-i privea concentrată pe cei aflaţi în separeul unde stătuseră ei de fiecare dată.

— Uite! zise Darci victorioasă, după o vreme. Adam constată surprins că cei doi se ridică şi pleacă. Probabil că-şi terminaseră de băut cafeaua, se gândi el, chicotind pe înfundate, dar nu spuse nimic ca să n-o supere pe Darci.

— Bună treabă, remarcă ea, zâmbindu-i; în timp ce un picolo debarasa masa.

— Povesteşte-mi pe îndelete despre oglinda asta, zise ea, după ce se aşezară.

— Doriţi specialitatea casei sau să aduc meniul? îi întrebă Sally, ospătăriţa, în felul ei zeflemitor.

— Astăzi luăm ceea ce ne recomanzi dumneata, îi răspunse Adam, zâmbindu-i dulce.

Sally se aplecă spre Darci şi îi spuse pe un ton

conspirativ:

— Pune şaua pe el, scumpiţo. Poate că ar trebui să te holbezi la el, la fel cum ai făcut adineauri cu babalâcii ăia. Fă-l să se poarte frumos.

Zicând acestea, femeia plecă râzând.

— E cam obraznică ospătăriţa asta! remarcă Adam, după ce Sally plecase.

— Ce-ar fi să începi să-mi povesteşti despre oglindă.

— Dacă Putnam este aşa de bogat, iar tu te vei căsători cu el, pentru ce aduni fiecare cent?

— Despre Putnam am auzit destule. Vreau să-mi spui ceva despre oglinda aia. Cum ai aflat de ea?

— E o poveste lungă, îi răspunse el, uitându-se la fustiţa care ieşea de sub puloverul lui. Ţi-am spus cumva că puloverul pe care-l porţi îţi vine foarte bine? Se asortează cu ochii tăi.

Ea îl fulgeră cu privirea.

— Puloverul este roşu închis şi, dacă nu eşti din întâmplare daltonist, înseamnă că vrei să schimbi subiectul.

Adam tăcu o vreme pentru a se putea concentra, după care începu să vorbească atât de încet încât ea cu greu îl auzea. Darci se aplecă în faţă, ca şi el, de altfel, şi capetele lor aproape că se atinseră.

— Ţi-am mai spus că oglinda asta îţi poate prezice viitorul, însă îţi poate arăta şi ceea ce s-a întâmplat, iar pe mine asta mă interesează: să aflu ceva care s-a întâmplat în trecut.

Când Adam tăcu, Darci se rezemă de peretele separeului şi reflectă la ceea ce-i spusese el şi la ce reuşise să afle

despre familia lui.

— Asta te interesează, nu? Mi-ai spus că ei au murit, nu şi în ce împrejurări.

— Nu ştiu, spuse Adam atât de încet, încât ea îl auzi cu mare greutate. S-ar putea ca toată povestea asta cu oglinda să fie doar o legendă. Poate că oglinda nici nu există. Poate… Adam se opri nehotărât dacă să-i spună mai multe sau nu. Este oglinda lui Nostradamus, rosti el dintr-o suflare.

Darci rămase cu gura căscată.

— Oglinda este a lui…

— Da, zise Adam. A lui. S-a. Uitat în ea, a văzut viitorul şi a scris despre el.

Darci începu să vorbească, cu privirile pierdute în gol:

— În Franţa secolului al XVI-lea, era interzis să prezici viitorul. De aceea el a încriptat tot ce a scris, iar astăzi oamenii nu înţeleg prea bine prezicerile lui. Referitor la perioada administraţiei Kennedy au apărut vreo cinci cărţi, în care se susţine că multe din prezicerile lui Nostradamus s-au confirmat. Douăzeci de ani mai târziu, scrierile lui au fost interpretate complet diferit: nu mai apărea familia Kennedy. Apoi a venit Dolores Cannon şi a zis…

Observând că Adam o privea fascinat, fata se opri brusc şi îl privi întrebător.

— Cum de ştii atât de multe despre oglinda asta? o întrebă el.

Darci ridică din umeri.

— Mă interesează foarte multe lucruri şi citesc mult. Nu prea ai altceva de făcut în Putnam, însă, mă crezi sau nu, oraşul are o bibliotecă publică.

— Cine este proprietarul ei? o întrebă Adam repede.

— Putnam, desigur. Bătrânul, nu tânărul, deşi acesta îi dă tatălui său listele cu cărţi care trebuie arătate.

— Aha, zise Adam gânditor. Şi cine alege cărţile care ajung pe listele alea? Tânărul sau bătrânul?

— Eu, spuse Darci încântată, făcându-l pe Adam să râdă.

— Trebuia să-mi fi închipuit. Deci tu îl convingi pe logodnicul tău să cumpere cărţile pe care le doreşti. Dacă este atât de bogat, de ce nu porţi un inel de logodnă?

— Pentru că nu vreau, îi răspunse Darci repede, într-un fel care-i sugera lui Adam că nu doreşte să vorbească despre acest subiect. Deci tu ai dat de urma oglinzii, se minună ea. De multe ori m-am întrebat ce s-a întâmplat cu ea. De fapt, mi-am pus întrebări în legătură cu ce s-a întâmplat cu toate obiectele magice. Probabil că povestea cu lampa lui Aladin conţine şi ea un sâmbure de adevăr. Sau cea cu covorul fermecat. Oare ce s-o fi întâmplat cu oglinda care îi spunea reginei că ea este cea mai frumoasă din ţară?

— Despre ce vorbeşti?

— Ştii tu, Albă ca Zăpada. Regina.

— Albă ca Zăpada. Nu e cumva aceea care a căzut în cotlonul iepuraşului? Nu, ăla era un iepuraş alb. Sau… Dar, la urma urmei, ce-are asta de-a face cu oglinda?

Adam tăcu, pentru că Sally sosise cu platourile pline cu mâncare. Le adusese friptură de curcan, cu sos de afine, cartofi piure, cartofi prăjiţi, şi un coş plin cu brioşe.

— Cred că asta o să-i ajungă o vreme, i se adresă lui Adam. Mă duc să aduc plăcinta cu dovleac.

— Ce glume răsuflate mai face şi femeia asta, zise Adam,

încruntându-se.

— Îmi aminteşte de vrăjitoarea din *Hansel şi Gretel,* cea care îi îngrăşa pe copii.

— De ce? întrebă Adam, luând o brioşă, înainte să apuce Darci să le mănânce pe toate.

— Cum anume „de ce?"

— De ce îi îngrăşa vrăjitoarea pe copii?

Darci îl privi uimită.

— Ca să-i mănânce, bineînţeles. Cum ai crescut fară să ştii poveşti? N-ai aflat *de Alba ca Zăpada* sau *Hansel şi Gretel?*

Adam deschise gura ca să spună ceva, apoi o închise şi privi brioşa pe care o ţinea în mână.

— În loc să plăsmuieşti acum o minciună, mai bine mi-ai spune adevărul, îi propuse Darci.

— Îţi voi spune adevărul, după ce mi-l vei spune şi tu. Mă refer la Putnam.

Darci începu să vorbească, – apoi îşi băgă în gură o bucată mare de came de curcan, şi îi făcu semn că nu poate continua.

— M-am gândit eu, zise Adam. Iar în privinţa poveştilor, dacă este vorba în ele despre vrăjitoare care îngraşă copii ca să-i mănânce, atunci chiar mă bucur că nu le ştiu. Sunt îngrozitoare.

— Da, urâte. Am scris odată o teză despre originea poveştilor şi am descoperit că au fost mult modificate, pe parcursul timpului. Ştiai că unele poezii au început prin a fi pamflete politice?

— Nu, povesteşte-mi, o îndemnă Adam, şi-i întinse coşul cu brioşe. Cu două seri în urmă, el fusese profesorul, când

vorbise despre vinuri şi mâncăruri; de data asta îi venise ei rândul să-i spună ceea ce ştia. La început, intenţia lui Adam de a o face să-i povestească despre nişte poezioare caraghioase urmărise să o abată de la subiectul oglinzii, şi s-o determine să renunţe la întrebări. Însă, pe măsură ce o asculta, Adam descoperi că ceea ce-i spunea ea era captivant.

De fapt, era nevoit să recunoască faptul că discuţiile cu fata depăşeau tot ce experimentase el până atunci, cu ocazia cinelor luate cu diferite femei. În majoritatea cazurilor, el se simţea pus sub reflector şi luat la întrebări.

„Unde ai crescut?", „La ce şcoli ai fost?", obişnuiau ele să-l întrebe., Ai vreo legătură cu familia aceea?" Această ultimă întrebare era pusă în legătură cu ceea ce vărul lui, Michael, obişnuia să numească „abordarea financiară".

Darci aflase destule despre familia lui, dar în afara faptului că fusese încântată că găsise ceva ce el nu voise să-i spună, Adam nu observase la ea niciun fel de schimbare de atitudine. El îi ceru, zâmbitor, să-i mai vorbească despre versurile acelea. Între timp, în minte, el îşi definitiva un „plan". Poate că aveau să găsească ceva la bibliotecă sau pe Internet, însă exista cineva care părea să ştie multe, şi anume, omul care fugise din magazin, cel care îşi luase tălpăşiţa la vederea mâinii stângi a lui Darci.

9

Adam nu pusese ceasul să sune la ora patru dimineaţa, ca să n-o deranjeze pe Darci. Cu toate acestea, reuşi să se trezească devreme, la patru fără un sfert. Nu e rău, îşi

spuse în sinea lui, privind ecranul luminos al ceasului. Străduindu-se să nu facă zgomot, dădu la o parte aşternutul şi coborî din pat.

Cu o seară în urmă, la restaurant, în timp ce Darci sporovăise, el se prefăcu că o ascultă, în timp ce plănuise totul, cu cea mai mare atenţie. Nu voia s-o lase singură, lipsită de apărare, dar cum n-avea încotro, hotărâse ca asta să se întâmple dis-de-dimineaţă şi nu în timpul nopţii. În seara precedentă, în timp ce Darci făcea duş, Adam îşi pusese nişte haine în sertarul de jos al mesei aflată lângă canapeaua din camera de zi. Merse tiptil până acolo şi se îmbrăcă într-o linişte deplină. Darci nu dădea niciun semn că s-ar fi trezit, şi el zâmbi, zicându-şi că va da o mare lovitură. Fata avea simţurile foarte ascuţite. Era o adevărată minune că nu-i găsise hainele ascunse şi nu-ighicise planul.

După ce se îmbrăcă cu un trening închis la culoare, scrise un bileţel, prin care o anunţa că plecase să alerge puţin. Puse biletul pe masa înaltă de lângă fereastră şi, păşind cu grijă, se strecură afară pe uşa principală. Dacă avea puţin noroc, se va întoarce înainte ca Darci să se trezească. Cu o seară în urmă, reuşise să găsească o scuză ca să iasă afară şi să parcheze maşina suficient de departe de căsuţa lor, pentru ca zgomotul motorului să n-o trezească pe Darci.

Urcă la volan, porni motorul şi răsuflă uşurat. Nu fusese prea greu s-o păcălească.

În clipa următoare însă portiera din dreapta fu deschisă brusc şi Darci se aşeză pe scaun. Era îmbrăcată cu tricoul care-i ţinea loc de cămaşă de noapte şi avea hainele pe braţ. Fata nu se uită la el, ei privi drept în faţă.

Adam deschise gura ca să-i spună că prezenţa ei îl incomoda, că avea ceva personal de rezolvat şi că ea trebuia să rămână acasă. Voia să-i spună să coboare din maşină şi să-l aştepte. Până la urmă renunţă, ştiind că şi-ar fi răcit gura de pomană. În loc să-i tragă o săpuneală, el oftă şi porni maşina în marşarier.

— Vei rezista fară mâncare? o întrebă el.

— A, da, îi răspunse ea cu un zâmbet care demonstra că e conştientă de victoria repurtată. Pot să stau zile întregi fără să mănânc nimic.

— Nici nu vreau să aflu cum ţi-ai dat seama ce-am de gând să fac, se lamentă Adam, întorcând maşina şi îndreptându-se spre şoseaua pe care se afla magazinul sătesc.

Darci începu să-şi tragă jeanşii pe sub cămaşa de noapte.

— Oamenii uitau să-mi dea de mâncare, până am reuşit să folosesc „Puterea mea de convingere” asupra lor, zise ea veselă.

Adam se strădui să nu se uite la ea, în timp ce se îmbrăca. Se simţea din nou ca un licean.

— Bine, zise el, renunţ. Spune-mi şi mie ce este „Puterea” asta a ta de convingere şi cum acţionează ea?

Adam se întreba dacă Darci îşi va dezbrăca tricoul, înainte să-şi tragă pe ea ploverașul cu guler răsfrânt.

— Oricine se poate folosi de „Puterea” lui de convingere, zise Darci, scoţându-şi cămaşa de noapte pe sub pulover. Când eram mică, am citit o carte în care scria că, dacă te gândeşti intens la ceva, poţi face să se adeverească lucrul respectiv. Nu trebuie decât să te concentrezi foarte tare asupra a ceea ce vrei să facă cineva pentru a determina

persoana respectivă să facă acel lucru.

— Aşa cum, dacă te uiţi fix în ceafa cuiva, îl poţi face să întoarcă după o vreme capul?

— Exact.

— Dar la tine a devenit o adevărată artă.

— Îţi baţi joc de mine?

— Da. Iar dacă nu reuşesc să-mi păstrez simţul umorului, s-ar putea să opresc maşina, să te leg fedeleş şi să te bag în portbagaj. Nu ţi-a trecut nicio clipă prin minte că, dacă plec fără să-ţi spun, înseamnă că n-am vrut să nu vii cu mine?

— Ba bine că nu. Dar dacă făceam ceea ce voiai tu, trebuia să stau şi să te aştept cine ştie cât. Vrei să afli mai multe despre „Puterea de convingere" sau nu? S-ar putea să te ajute şi pe tine, vreodată. De fapt, cu cât te cunosc mai bine, cu atât mai mult cred că ai nevoie de „Putere de convingere". Să te naşti aşa de bogat şi să fii totuşi atât de trist?

Adam zâmbi fără să vrea.

— Nu e totul să fii bogat. Mai sunt şi alte lucruri pe lume, în afară de bani.

— N-ai remarcat niciodată faptul că numai oamenii bogaţi spun lucrul acesta? Săracii se străduiesc să-şi plătească datoriile şi nu reuşesc să se mai gândească la altceva, în afară de bani.

— Asta te roade? Ai datorii de plătit? De asta scotoceşti pe jos după monede de cinci cenţi? Deoarece Darci nu-i răspunse, Adam schimbă tonul: Auzi, dacă ai nevoie de bani pentru ceva anume, te pot ajuta eu.

Darci rămase tăcută o vreme, după care murmură:

— Ai munţi de bani?

Adam întoarse capul şi o. Privi. Fata avea o expresie serioasă pe chip.

— Da, am, îi spuse el. Cât îţi trebuie?

— Nu ştiu, îi răspunse ea şi întoarse capul ca să se uite pe geamul lateral. Trebuie să fac socoteala. Cred că e vorba de vreo şapte milioane.

Adam trase maşina pe marginea şoselei, opri motorul, apoi se întoarse şi o privi lung.

— Bine, mai spune-mi o dată. Ai nevoie de bani. De câţi zici că ai nevoie?

— Cam de şapte milioane de dolari, zise ea, de parcă ar fi fost vorba de şapte dolari. Nu-ţi face griji. Mai am şi alte variante ca să strâng suma asta. Cred că e timpul să plecăm. Vânzătorii se trezesc devreme. Acolo mergi, nu?

Adam aşteptă, însă Darci numai scoase o vorbă.

— N-ai de gând să-mi spui mai multe despre banii pe care-i datorezi?

— Nu, pentru că nu e nevoie, zise Darci, pe un ton categoric.

Adam porni motorul şi intră din nou cu maşina pe şosea.

— Odată şi-odată va trebui să avem o discuţie serioasă.

— Ar fi bine, zise ea. Ce-ar fi să începi tu primul? Vreau să aflu totul despre părinţii tăi şi despre motivul pentru care nu ştii cum au murit ei. Mai vreau să aflu de unde ştii tu de oglinda aia şi, bineînţeles, întregul adevăr despre motivul angajării mele. În afara faptului că eu pot citi viitorul şi trecutul în oglinda aia. Vreau să-mi spui de unde ştii că oamenii aceia au această oglindă? Ce zi ei, îmi spui?

— Nici tu nu vrei să-mi povesteşti despre tine, răspunse

Adam arţăgos şi reduse viteza pentru că erau chiar înaintea curbei după care se afla magazinul. Acum ascultă-mă, îi zise el, pe un ton imperativ. Vreau să rămâi aici, în maşină, în timp ce eu voi merge să stau de vorbă cu omul acela.

— Să stai de vorbă cu el? Dac-ai fi vrut să stai de vorbă cu el, ar fi trebuit să vii aici când e deschis magazinul. Acum de-abia se ivesc zorii.

— Bine, poate că vreau să-l şi strâng puţin cu uşa. Adevărul este că am ajuns într-un punct mort. Credeam că oglinda poate fi găsită mai uşor. Credeam că… Adam tăcu şi o privi pieziş.

— Înţeleg. Credeai că eu sunt un soi de magnet care va atrage obiectul acela, nu? Clarvăzătoarea ta ţi-a spus că eu o să-ţi găsesc oglinda şi tu ai crezut că asta se va întâmpla imediat. Aşa ai crezut?

— Ai o manieră deranjantă de a pune problemele, zise Adam, deschizând portiera. Ai auzit ce ţi-am spus, da? Vei rămâne în maşina asta, cu toate uşile blocate. În clipa următoare Adam păli, amintindu-şi că în zona aceea dispăruseră patru tinere, ale căror cadavre mutilate fuseseră găsite apoi la mare distanţă.

— Nu mă duc, zise el, închizând portiera şi punând mâna pe cheie.

— Atunci mă duc eu! zise Darci, şi coborî din maşină, înainte ca el s-o poată opri.

Trebuia să recunoască faptul că fata era agilă şi rapidă ca o căprioară din pădurile ei natale. Adam fugi după ea, dar n-o strigă pentru a nu-l alerta pe omul care ar fi fost în magazin.

„O omor cu mâna mea”, îşi zise el, sărind peste un copac căzut la pământ.

O ajunse şi o prinse de ceafa, în parcarea aflată în spatele magazinului. Înainte de a apuca să-i spună ceva, auzi o maşină apropiindu-se. Adam se aruncă la pământ, cu tot cu Darci, căreia îi puse mâna pe gură. Din câte o cunoştea, dacă l-ar fi văzut pe vânzător, l-ar fi strigat ca să-l întrebe ce ştia. Parcă o şi auzea întrebându-l despre „palme cu aluniţe”. Maşina dădu ocol magazinului de două ori. A doua oară încetini mult şi trecu chiar pe lângă ei. Adam lăsă capul în jos şi o ascunse atât de bine pe Darci în spatele lui, încât fata aproape că nu se mai vedea.

Maşina plecă din parcare, după cel de-al doilea tur, dar Adam aşteptă până când o văzu îndepărtându-se printre copaci pe autostradă spre direcţia din care venise.

— Gata, şopti el spre Darci, hai să mergem.

— Unde anume vreţi să mergeţi? se auzi o voce în spatele lor.

Adam se rostogoli, pregătit să-i dea un picior celui care vorbise, însă bărbatul se afla mult prea departe de ei ca să poată fi atins. Era evident faptul că se folosise de zgomotul făcut de maşină pe pietriş, pentru ca ei să nu-l audă apropiindu-se. Deşi avea faţa ascunsă, Adam îşi dădu seama imediat că nu era vânzătorul de la magazin. Bărbatul părea mai înalt şi mai suplu şi purta un trening larg, negru. Faţa îi era acoperită cu o mască neagră de ski, iar în mână ţinea un pistol semiautomat.

— Mergeţi acolo! zise omul fără grabă, arătând cu arma înspre un luminiş.

Adam trecu în faţa lui Darci.

— Las-o să plece. Ea nu are nicio legătură cu chestia asta.

Omul râse pe înfundate.

— Din câte ştiu eu, este cât se poate de implicată.

— Ba nu! zise Adam. Nu-i cine crezi tu. Ea este…

— Nu-mi pasă ce faci tu cu ea, nu mă interesează. Eu doar… Hei! strigă el pe neaşteptate.

Adam privi uluit cum bărbatul coboară încet mâna în care ţinea arma. Părea că nu mai are putere, că dintr-o dată braţul drept îi era controlat de ceva din afara lui. Adam întoarse capul spre Darci, şi o văzu fixându-l pe individ cu o privire intensă. Mai văzuse acea privire în seara precedentă, când îi fixase pe cei doi bătrâni, ca să-i determine să părăsească separeul „lor". Oare ce spusese? Că avea să se folosească de „Puterea ei de convingere" asupra lor.

În clipa următoare Adam se întrebă de ce nu se putea mişca. Ar fi trebuit să profite de situaţie acum când omul lăsase arma în jos. Şi, totuşi, nu se putea mişca. Avea senzaţia ciudată că întregul său corp, de la gât în jos, se transformase într-o statuie. Abia putea să-şi mişte capul şi să privească de la Darci spre bărbat şi înapoi.

Darci, fără să-şi ia ochii de la bărbat, se apropiase de el şi îi luă arma din mână. O prinsese de toc şi ţinea degetul pe trăgaci, lăsând impresia că ştia cum s-o mânuiască. Şi îndreptă arma spre capul bărbatului.

— Scoate-ţi masca.

În clipa următoare lui Darci îi veni să strănute. Strănutul care urmă îi întrerupse concentrarea şi ea pierdu controlul asupra bărbatului şi asupra lui Adam. Bărbatul nu încercă să ia arma de la Darci, ei o rupse la fugă prin pădure.

— Eşti o vrăjitoare, femeie, îi strigă el peste umăr. Te vor prinde ei!

Adam avu nevoie de câteva clipe ca să-şi revină, după care o luă la fugă după bărbat. Era însă prea târziu. Omul cunoştea pădurea, aşa că se făcu nevăzut printre copaci.

Adam se apropie încet de Darci. Fata stătea pe un buştean, cu arma în poală, albă ca varul, de atâta efort. Umerii îi tremurau şi părea că va leşina dintr-o clipă într-alta.

El încercă s-o facă să-şi revină, însă nu reuşi. În plus, nu ştia ce să-i spună şi nu-i venea a crede ceea ce tocmai văzuse şi simţise. Darci se folosise de puterea minţii ei, ca să paralizeze doi bărbaţi în toată firea.

— Ţi-ai pus puloverul invers, îi zise el într-un târziu.

— Da?

Ea luă arma din poală şi o puse pe buştean, lângă el, apoi, încet, cu grijă, se ridică în picioare, îşi scoase puloverul şi îl întoarse.

Adam puse mâna pe armă şi o duse la spate.

— Putem pleca? o întrebă el pe un ton blând. Nu cred că mai Avem şi… altceva de descoperit. Adăugase aceste cuvinte pentru că, fară a avea certitudinea, gândea că tocmai descoperise mai mult decât ar fi vrut.

Îşi aminti ce-i spusese Helen, clarvăzătoarea, despre Darci: „Nu este ceea ce pare a fi, şi nici ceea ce crede ea că este, dar nici ceea ce crezi tu că este”. Clarvăzătoarea râsese după ce rostise aceste cuvinte.

Adam merse în spatele lui Darci până la maşină, pregătit s-o prindă în braţe, dacă ar fi căzut. O dată ajunsă în

maşină, fata îşi rezemă capul de tetieră şi închise ochii. Părea că a adormit, însă când Adam se aşeză pe scaunul lui şi îi aruncă o privire îşi dădu seama că este trează, dar mult prea sleită ca să vorbească.

Porni motorul şi o luă pe autostradă. Poliţia, se gândi el. În definitiv, fuseseră ameninţaţi cu o armă, de către un bărbat mascat, însă poliţia l-ar fi întrebat ce căutau ei noaptea în pădure, înainte de ivirea zorilor. Dacă ar fi fost într-un oraş mare, ar fi spus că au ieşit la o plimbare. Aici însă, era sigur că toată lumea ştia ceea ce-i interesa pe ei.

În timp ce conducea maşina, Adam se uita din când în când la Darci. Dacă o lua şi pe ea la poliţie şi era prins bărbatul? Ce avea să se întâmple atunci? Oare omul ar fi povestit despre ceea ce-i făcuse Darci? Adam ştia că ea era persoana căutată de asasinul acelor patru tinere femei. Dacă ar fi mers la poliţie, oare n-ar fi pus-o într-un pericol şi mai mare?

După ce ajunseră la Camwell, Adam parcă maşina în faţa băcăniei şi dădu să deschidă portiera.

— Eşti supărat pe mine? şopti Darci. N-am vrut să…

El ridică mâna ca s-o oprească.

— Ce-ar fi să intru să iau ceva de mâncare pentru acasă? Cred că ar trebui să mai stăm puţin la taclale, nu crezi?

— Despre tine sau despre mine? zise ea zâmbind trist.

— Despre tine. Evident că despre tine. În comparaţie cu tine eu sunt un individ extrem de plictisitor. Încerca să rămână calm şi să se comporte de parcă tocmai depăşise un eveniment banal. În definitiv, el era un bărbat cu experienţă. Adevărul era că ceva îi spunea să coboare din maşină şi să fugă cât mai departe. Incendii produci? o

întrebă el încet, pe jumătate ca o glumă, pe jumătate în serios.

— În ce te priveşte încă n-am reuşit, zise ea pe un ton resemnat. Adam râse, şi brusc toate temerile lui se risipiră. Darci era Darci, nu o sperietoare sau un personaj dintr-un roman de groază. Era o mică fiinţă care se întâmpla să aibă o extraordinară putere psihică.

Zâmbind şi scuturând din cap a uimire, el coborî din maşină.

— Să rămâi în maşină, cât stau eu acolo, îi zise el înainte de a închide portiera.

Darci dădu din cap. Încă era palidă şi sleită de putere.

— Şi să nu-ţi mai încerci „Puterea de convingere" asupra nimănui. Da?

Fata dădu iar din cap. Arăta atât de rău, încât Adam i se adresă pe un ton compătimitor:

— Înainte de a veni tu aici, am cumpărat nişte chifle cu scorţişoară delicioase, de la magazinul ăsta. Ce zi ei să iau o pungă cu chifle, nişte suc proaspăt de portocale şi lapte? Ţie ce fructe îţi plac?

— N-am preferinţe, dar vezi să fie gustoase ca să-mi mulţumeşti astfel că ţi-am salvat viaţa, zise ea, iară să-l privească.

Adam rămase o clipă descumpănit, apoi se îndreptă de spate şi scutură din cap uluit. Poate că ea îi salvase într-adevăr viaţa. Nu ştia cum anume făcuse, însă, într-un fel sau altul îl anihilase pe bărbatul cu arma. Ca şi pe el de altfel. Domnişoara Darci T. Monroe se putea folosi de mintea ei, ca să ţintuiască locului oamenii.

Încă uluit, Adam intră în băcănie, de unde se întoarse

după un sfert de oră cu patru sacoşe, una plină cu chifle, suc şi lapte, şi alte trei cu diferite fructe.

10

— Nici de dragul unei plăcinte cu ciocolată şi cu zmeură, care să ţi se topească în gură, refuză Darci cu înverşunare, după care adăugă: Am văzut odată aşa ceva, într-o revistă. Sună bine, nu? Cred că la restaurant…

— Am putea întreba, îi spuse Adam, supărat. Auzi, vreau să mai facem o încercare. Vreau să văd dacă tu poţi să…

— Să ce? se răsti Darci la el. Să vorbesc cu animalele? Asta o să-mi ceri acum?

— Nu, nici gând. Ar fi absurd. Tu… nu poţi, nu?

Darci îl fulgeră cu privirea.

— Mă duc să fac o plimbare lungă. De una singură.

— Drăguţ, zise Adam vesel. Cred că vin şi eu cu tine.

— Ţi-am spus că vreau să fiu singură.

— Singurele locuri unde îţi dau voie să mergi singură sunt baia şi avionul în care vei pleca de aici. Şi asta cu condiţia să aleg cu destinaţia. Dacă rămâi aici, vei sta lângă mine; nu te vei plimba de una singură.

— Şi eu care te-am considerat… Darci se întrerupse.

— Cum m-ai considerat? o întrebă el, mergând după ea la uşă. Frumos? Inteligent? Cum?

Darci se opri şi se uită la el.

— M-aş fi înşelat dacă te-aş fi crezut aşa cum ai spus tu, nu crezi?

— Nu putem fi cu toţii altfel decât restul oamenilor. El intenţionase să facă o glumă, dar, după ce rosti acele

cuvinte, regretă imediat că o făcuse.

Darci o luă la picior, fără să răspundă provocării. În spatele căsuţei se afla o potecă care ducea în direcţie opusă colibei de sclavi; ea o luă pe-acolo. Adam rămase la câţiva metri în spatele ei.

Adevărul era că simţea şi el nevoia să mediteze asupra celor petrecute şi, lucru foarte important, asupra situaţiei în ansamblu.

Ajunseră acasă pe la şase seara.

După ce intrară în căsuţă, el spuse precaut:

— Crezi că ar fi mai bine pentru tine dacă am merge la poliţie?

— Sigur, răspunse ea, strâmbându-se. Şi pe urmă ţine-te întrebări. „Cum aţi scăpat de bărbatul acela înarmat?" ne vor întreba ei.

— A o să le spui tu, „ciudata asta de asistentă a mea s-a folosit de…"

— Ce vrei să mănânci mai întâi, pepene verde sau mango? o întrebă Adam, întrerupând-o.

Darci îl privi, curioasă.

— Mango are gust bun?

Aşeză alimentele pe măsuţă. Adam se aşeză pe canapea, iar Darci direct pe podea.

— Auzi, îi zise Adam, de cum se aşezară, aş vrea să ştiu tot ce poţi face.

— De ce unele grepfruturi sunt roz iar altele galbene? îl întrebă Darci. Oare cele roz provin din încrucişarea cu alte fructe, sau crezi că oamenii care le-au cultivat le-au făcut să fie roz pentru că majoritatea consumatorilor le preferă?

— Da, zise el, muşcând dintr-o chiflă cu scorţişoară. Ai

schimbat subiectul. Vrei ca eu să descopăr singur tot ce poţi face tu?

— Nu, îi răspunse ea, înfigând furculiţa într-o feliuţă de mango. Vreau să te pedepsesc. Am tot încercat să-ţi vorbesc despre „Puterea mea de convingere” încă de când am sosit aici, dar tu m-ai luat peste picior de fiecare dată. Aşadar, dacă vrei să afli ceva va trebui să te milogeşti. Darci muşcă din mango. Vai, Doamne, ce bun e. De unde provin astea?

Adam o privi descumpănit, neştiind cum s-o abordeze. Oare ea nu-şi dădea seama că acea „putere” a ei făcea parte din abilităţile sale care, după cum îi spusese clarvăzătoarea, îi permiteau să citească în oglindă? Chiar nu-şi dădea seama cât de importantă era acea descoperire?

Adam deschisese gura să vorbească, însă înainte de a apuca să scoată o vorbă o văzu pe Darci căscând. Nu, nu o va putea determina să vorbească, ţinându-i prelegeri.

Ce spusese înainte de a se arăta încântată de mango? Să se milogească? Asta îi spusese ea?

Adam se ridică de pe canapea, gemând ca un moşneag şi se târî în genunchi pe covor până lângă Darci.

— Te rog, spune-mi. Te rog. Te implor. Te implor… în numele fiecărui fruct de mango sau de kiwi, cultivat vreodată.

După un prim moment de uimire, Darci începu să râdă.

În sfârşit, se gândi Adam, fusese şi el în stare să o facă pe Darci să râdă. Făcuse o glumă care nu fusese răsuflată. Se simţea uimitor de bine pentru că reuşise să o înveselească.

— Te rog, îi spuse el, exagerând cu gluma. Doar un mic, un foarte mic test. Doar unul. Un singur test, şi pe urmă voi

asculta toate poveştile despre Putnam. Le voi asculta şi pe cele despre vărul tău, Vernon.

— Vernon e unchiul, vărul e Virgil, îl corectă Darci. Iar tu chiar că ai putea învăţa câte ceva de la Virgil. El m-a învăţat cum să mă folosesc de o armă.

Adam se ridică.

— S-ar putea să fie o poveste greu de digerat pentru mine, zise el, aşezându-se pe canapea. Spune-mi, toţi cei din Putnam au aflat despre lucrul… lucrul ăsta pe care poţi să-l faci tu?

— Cei din Putnam nu ştiu să asculte, la fel ca şi tine, punctă

Darci.

— Aoleu! Atunci bănuiesc că nu prea uzezi de el.

— Ba da, dar nimeni n-a observat.

— Aha, zise el, străduindu-se să pară că a înţeles. Vrei să spui că ai blocat oameni care stăteau în picioare şi nimeni nu a observat?

Darci întinse mâna peste măsuţă şi luă o felie de mango din farfuria lui Adam.

— De fapt, în ciuda părerilor tale despre mine, până acum nimeni nu m-a ameninţat cu o armă, aşa că n-am ştiut că pot bloca o persoană. Tăcu, pentru a putea mesteca şi înghiţi. În dimineaţa asta n-am tăcut decât să mă concentrez, cât de tare am putut eu, asupra dorinţei ca omul ăla să lase arma jos. În acelaşi timp, am vrut ca nici tu să nu faci ceva nebunesc, cum ar fi, de exemplu, să te iei la bătaie cu el. Asta-i tot. M-am gândit intens şi s-a întâmplat.

— Aha.

— Nu încetezi odată cu „aha”? zise ea. Semeni cu

Abraham Lincoln.

— Doar nu l-ai cunoscut, nu? o întrebă el, făcând ochii mari.

— A fost o glumă?

— Aşa am intenţionat, dar, cine ştie, poate că tu comunici cu oameni de… de dincolo. Clarvăzătoarea aia pe care ai cunoscut-o, Helen, vorbeşte mereu cu morţii.

— Groaznic, zise Darci.

Adam fu pe punctul de a-i spune: Ceea ce poţi face tu nu e groaznic? apoi renunţă zicându-şi că n-ar fi fost înţelept din partea lui s-o facă.

— N-ai încercat niciodată să-ţi explorezi abilităţile?

Darci luă din farfuria lui Adam ultimele felii de mango.

— În definitiv, de ce nu-mi spui ce vrei de la mine, ca să terminăm mai repede tot circul ăsta?

— Aş vrea să văd tot ce poţi să faci, îi răspunse Adam cu sinceritate. Te-ar deranja foarte tare dacă aş face nişte experimente?

— Să mă transform într-un cobai?

— Nu, zise el încet. Vreau doar să aflu ce lucruri deosebite poţi face, să-mi dau seama care sunt calităţile de care dispui. Să aflu totul despre tine.

În timp ce Darci îl privea şi reflecta la spusele lui, Adam observă cum îi dispărea, treptat, neîncrederea.

— Bine, zise ea încet. Cum vrei să procedăm?

Adam habar nu avea ce anume voia să facă sau să afle. De fapt, calităţile ei paranormale şi eventualele experienţe în acest sens nu-l interesau. Unii dintre verii lui adorau poveştile cu stafii, însă pe Adam nu îl atrăseseră niciodată. Era interesat să pună mâna pe oglindă doar din cauza

părinţilor săi, dar şi pentru că…

— Bine, zise Adam, gândindu-se la ce test putea s-o supună. Mai întâi, eu voi… Ba nu! Acum ştiu! Tu vei scrie ceva pe o bucată de hârtie, pe care apoi o vei pune cu partea scrisă în jos pe masă, după care vei încerca să te foloseşti de mintea ta, ca să mă determini să execut ceea ce ai scris că vrei să fac. Vreau să văd dacă-i poţi convinge pe oameni, fară ca ei să ştie, să-ţi urmeze comenzile.

— Ideea asta îmi place, rosti Darci entuziasmată, luând de pe măsuţa din apropiere un carneţel şi un creion.

— Dar fără sex, zise Adam.

— Cum adică?

— Nu face pe mironosiţa cu mine, domnişoară Monroe. Să nu scrii pe hârtia aia că vrei să te duc în pat ca să facem amor toată noaptea.

Darci îi zâmbi într-un mod provocator.

— Mie nici nu mi-a trecut prin minte aşa ceva, zise ea. În schimb, este evident faptul că tu te-ai gândit la asta.

— Nu cred că este o idee prea bună, zise Adam, evitându-i privirea.

— A, nu, tu ai vrut asta, şi aşa vom face. Nu poţi să-ţi baţi joc de mine în felul ăsta, mai întâi invitându-mă şi apoi răzgândindu-te şi renunţând.

Fata scrise ceva pe hârtie, o întoarse cu faţa-n jos, şi începu să se uite la Adam, cu maximă concentrare.

O clipă el nu reuşi să-şi desprindă privirea din ochii ei, apoi se gândi că nu-i prea plăcea acest gen de experiment şi că ar trebui să-i pună capăt cât mai repede. Poate că ar fi fost mai bine ca el să nu afle de ce anume ar fi fost ea în stare.

Dorind un răgaz de gândire, el se ridică în picioare şi se apropie de frigider.

— Vrei nişte suc? o întrebă.

— Sigur. Un Seven-Up.

Încă dus pe gânduri, încercând să-şi dea seama dacă doreşte cu-adevărat sau nu să continue experimentul, Adam luă cu un gest mecanic un pachet de biscuiţi crocanţi din coşul cu gustări lăsat în cameră din partea hotelului, şi două doze cu suc; apoi se îndreptă spre măsuţă. Ajuns acolo, îşi dădu seama că Darci va dori să-şi bea sucul cu gheaţă. Pentru o fată de la ţară, era destul de pretenţioasă, îşi spuse în sinea lui, luând un pahar, nişte gheaţă şi turnând băutura, în timp ce continua să se gândească dacă n-ar fi fost cumva mai bine să lase baltă întregul său plan.

— Ştiu, zise el, punând pe masă paharul cu suc, nu sunt atât de sigur că vrei să continuăm experimentul. De fapt, cred că…

Bărbatul tăcu, deoarece Darci întorsese hârtia, arătându-i-o. Pe ea scria: „Adu-mi ceva de băut, într-un pahar cu gheaţă, precum şi nişte biscuiţi crocanţi. Aş vrea să te gândeşti dacă n-ar fi cazul cumva să renunţi la proiectul tău.”

Uluit, Adam se lăsă să cadă pe canapea. Nu ştia dacă să se simtă ca un caraghios, speriat, sau încântat. Darci tocmai îl determinase să facă ceva. Ca pe o maimuţă dresată, îşi zise.

Încă şi mai uluitor era însă faptul că ea se folosise de forţa ei mentală ca să-l determine să gândească ceea ce dorea ea. Fata începu să-i spună:

— Dacă mai continui să te uiţi la mine în felul ăsta, eu o să…

Darci tăcu, neştiind cu ce să-l ameninţe. În plus, era gata - gata să izbucnească în plâns.

Adam trebui să facă un efort ca să-şi revină. Inspiră adânc şi încercă să se calmeze.

— De ce nu te-ai folosit de această… de această putere, în cazul celui căruia îi datorezi şapte milioane de dolari? o întrebă el, uimit că era în stare să vorbească atât de calm.

Darci se apucă să strângă resturile micului dejun şi în acelaşi timp începu să vorbească.

— Am încercat. L-am făcut pe Putnam să-mi plătească studiile.

— Deci îi eşti datoare? Lui Putnam? Logodnicului tău?

— Familiei sale, zise ea, apoi schimbă subiectul. Credeam că vrei să fac diverse lucruri.

— Vreau să înţeleg tot ce se întâmplă, zise Adam pe un ton grav.

O privi pe Darci. „Cum de această femeie fragilă deţinea asemenea puteri? Şi ce anume putea ea să facă? Se putea folosi de mintea ei ca să-i determine pe oameni să procedeze şi să gândească aşa cum voia ea? Oare chiar nu era conştientă de marile posibilităţi ale acestei puteri?”

— Cum ţi-ai folosit talentul ăsta? o întrebă el cu blândeţe. Ţi-ai valorificat vreodată puterea? Când ţi-ai dat seama prima oară că o ai? Cum ţi-ai dezvoltat calităţile? Ai făcut antrenamente? Cine mai ştie de asta?

— La care dintre întrebările astea vrei să-ţi răspund mai întâi? Darci se aşeză din nou pe podea şi sorbi liniştită din paharul cu suc. Aş vrea, de la bun început, să clarific un lucru. Nu m-am folosit niciodată de puterea mea, aşa cum îi zi ei tu, ca să fac vreun rău cuiva. Adevărul este că, până

azi, nici n-am ştiut că pot să… că aş putea să-i fac pe oameni să se oprească din acţiunile lor. Darci privi o vreme în altă parte, iar când se uită din nou la el, avea o expresie rugătoare. Vezi tu, eu am crezut mereu că oricine se poate folosi de „Puterea lui de convingere”, însă eram convinsă că oamenii preferă să creadă că nu sunt în stare s-o facă. Majoritatea lor preferă să se lamenteze că nu pot face una sau alta, pentru că cineva nu le-a dat ceva, sau pentru că nu îi iubeşte îndeajuns, sau invocă tot felul de alte motive pentru a justifica de ce nu fac un anume lucru.

— Nu se poate să crezi că oamenii normali… Adam tăcu brusc, văzând-o pe Darci că se ridică în picioare, iartă-mă, zise el repede, şi ea se aşeză la loc. Auzi, e frumos să crezi că oricine poate face ceea ce poţi tu, dar aşa ceva e imposibil. Şi eu mă bucur că aşa e.

Îşi trecu mâna peste faţă, ca să-şi limpezească gândurile. Apoi inspiră adânc şi o privi pe Darci. Avea nevoie de timp, ca să poată înţelege toate astea.

— Bine, poate că nu ţi-ai explorat această abilitate. Eşti tânără, deci n-ai avut când. Şi nici n-ai spus nimănui, pentru că n-ai crescut într-o familie ai cărei membri să-ţi explice anumite lucruri…

— Dar tu? i-o reteză ea. Nici pe tine nu te-am auzit vorbind despre existenţa unei familii, în copilăria ta. Ce s-a întâmplat cu părinţii tăi, a fost atât de groaznic încât nu poţi vorbi despre asta? Şi să nu-mi mai spui că „nu ştii”. De fapt, câţi ani ai?

— Acum nu e vorba despre mine, zise el, pe un ton mai aspru decât şi-ar fi dorit. Este vorba despre tine şi despre faptul că tu poţi paraliza mişcările oamenilor. A, nu, te rog

să nu faci asta! zise el, văzând-o cât de intens îl privea. Doar nu vei să… în clipa următoare, Adam se apleca pe deasupra mesei şi o săruta pe obraz.

Într-un fel, cele petrecute îl supărau, dar într-o mare măsură el se şi amuza de ceea ce făcuse ea. Se rezemă de spătarul canapelei şi o privi.

— Vreau să-mi povesteşti tot. Vreau să ştiu de ce eşti în stare. Poate că nu ştii încă tot ce poţi să faci.

— Dă-mi un singur motiv întemeiat pentru care ar trebui ca eu să-ţi împărtăşesc secretul meu.

Adam se gândi o clipă cum ar putea să-şi formuleze mai limpede răspunsul.

— Atunci când am început căutările astea, totul era doar o chestiune personală. Nu doream să aflu decât ceea ce se întâmplase cu părinţii mei. Darci dădu să intervină, însă Adam ridică o mână. Da, zise el, asta urmăresc să aflu. Şi mai vreau să ştiu ceea ce mi s-a întâmplat mie. Nu! Nu pot intra acum în alte detalii. Acum nu avem timp pentru asta. Vezi tu, de când mi-am început cercetările, am aflat o mulţime de amănunte despre diverse lucruri urâte care se întâmplă în lumea asta şi am hotărât să le pun capăt.

— Cu alte cuvinte, vrei să mă foloseşti pe mine ca să izbuteşti în ceea ce ţi-ai propus.

Adam inspiră adânc. Să mintă? Sau să-i spună tot adevărul, riscând astfel s-o enerveze într-un asemenea hal, încât ea să-i întoarcă spatele?

— E şi asta o variantă, recunoscu el, decis să-i spună adevărul. M-am gândit că tu ai putea să stai undeva, la adăpost, folosindu-te de puterile minţii tale, în timp ce eu… Adam duse mâinile lateral într-un gest care spunea că nu

era prea sigur de ceea ce putea să-i spună..

— Asta ar însemna ca noi doi să formăm un fel de echipă, zise Darci, zâmbind. Asemenea unei căsătorii din interes.

Adam zâmbi.

— Ceva în genul ăsta.

— Înţeleg, rosti Darci, bine dispusă. Atunci, cu ce vrei să începem?

— Cu viaţa ta. Spune-mi ce ai făcut şi ce ştii, zise el, luându-şi servieta de lângă canapea şi scoţând un carneţel şi un pix.

Când Darci începu să vorbească, Adam îi acordă toată atenţia. Mai devreme, fata îl acuzase că n-o ascultă, şi nu greşise.

Când Darci îşi începu povestea, Adam încercă să-şi amintească toate ocaziile în care ea îi vorbise de „Puterea ei de convingere", rememorând atât ceea ce spusese ea în respectivele ocazii, dar şi ce anume se întâmplase. În prima seară, la Camwell, ea îi spusese că-l găsise folosindu-se de „Puterea ei de convingere". „Ce poate găsi ea?" scrise el în carneţel. Darci îi spusese apoi că fusese mirată să afle că el îi oferise acel post, deoarece ea nu apucase să-şi folosească asupra lui „Puterea de convingere". La Hartford, ea şi-o folosise în cazul coafezei, pentru ca aceasta s-o tundă cât mai frumos. Se folosise de ea şi asupra celor care ocupaseră separeul „lor". Şi ca să-i facă pe oameni să-i dea de mâncare, pe vremea când era copil, s-au ca să paralizeze mişcările a doi bărbaţi în toată firea…

— Ai strănutat şi ai risipit vraja, îi spuse Adam, întrerupând-o. Cât timp durează?

— Eu nu sunt vrăjitoare, îi spuse Darci. Eu nu vrăjesc

oamenii. Eu doar…

— Tu doar îi determini să facă ceea ce vrei tu. Şi cât timp îi poţi ţine sub – căută cuvântul potrivit – farmecul ăsta?

— Cu unii e mai uşor, iar cu alţii mai greu. Cred că depinde de gradul de încăpăţânare pe care-l au. Dar, dacă mă gândesc intens timp de câteva zile, pot să le asimilez voinţa chiar şi celor mai încăpăţânaţi oameni din preajma mea. Uneori nu pot convinge o anumită persoană şi atunci sunt obligată să-i manipulez pe cei din jurul ei.

— Cum vine asta? Adam se străduia să nu-şi trădeze sentimentele. Ea părea că habar n-are cât de uimitoare erau lucrurile pe care le spunea. Adam ştia că dacă şi-ar fi exprimat uimirea, ea n-ar mai fi vorbit. Ţinea pixul pregătit, pentru a nota răspunsul ei.

— Ce intenţionezi să faci cu notiţele pe care le iei?

— Să public o biografie a ta şi să obţin pe ea milioane. Vei fi condamnată sau idolatrizată. În orice caz, vei deveni o celebritate.

— Ce mai glumă, zise ea, ţintuindu-l cu privirea.

— Încerci să mă faci să-ţi aduc ceva sau vrei să-mi citeşti gândurile?

— Să-ţi citesc gândurile, îi spuse ea, lucru pe care constat că nu-l pot face. Ai glumit cu biografia aia? Nu-mi dau niciodată seama când glumeşti şi când vorbeşti serios.

— Da, a fost o glumă. Ştii, unii cred că eu posed un excelent simţ al umorului, că… Lasă, n-are importanţă. Vreau să-mi spui tot ce poţi face. Acum ştiu cum să procedăm. Dă-mi un exemplu concret. Alege un lucru pe care l-ai făcut şi povesteşte-mi-l de la început până la sfârşit. De exemplu o situaţie în care ai lucrat asupra cuiva

extrem de încăpăţânat.

— Bine, zise Darci încet. În localitatea Putnam era un om, numit Daryl Farnum, care avea un câine foarte rău. De fapt, domnul Farnum avea mulţi câini şi unii dintre ei cred că erau chiar simpatiei. Aşa mi se părea mie. Dar pe atunci, nimeni nu remarcase câinii simpatiei ai domnului Farnum, pentru că acesta îi ţinea în spatele casei, unde nu ajungea nimeni. Cu excepţia domnului Farnum, bineînţeles. El ţinea acel câine rău, legat într-un lanţ, în faţa casei, iar animalul se repezea la toţi cei care treceau pe lângă poartă. Şi, pentru că omul locuia lângă şcoala elementară, mulţi copii se speriau. Ba mai mult, animalul acela lătra cât era ziulica de lungă, astfel încât profesorii aveau dificultăţi în a-şi ţine orele.

— Şi ce l-ai determinat pe domnul Farnum să facă?

— Să se mute din Putnam, răspunse fata.

Pe faţa lui Adam se citea dezamăgirea.

— N-a fost deloc uşor, îi explică ea. Casa şi curtea domnului Farnum erau prost întreţinute, aşa că primul lucru pe care l-am făcut a fost să mă concentrez ca să-l determin să şi le cureţe. Din păcate, n-am reuşit. Atunci am învăţat ceva, şi anume, că „Puterea de convingere” nu reuşeşte să schimbe caracterul cuiva. Omul era leneş, şi indiferent cât m-am străduit să-i transmit gândurile mele şi să-l fac harnic, nu l-am putut schimba. A trebuit să mă ocup de primarul din Putnam, şi să-l determin să-i ceară să cureţe locul. Apoi m-am ocupat de tatăl lui Putnam…

— Tot Putnam îl cheamă?

— Da, zise ea, mijindu-şi ochii. M-am ocupat de Putnam din Putnam. Acum eşti mulţumit?

— „De Putnam din Putnam”, repetă Adam, notându-şi, după care îi ceru să continue.

— Acum înţeleg de ce ai ajuns la vârsta asta fără să te însori. Nicio femeie nu te-ar suporta.

— Nu te mai amăgi, îi spuse el vesel. Şi, ce-a făcut Putnam din Putnam?

— A plătit el pentru tot, bineînţeles. Asta face familia Putnam. Eu am încercat să-l conving pe primar că proprietatea domnului Farnum reprezenta o adevărată ruşine pentru oraş – ştiam că era un bun edil –, şi pe urmă m-am ocupat de Putnam, ca să-l fac să plătească el pentru robotează.

— Robotează? o întrebă Adam, cu sprâncenele ridicate.

— Ţi-am spus că locul acela era plin de gunoaie, zise Darci exasperată. Iar nu mă asculţi cum trebuie?

Adam puse jos carneţelul şi o întrebă:

— Lângă şcoala elementară era o casă atât de, ăăă, împuţită, încât era nevoie de o robotează în toată regula, ca să fie curăţată?

— În Putnam proprietatea privată este sacră, aşa că oamenii nu trec peste dreptul omului de a face ceea ce doreşte, pe propriul lui pământ. Iar familia Farnum a avut dintotdeauna câini. O puzderie de câini. Generaţii întregi. Generaţii de Far numi şi generaţii de câini, şi toţi, de-a valma, pe acelaşi acru şi jumătate de pământ.

— Înţeleg, zise Adam, refuzând să-şi imagineze scena. Strâmbă din nas numai la gândul mirosului care trebuia să fi fost acolo. Deci, l-ai determinat pe Putnam să plătească pentru, ăăă, curăţenia generală. Pariez că domnul Farnum a fost bucuros. Toate… excrementele acelea de câine, cred

că deranjau foarte rău.

— De fapt, domnul Farnum nu voia să audă de aşa ceva, nu accepta ca locul să-i fie curăţat. Era un tip conservator şi a zis că tot ce i-a convenit tatălui său îi convine şi lui, şi că lucrurile trebuie să rămână neschimbate. Văzând atitudinea lui, mi-am dat scama că nu se va schimba nimic în bine dacă domnul Farnum avea să stea în continuare în casa lui. Mai mult, el avea câteva puşti, unele vechi încă de pe vremea… ei, de când au fost inventate puştile, şi ştia să le folosească. Nimeni din oraş nu l-a supărat pe domnul Farnum, aşa că…

— M-ai făcut curios. Din ce trăia omul ăsta?

— Vindea câini. Toţi cei din familia Farnum se pricepuseră la câini. Dintre câinii crescuţi de ei mulţi au câştigat concursuri. Nu-i duceau ei la competiţii. Se ocupau mai degrabă cu… reproducerea lor. Când cineva dorea să cumpere un câine, domnul Farnum trimitea o cutie cu căţeluşi până la casa surorii lui din Arlington. Am auzit că ea are o proprietate frumoasă. În felul acesta niciun cumpărător n-a văzut de unde provine căţeluşul lui.

— Deci a trebuit să-l scoţi din casă pe domnul Farnum, pentru ca el să nu împuşte pe nimeni, nu? L-ai trimis la sora lui?

— Nu, Doamne fereşte! Daryl Farnum nu mai vorbea cu sora lui, pentru că ea se mutase în nord şi se măritase cu un american din nord, cu un yankeu.

— Dar ai spus că ea locuia la Lexington. În localitatea Lexington din statul Kentucky?

— La Lexington, adică în Nord, accentuă ea. În Nord, adică la yankei, înţelegi?

— A, zise Adam. Şi atunci cum ai procedat ca să-l îndepărtezi pe domnul Farnum din casa lui, pentru ca aceasta să fie curăţată?

— Ştiam că domnului Farnum îi cam place să bea whisky. M-am gândit că, dacă o să-l îmbăt îndeajuns de tare, va ajunge în puşcăria din Putnam pentru câteva zile, iar primăria va avea timpul necesar ca să-i cureţe casa.

— Dar nu era ceva ilegal? Nu se încălcau astfel drepturile omului?

— Ba da. Însă m-am concentrat foarte mult, ca niciunul dintre cei implicaţi să nu-şi dea seama de acest lucru. Şi, dacă în această acţiune era întrucâtva implicat şi un Putnam, ce mai putea face oricine altcineva din oraş?

— Nu ştiu cum de-am putut să nu mă gândesc la asta. Oraşul ăsta, Putnam, face parte din Statele Unite ale Americii, nu? Şi e condus şi el de legi federale şi statale?

— Oarecum, zise Darci, privindu-l nerăbdătoare pe Adam, pentru că n-o lăsa să-şi continue povestirea.

— Deci, l-ai îmbătat bine de tot pe domnul Farnum.

— Asta mi-a luat ceva timp, deoarece în Putnam nu se prea bea şi nu am ştiut de unde să-i fac rost de whisky. Eram sigură că proprietarul magazinului de băuturi nu va comanda băutura tocmai din statul Tennessee, ca să-i aducă domnului Farnum o ladă de sticle, aşa că a trebuit să mă concentrez asupra contrabandistului - şef din zonă.

— Asupra contrabandistului… Adam rămase cu gura căscată.

— A trebuit să-l determin pe domnul Gilbey, contrabandistul, să meargă la domnul Farnum, lucru care n-a fost deloc uşor, pentru că stră-străbunicul domnului

Gilbey o lăsase gravidă pe stră-strămătuşa domnului Farnum, pe când aceasta avea doar treisprezece ani, astfel încât între cele două familii exista multă ostilitate. Şi înainte ca tu să mai comentezi ceva, să ştii că nu vârsta fetei îl deranja pe domnul Farnum, ei faptul că fata era aşa de frumoasă, încât o ceruse de nevastă un membru al familiei Putnam. Familia domnului Farnum era furioasă deoarece, spuneau ei, familia domnului Gilbey le luase unica şi marea şansă de a se uni cu familia Putnam, fiindcă, vezi tu, de obicei, familia Farnum nu prea produce odrasle frumoase.

Adam o privea uluit la culme.

— Şi ai reuşit să apropii cele două familii, aflate în conflict?

— Da. Ştiam că domnului Gilbey îi plac câinii, aşa că m-am concentrat foarte serios şi i-am sugerat că trebuie neapărat, dar neapărat, să ia un câine de la Farnum. Că nu mai putea trăi fără un câine provenit de la canisa Farnum.

— Bine, zise Adam, luându-şi carnetul şi uitându-se la ceea ce notase, ia să văd dacă am înţeles bine. Mai întâi, ai încercat să-l faci pe domnul Farnum să-şi cureţe proprietatea, iar când n-ai reuşit, ai făcut în aşa fel ca primarul să considere că acea proprietate contrasta cu frumuseţea oraşului Putnam. Pe urmă, l-ai determinat pe domnul Putnam – ah, nu domnul, ei doar Putnam… Când tu vorbeşti cu un concetăţean de-al tău, nu cu un străin ca mine, adaugi vreodată la nume şi „tânărul" sau „bătrânul, pentru ca acela care te ascultă să ştie la cine anume te referi?

Darci scutură din cap:

— Nu, acolo toată lumea ştie.

— Sigur că da. Deci, Putnam a fost de acord să plătească el acea curăţenie…

— Le-a trebuit un buldozer. A fost cu mult mai rău decât se crezuse iniţial.

— A! Da. Un buldozer. Şi această curăţenie a fost făcută în timp ce domnul Farnum se afla în puşcărie pentru… pentru ce anume? Cumva pentru ultraj?

— Pentru comportament destrăbălat în faţa ferestrelor Şcolii elementare din Putnam.

— Nu cer amănunte, zise Adam. Şi ce s-a mai întâmplat după ce au curăţat locul?

— Domnul Farnum a fost eliberat din puşcărie şi, când şi-a văzut casa frumoasă şi proaspăt zugrăvită, s-a înfuriat grozav. A zis că iubita lui casă, căminul strămoşilor săi, a fost distrusă.

— Însă nu putea să acţioneze pe nimeni în justiţie, pentru că în toată tărăşenia era implicat şi un membru al familiei Putnam, nu?

— Aşa s-a întâmplat. Furios, el şi-a ars casa până la temelie şi pe urmă a plecat. Nu ştiu unde anume. Avea nişte verişori în Virginia de Vest; poate că s-a dus acolo. Partea bună a fost aceea că şi-a luat şi câinii cu el, astfel că noi ne puteam auzi profesorii din nou. Cu toate acestea, mulţi copii au regretat plecarea lui.

— Dar nu au fost supăraţi pe tine, pentru că ei nu ştiau că tu ai fost aceea care pusese la cale totul.

— Aaaaa, bineînţeles că nu, zise Darci, uitându-se la el de parcă acela ar fi fost cel mai oribil lucru auzit de ea vreodată. Am avut grijă ca nimeni să nu ştie ce pot face eu.

Dacă ar fi ştiut careva din oraş că eu puteam să… A, Doamne, nu. Aş fi fost asediată.

— Aşa este, zise Adam. Dar nu ştia chiar nimeni? Nici măcar mama ta?

La auzul acelor cuvinte, Darci pufni în râs.

— Jerlene era ultima persoană din Putnam care aş fi vrut să ştie că puteam să-i conving pe oameni, prin „Puterea" mea, să facă diverse lucruri. Dac-ar fi ştiut… Ei, să zicem că, într-un astfel de caz, ar fi existat câţiva tineri în oraş care s-ar fi aflat în pericol.

În consecinţă, Adam se gândi că era mai bine să nu-i mai pună întrebări lui Darci, în această privinţă.

— Câţi ani aveai, atunci când ai obţinut această performanţă?

— Opt.

Adam rămase consternat.

— Când ai făcut acest lucru aveai doar opt ani?

Darci dădu din cap.

După cele povestite de fată, Adam îşi spuse că auzise destule, într-o singură zi, despre Putnam. Dornic să-şi dea seama ce anume putea face Darci, reîncepu testele. Ea îi spusese că nu poate citi gândurile, însă el dorea să fie absolut sigur de asta. În definitiv, chiar în acea dimineaţă fata descoperise că putea face un lucru despre care nu ştiuse până atunci că stă în puterile ei. Dacă el s-ar fi uitat la diversele simboluri de pe cărţile de joc şi s-ar fi concentrat asupra acestora, oare ea „vedea" ce gânduri îi trimitea el? Testele cu cărţile de joc şi cu simboluri le-au luat trei ore până să ajungă la un rezultat. De un lucru era sigur Adam: Darci nu se deosebea de o persoană normală,

în privinţa citirii gândurilor.

Apoi, după multe insistenţe, reuşi s-o convingă pe Darci să încerce să mişte câteva obiecte de pe măsuţă. Fata nu reuşi.

Sau, îşi zise Adam în sinea lui, nu vru s-o facă. Darci părea să aibă idei precise despre ceea ce era „normal" şi ceea ce nu era. A putea mişca un creion pe măsuţă, doar concentrându-se asupra acestui lucru, ar fi fost, după părerea ei, „prea ciudat".

Oricât s-a străduit, Adam n-a mai reuşit să facă şi alte experimente în care ea să-i transmită ce să facă, sau să-i dea idei.

La un moment dat, Darci îi spuse frustrată:

— Tu îmi ceri doar lucruri pe care nu le pot face!

Vorbele ei îl făcură pe Adam să-şi dea seama că era oarecum înspăimântat de ceea ce făcuse ea în dimineaţa aceea. Şi era încă şi mai speriat, descoperind adevărata dimensiune a talentului ei.

Datorită frustrării că nu reuşea să facă ceea ce i se cerea, pe la ora cinci după-amiază Darci se simţi obosită şi părăsi căsuţa, interzicându-i lui Adam orice altă tentativă de experiment. Nici chiar de dragul „unei plăcinte cu ciocolată şi cu zmeură, care ţi se topeşte în gură".

Adam o urmă păşind în tăcere, dus pe gânduri. Probabil că ei – oricine ar fi fost aceia – ştiau cine sau ce era Darci. Şi, după ce văzuse şi auzise ceea ce fata putea face, Adam era sigur că tinerele femei, cele care fuseseră omorâte, o păţiseră numai pentru simplul fapt că fuseseră confundate cu ea. Până şi vânzătorul de la magazin ştia că „adevărata" femeie avea aluniţe în palma stângă.

Şi el care o adusese tocmai aici pe fată. În încercarea lui de a-şi desluşi trecutul, o adusese pe această tânără femeie drept în gura lupului şi o expusese unui pericol de moarte.

Ce mai putea face? Adam îi dădu dreptate lui Darci, care-i spusese că chiar dacă ar fi plecat, tot ar fi fost urmăriţi. Deja fusese trimis cineva să… Să ce? Ce spusese oare omul acela înarmat? „Te vor prinde ei." Era evident că cineva o voia pe Darci.

Adam o privi pe Darci, care mergea în faţa lui. Dacă cineva ştia că are o putere despre a cărei mărime nici Darci nu avea habar, atunci… Bărbatul icni speriat. Cineva, undeva, ştia mult mai multe decât el, despre puterea lui Darci.

Inspiră adânc, ca să se mai liniştească. Dacă ar fi avut mai mult timp la dispoziţie, să zicem un an, el ar putea afla cu precizie de ce era ea în stare şi cum îşi putea folosi puterea. Din păcate, nu mai aveau mult timp la dispoziţie. Se apropia sfârşitul anului. Trecuse aproape un an de la dispariţia ultimei femei. Asta însemna că nu aveau la dispoziţie decât câteva săptămâni, cel mult opt, ca să afle ceea ce putea face Darci şi cum anume. Iar între timp, fata trebuia permanent protejată. Dar cum putea el de unul singur să facă acest lucru? Oricum era o prostie ca ei să mai stea acolo. Dacă ar fi avut măcar puţină minte, ar fi trebuit s-o îmbarce pe Darci în primul avion şi… Ce anume? S-o trimită înapoi la Putnam? Dar, aşa cum spusese şi Darci, cât timp avea să rămână acolo înainte de a fi descoperită de persoana care, chiar în acea dimineaţă, îl trimisese pe bărbatul acela înarmat?

Exasperat, Adam îşi trecu palmele peste faţă. Oare ce

voiau ei de la ea? Cum să le afle el intenţiile? Cum să-şi grăbească el acţiunea? Ea îi putea înfrânge. Era sigur de acest lucru. Dar cum anume? În ce consta puterea ei? Nu putea ţintui locului un întreg sabat de vrăjitoare. Faptul că reuşise să facă asta cu doi bărbaţi timp de câteva minute, o consumase atât de mult, încât avusese nevoie de ore întregi ca să-şi revină. În plus, un simplu strănut risipise toată magia.

Era clar că Darci poseda puterea să-i înfrângă, altfel ei n-ar fi fost aşa de speriaţi. Dar în ce consta puterea ei? se întrebă el din nou. El era de vină că ea se afla acum acolo, într-un pericol mortal. În consecinţă, protejarea ei cădea în sarcina lui. Singura modalitate de a fi protejată era ca duşmanii ei şi ai lui să fie înfrânţi.

Adam privi o clipă spre cer rugându-se ca Dumnezeu să-l ajute. Apoi se uită la Darci. Fata avea în mână un băţ, pe care-l târa prin frunzele căzute. Cu siguranţă că undeva se afla cineva care ştia de ce era în stare Darci, îşi zise el. Poate că avusese vreo bunică care fusese şi ea dăruită cu acest talent. Sau o verişoară. Părea să aibă multe rude, în oraşul acela al ei.

Din două salturi, Adam ajunse alături de ea.

— Tu eşti singura din familie care are acest har?

Darci păru surprinsă de întrebare.

— Nu ştiu. Ştiu doar că membrii familiei din partea mamei nu prea s-au dovedit înţelepţi, dar n-am habar de familia tatălui meu.

— Aş vrea să-ţi mai pun o întrebare, însă nu doresc să te jignesc, spuse Adam pe un ton scăzut.

— Întreabă! Am obrazul gros, îi spuse ea şi se crispă.

— Ar fi posibil ca mama ta să fi avut cumva de-a face cu vreo persoană din lumea… interlopă?

Darci se relaxă şi în colţul gurii i se ivi un zâmbet.

— Adică, dacă ar fi posibil ca mama mea să se fi culcat cu cine ştie ce vraci, după care să mă fi născut pe mine?

— Pare un lucru prostesc, acum că spui. Da, cred că asta am vrut să întreb. Mai mult sau mai puţin.

— Depinde de felul în care ar fi arătat vraciul. Mamei îi plac bărbaţii tineri, frumoşi şi viguroşi. Dacă individul arăta astfel, atunci cu siguranţă că mama nu l-a ratat.

Adam se încruntă, ferindu-se însă a face vreun comentariu asupra moralităţii mamei lui Darci.

— Dacă ai reuşit să nu-ţi dezvălui puterea, poate că şi tatăl tău a procedat la fel. Poate mai are şi altcineva puteri ca ale tale. Ai habar dacă cineva din Putnam le are?

— Mama nu se limitează la Putnam. Uneori călătoreşte până la Louisville, în căutarea vreunei „petreceri", cum îi zice ea. Îi place să petreacă; se dă în vânt după asemenea „petreceri".

— Darci, s-ar putea ca tu să fi moştenit acest talent de la familia tatălui tău, aşa că poate există cineva dintre membrii acesteia care să cunoască ceva despre calităţile tale. Celor de aici le e tare teamă de tine. Mă întreb pentru ce? Ce anume poţi face tu, ca să se simtă toţi ameninţaţi? Tu nu poţi citi gândurile. Poţi ţintui locului oamenii, dar asta te epuizează şi nu rezişti multă vreme. Noi nu avem timp să facem ce-ai făcut tu cu domnul Farnum, aşa că… Adam ridică din umeri în semn de neputinţă. M-am gândit că poate vreo rudă de-a ta ştie ceva. Dacă nu din partea mamei tale, atunci din partea tatălui tău. Pentru asta

trebuie să aflăm cine este tatăl tău. Crezi că-ţi poţi convinge mama să-ţi dezvăluie acest secret?

Darci se uită într-o parte.

— Nu ajută la nimic s-o întrebăm. Ea nu-şi prea aminteşte tic… petrecerile ei. Şi nu cred că îi va face mare plăcere să-şi amintească de acea vară în care am fost eu concepută. Şi-a legat trompele după naşterea mea, ca să nu mai repete acea greşeală. Aşa mi-a spus.

Adam îi aruncă o privire, dar nu observă pe faţa ei nicio urmă de autocompătimire.

— Ai putea s-o suni, totuşi? insistă el.

— Nu văd rostul. Şi pe urmă, arareori stă acasă.

— Nu are telefon mobil?

— Ba da, are, însă… Darci tăcu şi se uită la bărbatul care o privea intens. A, nu, zise ea, îndepărtându-se de el. În postul pe care l-am primit, nu se prevedea că va trebui s-o sun şi pe mama.

Adam clipi, privind-o surprins. Darci avea puterea să paralizeze bărbaţi, dar îi era teamă să-şi sune mama?!

— Cu cât o suni mai repede, cu atât vom afla mai curând.

— Mamei mele nu-i prea place să fie deranjată. Nu-i place să… Darci se opri, inspiră adânc şi îşi duse o mână la ureche, de parc-ar fi ţinut un telefon. Şi ce să-i zic? „Mami, tocmai am aflat că am o putere stranie şi îngrozitoare. Da, aşa e, pot să-i vrăjesc pe oameni. Da, ca în *Ce vrăji a mai făcut nevastă-mea.* Nu e grozav? Ştii, tipul de lângă mine, şeful meu… Da, este frumos, dar e prea bătrân pentru tine, mami. Deci, şeful meu zice că poate am moştenit treaba asta de la vreo rudă de-a tatei, aşa că vrea să afle dacă-ţi mai aminteşti cu cine ţi-ai petrecut vara aceea, cine ar

putea să-mi fie tată. Bine, mami, mă gândeam doar. Mami, nu trebuie să zbieri aşa şi să înjuri. Nu e frumos. Nu, mami, nu sunt obraznică cu tine. Nu, mami, n-am vrut să te jignesc. Nu, mami, nu te mai deranjez. Petrecere plăcută!"

Darci se uită la Adam.

Adam avu nevoie de câteva clipe ca să-şi revină după scena oferită de ea.

— Bine, zise el încet, dacă nu putem apela la mama ta, atunci cum putem afla cine-i tatăl tău? Mi-ai spus că în Putnam nu se poate ţine niciun secret, deci cine crezi tu că ar putea şti cu cine a fost mama ta în vara aceea?

— Sora ei, Thelma, răspunse Darci prompt. Mătuşa Thelma este destul de invidioasă pe mama şi mereu au existat rivalităţi între ele. Cred că mătuşa Thelma şi-ar putea aminti de toţi bărbaţii cu care s-a, ăăă, întâlnit mama.

— Nu vrei s-o sunăm pe ea? o întrebă Adam împăciuitor. Cu mătuşa ta nu te deranjează să vorbeşti, nu?

— Deloc. Iar dacă unchiul Vern nu e acasă ca s-o audă, mătuşa Thelma se va bucura s-o bârfească pe mama.

Oricât se strădui, Adam nu reuşi să zâmbească, auzind acea afirmaţie. După ceea ce aflase despre cetăţenii din Putnam, i-ar fi plăcut să între în oraş cu un aruncător de flăcări.

— Bine, zise el, atunci să vorbim cu mătuşa Thelma. Sunăm din casă? S-ar putea să fie nevoie să luăm notiţe. El se aştepta ca ca să i-o reteze şi să-i spună că n-are nevoie de compătimirea lui. Adam însă nu-şi putea şterge din minte imaginile din copilăria lui Darci.

În timp ce mergeau unul lângă celălalt, Darci se

împiedică de o piatră şi el se grăbi, instinctiv, s-o ajute să-şi păstreze echilibrul. Privind-o, îşi zise că nu văzuse în viaţa lui o femeie mai drăguţă. Era îmbrăcată cu un pulover roz, pufos, care se potrivea perfect cu obrajii îmbujoraţi. Nu se putu abţine să nu-i mângâie părul, care-i acoperea o parte din faţă.

— Îmi pare rău că te-am băgat în asta, îi spuse el tandru, petrecându-i o şuviţă de păr pe după ureche. Este prea mult pentru tine. Şi prea periculos. Buzele ei i se păreau foarte apetisante şi nu reuşi să se abţină şi să n-o sărute.

Când îşi apropie faţa de a ei, o privi atent în ochi. Ea avea pupilele foarte mici, aproape cât o gămălie de ac. Se concentra atât de tare, încât ochii ei respingeau lumina. Adam conştientiza faptul că ea se concentra asupra lui!

— Obrăznicătură mică ce eşti, îi spuse el, în şoaptă, apoi îşi întoarse privirea. Dacă o va sărata, atunci o va face când dorea el şi nu când era teleghidat s-o facă.

Şi pentru că vorbele lui nu-i întrerupseră concentrarea, iar lui nu-i risipiră dorinţa de a o săruta, el o cuprinse pe după umeri, în clipa în care picioarele ei părăsiră pământul şi ea nu se mai putut concentra, acea „dorinţă" fierbinte de a o săruta îi dispăru imediat.

— Auzi, obrăznicătură ce eşti, zise el şi o învârti în loc. Să nu cumva să te foloseşti vreodată de această… această putere a ta, asupra mea! M-ai înţeles? Îţi este clar?

— Cred că-mi vine să vomit, zise Darci, în timp ce Adam o învârtea.

El se roti şi mai repede.

— Vreau să-mi promiţi acum acest lucru.

— Cred că o să vomit, zise ea. Şi o să te murdăresc.

— Atunci o să-mi promiţi după ce-ţi goleşti stomacul, zise el, fără să se dea bătut. Vorbesc serios, Darci T. Monroe. Vreau jurământul tău cel mai serios şi mai solemn, că nu te vei folosi niciodată de puterea ta asupra mea. Se opri din învârtit. Îmi promiţi?

O aşeză pe pământ, îi puse mâinile pe umeri şi se uită în ochii ei.

— Îmi promiţi?

Darci se aplecă, punându-şi mâinile pe genunchi.

— Nu-mi place să mă învârt, zise ea şi inspiră adânc de câteva ori. Eram singurul copil din Putnam căruia nu-i plăceau căluşeii de la bâlciul local. Îşi ridică fruntea, ca să-l poată privi.

Pe faţa lui Adam se putea citi doar mânie.

— Vreau să-mi promiţi că nu-ţi vei mai folosi puterea asupra mea. Niciodată.

— Dar trebuie să dormi, îi spuse Darci, cu capul aplecat.

— Ce?

— Să dormi. Tu nu dormi îndeajuns, aşa că eu mă concentrez şi te ajut să te relaxezi.

Adam nu ştia pentru ce spusele ei îl înfuriau. O putea ierta pentru că îl făcea să dorească s-o sărute; în definitiv, era flatant, nu? Şi, poate că şi el chiar îşi dorise să o sărute. Dar când se gândi că ea se folosise de… abilităţile ei ca să-l facă să doarmă… Ideea asta îl înfuria de-a binelea!

Darci n-avea nevoie de puteri de clarvăzătoare ca să vadă că rostise ceea ce nu trebuia.

— Bine, îţi promit, zise ea repede. Jur. Pe cuvânt de onoare.

Lui Adam îi era teamă de ceea ce ar putea să spună dacă

ar deschide gura. Îşi băgă mâinile în buzunare şi se întoarse spre căsuţă, cu paşi atât de mari, încât Darci fu nevoită să alerge ca să-l ajungă din urmă.

— Te-ai supărat pentru că nu vrei să recunoşti că ţi-ai dorit să mă săruţi. Ai vrea să mă iei în braţe şi să-mi spui: „Darci, iubita mea, niciodată n-am mai întâlnit pe nimeni ca tine, şi ştiu că nici nu voi mai întâlni vreodată. N-am stat de vorbă niciodată cu o femeie aşa cum am stat de vorbă cu tine. Nu m-am deschis niciodată în faţa unei femei, aşa cum am făcut cu tine. Şi am…”

Adam nu zâmbi, ei se opri la uşă şi o privi.

— Dacă vrei să ne înţelegem bine, trebuie să fiu sigur că nu te vei folosi de puterea ta în ce mă priveşte. Trebuie să am încredere în tine. Am nevoie de promisiunea ta. Fără glumă.

— Nici măcar.. Începu ea, dar privirea lui o opri. Bine, zise ea într-un târziu. Vei umbla ca năucul toată noaptea, iar eu nu te voi mai ajuta. Acum eşti mulţumit?

— Ceva mai mulţumit, zise el, apoi deschise uşa şi o lăsă să treacă înaintea lui.

— Tu ai dorit să mă săruţi, nu? îi aruncă ea peste umăr. N-a trebuit să folosesc prea multă energie, ca să te fac să vrei să mă săruţi.

Zâmbind, fără să vrea, Adam păşi după ea, în casă.

— Bine, ai învins. Mor să te sărut, încă de prima dată când te-am văzut. Acum sună-ţi mătuşa, te rog.

Darci se aplecă spre telefonul de pe masă şi începu să formeze numărul.

— Eu îţi promit, dar vreau să ştii că mi-este greu. Obişnuiesc să…

— Eu nu fac parte dintre obiceiurile tale, îi spuse Adam, traversând încăperea, ca să se apropie de ea.

— Sigur că nu, zise Darci, apoi privi în jos, la telefon. E ocupat, zise ea, şi puse receptorul în furcă. Păcat că nu putea să-i mai inducă gânduri, pentru că acum i-ar fi plăcut să-l audă spunându-i: „Darci este atât de minunată, încât aş vrea să-i fac cinste cu o cină şi să-i ofer în dar treizeci şi şase de trandafiri galbeni".

— Nu ştiu dacă „minunată" este cuvântul cel mai potrivit, zise Adam, însă m-aş putea descurca cu o friptură la cină. Dar după şmecheria ta, nu meriţi nici măcar un bucheţel de rapiţă, darămite nişte trandafiri galbeni… El tăcu în clipa în care îi văzu faţa.

Darci îl privea, consternată.

La început, Adam nu înţelese de ce era şocată, apoi îşi dădu seama care e motivul.

— N-ai spus asta cu glas tare, nu?

Ea nu reuşi decât să scuture din cap în semn de negaţie.

— Mai spune-mi ceva, tot în gând.

" Aş vrea să mă iei în braţe şi să…"

— Nu asta, spuse el nerăbdător. Ceva ca să aud şi… El făcu ochii mari. Dar te-am auzit, zise el stupefiat. Am auzit ce mi-ai spus. Mai spune-mi ceva. Nu, stai puţin. Hai să mergem la restaurant, să luăm ceva de mâncare şi să ne întoarcem aici. O vom suna apoi pe mătuşa ta. Pe urmă vom intra pe Internet ca să vedem ce putem afla despre numele furnizate de ea. În cazul în care ne va da nişte nume. Trebuie să fie cineva, pe undeva, care să ştie în ce constă cu adevărat puterea ta.

„Cu tine nu mai pot face prea mare lucru", se gândi Darci,

cu o strâmbătură, apoi se supără când îl auzi pe Adam râzând. Oare era el în stare să-i citească gândurile? Să-i audă chiar toate, toate gândurile? Nu va mai putea avea niciodată propriile ei mici secrete? Când se uită la Adam şi îi văzu zâmbetul satisfăcut, îşi dădu seama că şi el tot la asta se gândea.

Zâmbindu-i, ea încercă să-şi ascundă de el gândurile, apoi spuse în sinea ei: „îţi arde părul”. Văzând că Adam nu se mişca, ei continua să zâmbească, se mai linişti. De fapt îi putea citi gândurile numai atunci când dorea ea – sau când era mult prea relaxată ca să mai fie atentă.

În timp ce ieşeau din căsuţă, Darci suspină, uşurată.

11

— Care-a fost ăsta? întrebă Adam. Numărul doisprezece, sau numărul două sute şase?

Darci se uită pe lista de nume primite de la mătuşa ei, Thelma, şi numără:

— Paisprezece.

— Mie parcă tot nu-mi vine să cred că mătuşa ta şi-a amintit atât de multe nume.

— Mătuşa Thelma ţine un jurnal, explică Darci, privind la ecranul laptopului lui Adam, aflat la picioarele ei.

Adam îi arătase fetei cum se utilizează Internetul, după aceea ea se descurcase singură. Adam tasta cu două degete, în vreme ce degetele micuţe ale lui Darci zburau pe claviatură.

— Parcă nu aveai nicio pregătire, îi spuse el, când o văzu cum tastează. Ziceai că nu te descurci cu computerul.

Darci ştia că el era încă supărat, pentru că ea îşi dăduse seama cum trebuie să procedeze ca el să nu-i mai citească gândurile. Bănuia că el dorea să-i cunoască gândurile, ca să ştie în permanenţă ce avea ea de gând.

— Internetul ăsta nu e chiar de azi, de ieri, nu? E ca o imensă cutie poştală. Tastezi adresa, şi iată că apare pe ecran.

— Nu eşti proastă.

— Credeai că sunt?

Adam preferă să nu-i răspundă la întrebare.

De cum se întorseseră la căsuţă, încărcaţi cu de-ale gurii, Darci o sunase pe mătuşa Thelma şi îi spusese ce doreşte. „Nu ştiu ce să fac. Crezi că Jerlene ar fi de acord să-ţi spun ţie aşa ceva?", îi răspunsese Thelma, însă chiar şi Adam, care n-o cunoştea, dar asculta la receptorul derivaţiei, sesizase nesinceritatea din tonul ei. Thelma murea de nerăbdare să-i spună totul despre legăturile surorii ei.

Pentru că Darci nu se grăbise să-i răspundă la întrebare, Thelma continuase: „Mă gândesc că o fată ar trebui să ştie cine-i este tată, nu? I-am spus asta lui Jerlene încă de atunci şi ţi-o spun şi ţie acum. Ştii ce-a răspuns maică-ta?"

„Nu ştiu, însă bănuiesc", îi răspunsese Darci plictisită, deoarece asistase ani la rând la certurile celor două surori.

Thelma nu acordase nicio importanţă tonului nepoatei sale şi continuase: poţi să deduci tu cine-i tatăl ei şi să-i spui. **„Asta** a spus. Niciodată nu am dezvăluit ceva, fără permisiunea surorii mele. Am notat însă toate numele băieţilor cu care a umblat în vara aceea. Toţii se învârteau în jurul mamei tale, iar eu am prevăzut că se va întâmpla ceva. Când inevitabilul s-a produs, cunoşteam numele

tuturor băieţilor. Nu le-am arătat nimănui, dar am bănuit că într-o zi tu vei pune această întrebare. Darci, draga mea, adevărul este că m-am străduit s-o conving pe maică-ta să-mi spună care dintre ei este tatăl tău. Intenţionam să încerc să-l determin să plătească pentru întreţinerea ta. O ştii pe maică-ta, aşa că o să mă crezi dacă-ţi spun că unii veneau la volanul unor Cadillac-uri. Jerlene a râs şi mi-a zis ceva urât în legătură cu ceea ce aş putea să fac cu lista mea. În consecinţă, Darci dragă, depinde numai de tine să descoperi cine îţi este tată. Ai la îndemână o bucată mare de hârtie şi un stilou plin cu cerneală?

Darci notase preţ de vreo zece minute numele bărbaţilor. După cea de-a doua listă, Thelma spusese: „Știu că e mama ta, dar ce părere ai despre o femeie care.. „îţi mulţumesc foarte mult, mătuşă Thelma, o întrerupsese Darci. Acum am tot ce-mi trebuie." Apoi închisese telefonul.

Era aproape miezul nopţii însă în ciuda oboselii Adam şi Darci continuau să introducă numele în câteva programe de căutare pe Internet. Era dificil să obţină informaţii, pentru că nu dispuneau decât de numele celor şaisprezece bărbaţi. Nu aveau niciun cod. Puteau afla doar numele statelor de unde proveneau. Era o căutare lungă, plictisitoare şi frustrantă, pentru că, de fiecare dată, apărea acelaşi mesaj: „date insuficiente".

La un moment dat, Adam spuse:

— Mama ta nu s-a… înţelegi tu… cu toţi bărbaţii ăştia, nu?

— Mă îndoiesc. Mătuşa Thelma a notat probabil numele tuturor bărbaţilor cu care s-a întâlnit mama, şi a fost

convinsă că s-a culcat cu toţi. Mamei îi plăcea să se certe cu sora ei, şi presupun că a provocat-o spunându-i că s-a culcat cu toţi.

Adam şi Darci au luat la rând toate statele şi toate variantele de scriere a numelor bărbaţilor de pe listă. A fost nevoie de mult timp, pentru ca băncile de date să caute prin arhive.

— Câţi mai Avem? întrebă Adam.

— Doar unul, răspunse Darci, nerăbdătoare să se ducă la culcare. Spre deosebire de ea, Adam era o pasăre de noapte. Privi lista şi constată că literele începuseră să-i joace în faţa ochilor, de atâta oboseală. Taylor Rayburn, zise ea. Taylor este…

— Du-te să te culci, dacă vrei, îi zise Adam, luând computerul din faţa ei. Mă descurc şi singur. La dra… începu el, dar se opri la mijlocul înjurăturii.

Darci tastase numele, scriindu-l „Rayburn”, însă apelul fusese redirecţionat la „Rayburne”. Erau opt sute douăzeci de intrări la numele „Taylor Rayburne”.

— Nu se poate să fie acelaşi, mormăi Adam, selectând primul site. Ce să facă un bărbat ca el la Putnam? Au! Stai pe piciorul meu.

— Da? Şi ce mai ai de comentat despre Putnam?

— Despre cine, despre tată, despre fiu sau despre oraş? o întrebă Adam, cu ochii în ecran. Apoi, brusc, se îndreptă de spate şi întoarse computerul ca să îl poată vedea şi ea. Ajunsese la un frumos site pe Web, cu titlul „Taylor Rayburne”, scris pe ecran cu litere albastre. În partea stângă se afla o listă cu selecţii conţinute pe site-ul Web. „Taylor Rayburne, autor a patruzeci două de cărţi despre

ocultism”, scria pe ecran.

— Doar nu crezi că… începu Darci.

— Că e vraci şi că se ocupă de lucruri rele? termină Adam fraza în locul ei.

— Iar îmi citeşti gândurile, zise ea, încercând să glumească.

— Nu. Asta mi-a venit în minte, zise el şi continuă să caute o eventuală biografie a scriitorului. Când găsi cuvântul „biografie”, puse cursorul pe el, apoi o privi pe Darci. Eşti pregătită? întrebă el.

— Desigur, îi zise ea. De ce nu? După cum ai spus, ce să caute un bărbat ca el tocmai la Putnam? Sunt convinsă că, dacă a ajuns cumva pe acolo, n-a făcut decât să oprească la benzinărie, ocazie cu care mătuşă-mea l-a şi trecut pe listă. Te asigur că mamei nu-i plac scriitorii. Nu sunt genul ei. Ei îi plac… Vai, Doamne, exclamă deodată Darci.

Pe ecran apăruse o fotografie mare a bărbatului. Asemănarea cu Darci era izbitoare. Bărbatul avea chipul ei, bineînţeles masculinizat, dar avea, cu adevărat, faţa lui Darci.

Darci se lăsă să cadă pe canapea, cu ochii măriţi de uimire. Rămăsese fară grai. Se holba la fotografia de pe ecran.

— Cred că l-am găsit, zise Adam, cu satisfacţie. Semeni foarte bine cu el. Cunoşti vechea zicală că primul copil seamănă întotdeauna cu tatăl. În cazul ăsta… Se opri brusc când îi privi faţa. Ce e cu tine? o întrebă el.

Ea nu-i răspunse, ei continuă să se uite ca hipnotizată la fotografia de pe ecran, astfel că Adam ieşi din site, închise sistemul şi computerul.

— Cred că-i suficient pentru seara asta. Văzând că Darci nu se mişcă, o luă în braţe şi o strânse tare la piept. Eşti şocată, nu? o întrebă el pe un ton tandru.

Ea dădu din cap, şi rămase cu obrazul lipit de pieptul lui.

— Ai trăit o viaţă împreună cu o mamă rea. Darci se încordă, dar el o obligă să rămână în aceeaşi poziţie, până se calmă. Da, o mamă foarte rea. Acum ai aflat că ai şi un tată.

El se trase puţin înapoi, şi o prinse cu vârful degetelor de bărbie.

— Doar nu te emoţionezi faţă de mine? o întrebă el. Vom lua legătura cu el, da?

— S-ar putea să nu mă placă, rosti Darci, cu voce stinsă.

Adam zâmbi.

— Să nu te placă?! Cum să nu-i placă de tine? Eşti inteligentă, ai simţul umorului, poţi face să râdă până şi un morocănos ca mine, eşti atât de agilă încât… în plus, tu îi faci pe oameni să te placă. Te împrieteneşti cu toţi. Hai, nu te mai uita aşa la mine! Adam se ridică de pe canapea. Ţi-am spus să nu-ţi mai foloseşti puterea asupra mea. N-am de gând să te sărut!

— Dar nu mi-am folosit nicio putere! zise Darci. Doar că mi-am dorit mult, foarte mult, s-o faci. Şi în definitiv de ce nu? Am crezut că mă placi. Ai vorbit aşa de frumos despre mine.

Adam îi evită privirea şi, după o clipă de tăcere, i se adresă cu o voce calmă:

— Eşti o fiinţă minunată. La început n-am gândit aşa, dar… Te rog, nu te mai uita aşa la mine. Încerc să fiu sincer. Eşti o fiinţă minunată. N-am mai întâlnit niciodată pe

cineva ca tine. Am bătut lumea în lung şi-n lat, dar n-am întâlnit niciodată pe cineva cu acest… cu acest entuziasm de a trăi. Adevărul este că îmi place de tine mai mult decât… ei bine, decât ar fi cazul să-mi placă. Făcu o pauză după care continuă: Dar mai bine să vorbim altă dată despre acest lucru.

— Ai roşit! exclamă Darci, privindu-l.

— Nu, deloc. Bărbaţii nu roşesc niciodată. Hai să mergem la culcare, spuse el, stânjenit.

— Ooo, da, începu să se pisicească Darci, iar Adam râse.

— Ridică-te şi du-te să te schimbi. Pune-ţi o pijama mai ca lumea, nu cârpa aceea neagră pe care ţi-ai cumpărat-o. Şi ai grijă cum te porţi!

Darci zâmbi, se ridică de pe canapea şi se duse în dormitor, în dormitorul lor comun, îşi zise ea. În timp ce se afla în baie şi se pregătea de culcare, ajunse la concluzia că era mai bine să se gândească la Adam, decât la faptul că tocmai îşi descoperise tatăl. Darci nu reuşea să-şi închipuie cum era să ai un tată. La şcoala din Putnam, ceilalţi copii o tachinaseră de multe ori spunându-i că orice bărbat din statul Kentucky putea fi tată ei. Darci îşi păstrase demnitatea şi se folosise de „Puterea ei de convingere” ca să fie lăsată în pace. Îşi amintea că o dată reuşise atât de bine să convingă un băiat să tacă, încât acesta nu mai putuse să scoată o vorbă timp de trei săptămâni. Când şi-a recăpătat graiul, el le-a spus tuturor că Darci i-o făcuse. Din fericire, nimeni nu l-a crezut. Oamenii nu puteau face lucruri de genul ăsta, spuseseră ei. După aceea, oamenii din Putnam păreau să-şi fi dat seama că Darci era „diferită”. Nu ştiau în ce fel era ea diferită, dar simţeau că

este.

În ciuda gândurilor, Darci adormi imediat ce puse capul pe pernă.

A doua zi dimineaţă se trezi la ora cinci, şi văzu lumină prin uşa întredeschisă. Se răsuci şi constată că nu dormise nimeni alături de ea.

Ridicându-se din pat, merse în camera de zi, frecându-se la ochi. Adam stătea aplecat deasupra computerului şi privea atent ecranul.

— Ştii că s-a făcut dimineaţă? îl întrebă ea şi se aşeză lângă el, căscând.

Adam nu-i răspunse, ci îi făcu semn cu capul spre vraful de hârtii. Pe măsuţă se afla acum o imprimantă, legată la computer printr-un un cablu gros.

— De unde ai asta? îl întrebă ea.

— Am împrumutat-o de la apartamentul 3B, îi zise el, fără să-şi desprindă privirea de la ecran. Citeşte hârtiile acelea.

Darci căscă din nou şi luă hârtiile.

La început nu-şi dădu seama despre ce era vorba deoarece conţineau doar nume şi adrese. Pe prima pagină stătea scris numele lui Taylor Rayburne, iar în josul paginii figura numele unei firme conţinând cuvântul „spionaj". Celelalte pagini conţineau date despre diverse persoane.

După ce înţelese despre ce era vorba, ea se îndreptă de spate şi începu să le citească. Adam făcuse o anchetă despre Taylor Rayburne, folosind datele de pe Web site. Darci rămase uimită constatând câte date adunase el într-o singură noapte. Erau specificate toate domiciliile lui Rayburne din ultimii douăzeci de ani. Figurau şi vecinii

acestuia, cu adresele lor, cu numerele de telefon şi cu ocupaţia fiecăruia. Erau trei pagini cu nume de oameni care „ar fi putut avea vreo legătură cu Taylor Rayburne”.

Când ajunse la paginile cu situaţia financiară a lui Taylor Rayburne, Darci rămase cu gura căscată şi puse înapoi pe măsuţă teancul de hârtii fară să mai citească ultimele pagini.

— Asta e o încălcare a intimităţii, zise ea.

— În Statele Unite ale Americii nu mai există intimitate, zise Adam, neluându-şi ochii de pe ecran. N-am făcut decât să le dau numărul cărţii mele de credit, să aştept şase ore, după care totul mi-a fost transmis prin e-mail.

— Nu-mi place asta, spuse Darci nervoasă. E vorba de problemele personale ale cuiva.

— Se pare că nu te-a deranjat să te intereseze problemele mele, îi spuse Adam. Vrei sau nu să afli totul despre tatăl tău?

— Tată? Darci era încă prea somnoroasă ca să se gândească la acest lucru.

— Da, tată… Adam făcu o pauză şi se întoarse ca să se uite la ea. Ţi-am spus să nu mai porţi cârpa aia neagră. Ţi-am spus să… Nu mai continuă deoarece constată surprins că Darci îmbrăcase o cămaşă de noapte din mătase, deosebit de frumoasă, pe care şi-o cumpărase împreună cu celelalte haine. Era o cămaşă de noapte decentă, iar peste ea îmbrăcase un halat cu dantelă. Fata arăta astfel cât se poate de decent.

Adam ridică braţul şi-i arătă uşa.

— Du-te, îmbracă-te, fă ceva cu părul ăla şi adu-mi ceva de mâncare. Acum!

Zâmbind mulţumită de sine, Darci îi dădu ascultare. Ea pregăti un mic dejun gustos, pe barul din bucătărie. Puse pe o farfurie fructe, cornuri calde şi i-o aduse împreună cu o ceaşcă de cafea. Apoi se aşeză direct pe podea, de cealaltă parte a măsuţei, cu farfuria ei în faţă.

— Ce vrei să ştii mai întâi? o întrebă Adam.

— Orice, totul, îi răspunse ea, cu gura plină.

— Tatăl tău scrie cărţi despre vrăjitorie, dar nu este un escroc. Adică, nu scrie cărţi de popularizare, despre case bântuite, în care o menajeră vede vreun fum cenuşiu într-un colţ al camerei, şi zice că e o fantomă, ori alte chestii de genul ăsta. Nu, omul ăsta are trei licenţe, dintre care una în filosofie, şi e foarte respectat de lumea academică. Ceea ce nu înţeleg eu este ce căuta el în Putnam, Kentucky, şi de ce…? aruncă o privire rapidă spre Darci şi tăcu.

— De ce s-a culcat cu mama? întrebă ea.

— Nu voiam s-o spun în felul ăsta, dar…

Darci termină de mestecat, apoi se ridică de jos, se duse până în locul unde se afla geanta ei şi scoase din portofel o fotografie pe care i-o întinse lui Adam.

Curios, Adam o luă. Era fotografia unei femei incredibil de frumoase, într-un costum de baie alb, cu un păr lung, blond, de culoarea mierii, care-i ajungea până pe umeri. Femeia din fotografie arăta extraordinar. Era înaltă şi zveltă, cu nişte picioare lungi, care păreau că nu se mai termină. Chipul ei era un amestec între al lui Grace Kelly şi al Angelinei Jolie. Avea o privire provocatoare.

Adam îşi zise că nu mai văzuse în viaţa lui o femeie ca ea.

El fluieră prelung, admirativ, apoi se uită la Darci.

— Asta e mama ta?

— Da, e mama.

— Când a fost făcută fotografia asta?

— În urmă cu vreo trei săptămâni.

— Așa arată acum mama ta?

— Să știi că ești prea bătrân pentru ea, spuse Darci, pe un ton cât se poate de serios.

Adam își trecu mâna prin păr.

— Poate ar trebui să-mi cănesc puțin părul, să mai slăbesc puțin și… Intenționase să o facă pe Darci să râdă, dar ea îl privi cu seriozitate.

— Ai putea încerca. Și pentru că ea se consideră acum bătrână și urâtă, în comparație cu felul în care arăta atunci când m-a născut pe mine, s-ar putea să ai noroc.

Adam privi din nou fotografia.

— Bătrână și urâtă, zici? Acum înțeleg de ce un bărbat ca tatăl tău s-a simțit atras de ea. Mă întreb cum s-or fi cunoscut?

— La benzinărie, probabil, opină Darci.

— Mama ta își petrecea timpul la o benzinărie, la vârsta de nouăsprezece-douăzeci de ani? Lui Adam nu-i venea a crede.

— Avea șaptesprezece ani atunci când m-a născut, șaisprezece când a rămas gravidă, precizează Darci. Lucra, după școală și în weekend-uri, la benzinăria tatălui ei, aflată la intersecția cu autostrada care trece pe lângă Putnam.

— Făcea plinul? zise el, încă nevenindu-i să creadă.

— Da. Purta o salopetă roz, despre care mătușa Thelma zicea că era așa de strâmtă, încât i se putea ghici prin țesătură buricul. Și tot mătușa Thelma susținea că mama

obişnuia să şi-o şi ude de vreo două ori pe zi, ca să i se lipească şi mai bine pe trup.

Adam o privi mirat.

— Ca să agaţe bărbaţi? Bănuiesc că asta dorea.

— Mama dorea din tot sufletul să plece din Putnam. Zicea că singura modalitate de a întâlni un bărbat străin de Putnam era aceea de a ieşi ea în întâmpinarea acestuia. De aceea căuta să se afle mereu în preajma automobilelor care treceau pe autostradă.

Adam scutură din cap, neînţelegând situaţia.

— De ce nu şi-a găsit un serviciu în alt oraş?

Darci ridică din umeri.

— Presupun că n-a fost să fie. Mama ei îi spusese că în viaţă cel mai important lucru era să-ţi găseşti un soţ. Cred că asta a încercat în permanenţă mama. Însă în loc de soţ m-a avut pe mine şi de măritat nu s-a măritat niciodată.

— Aha, zise Adam, pe un ton pe care îl regretă imediat. El reîncepu să vorbească, înainte ca Darci să-i poată spune iar că seamănă cu Abraham Lincoln. Judecând după expresia de pe faţa fetei şi după felul în care îşi încleştase pumnii, bărbatul se gândi că poate ar fi fost mai bine să nu mai vorbească nimic despre Jerlene Monroe.

— Am telefonul tatălui tău. Vrei să-l sunăm? Predă la o universitate din Virginia, aşa că acum, dis-de-dimineaţă, s-ar putea să-l prindem.

— Poate să mai aşteptăm puţin, se grăbi Darci să spună.

Adam pusese însă mâna hotărât pe receptor şi, după stabilirea legăturii, apăsă pe butonul de interfon, pentru ca Darci să poată auzi ceea ce se vorbeşte.

— Da? răspunse un glas din al cărui ton reieşea că

persoana căreia îi aparţinea nu dorea să fie deranjată.

— Sunteţi cumva Taylor Rayburne? întrebă Adam şi rămase surprins, constatând că i se citea emoţia în glas. Lăsând la o parte ceea ce voia să descopere despre propriii lui părinţi, dorea acum s-o ajute pe Darci să-şi găsească tatăl.

— Pe acesta îl căutaţi? se răsti bărbatul. Auzi, n-am timp de jocul ăsta de-a întrebările şi răspunsurile. Trebuie să ajung la ore în zece minute. Dacă e vorba cumva de…

— Este vorba de Jerlene Monroe şi de Putnam, Kentucky, şi de vara anului… Adam se uită întrebător la Darci.

— O mie nouă sute şaptezeci şi opt, şopti ea.

— Şi de anul 1978, rosti Adam în microfon.

— Habar n-am despre ce vorbeşti. N-am auzit de Putnam, Kentucky şi, cu atât mai puţin de Jenny Monroe. Trebuie să închid. Poţi să mă suni la serviciu, să vorbeşti cu secretara mea. Ea…

— Jerlene Monroe a lucrat la o benzinărie de pe o autostradă care trece pe lângă oraşul Putnam. Obişnuia să se îmbrace într-o salopetă roz, despre care sora ei zicea că era atât de strâmtă, încât fetei i se putea vedea prin ea buricul. Persoana respectivă are un păr de un blond natural… Se uită la Darci pentru confirmare, iar aceasta dădu din cap. Era o blondă naturală. Nu cred că ai putea uita vreodată o astfel de femeie, chiar dacă au trecut mai bine de douăzeci şi trei de ani de când n-ai mai văzut-o.

La capătul firului se lăsă o tăcere aşa de lungă, încât Adam crezu că omul închisese telefonul.

— Mai sunteţi încă pe fir? întrebă el.

— Da, mai sunt, zise bărbatul pe un ton mai blând şi fără

să se mai grăbească. Aşa este. Am întâlnit cândva o astfel de femeie. Dar cu toţi tinerii se întâmplă astfel de lucruri…

— Cred că după întâlnirea aceea a apărut o fiică, îi spuse repede Adam, privind-o pe Darci cum trage, adânc, aer în piept.

— Dacă te foloseşti cumva de ocazie ca să-mi storci bani… începu Taylor Rayburne.

— Are şapte aluniţe negre în podul palmei de la mâna stângă şi…

— Unde te afli acum? îl întrebă omul repede.

— În Camwell, Connecticut.

Taylor expiră zgomotos.

— Dumnezeule, ştii că oraşul ăla e plin de…

— Vrăjitoare? întrebă Adam. Ştiu foarte bine acest lucru. Problema este că aceşti oameni par s-o vrea pe fiica dumneavoastră pentru ceva anume, însă noi nu ştim pentru ce, nu cunoaştem întregul adevăr. Au ucis deja patru tinere care îi seamănă şi fiecăreia dintre ele i-au tăiat mâna stângă. Mi-e teamă că fiica dumneavoastră reprezintă următoarea lor ţintă. Aş vrea să plece de aici, însă acum, când ei ştiu cine este, tare mi-e teamă că nu există niciun loc de pe pământ unde să se poată ascunde.

Din nou urmă o lungă tăcere.

Dacă Darci şi Taylor Rayburne n-ar fi semănat atât de mult şi Adam n-ar fi fost sigură că se înrudeau, n-ar fi îndrăznit să spună în continuare:

— Ieri ne-a ameninţat cu arma un bărbat, iar Darci, fiica dumneavoastră, s-a folosit de puterea ei psihică de a-l paraliza pe acel bărbat, ca şi pe mine, de altfel. Amândoi am fost incapabili să ne mişcăm până când ea a strănutat şi

şi-a întrerupt astfel influenţa.

Rayburne spuse fără nicio urmă de ezitare:

— Vin la voi cât pot de repede.

— Locuim la… Adam nu-şi termină fraza, pentru că interlocutorul său închise telefonul.

Adam puse receptorul în furcă, se uită la Darci şi nu-şi putu da seama dacă ea era gata să râdă sau să plângă.

„Chiar crezi că lui o să-i placă de mine?" îl întrebă Darci în gând.

— Da, îi răspunse Adam cu voce tare. Chiar cred asta. Auzi, ce-ar fi să ne plimbăm pe autostradă astăzi, ca să vedem împrejurimile? În cazul în care tatăl tău nu vine aici călare pe o coadă de mătură, îi vor trebui multe ore ca să ajungă.

Darci nu zâmbi la gluma lui Adam, ei îl privi încruntată.

— Dacă vrei să plecăm de-aici astăzi, înseamnă că ai tu un motiv. Ce urmăreşti, de fapt?

— Să plecăm din zonă pentru câteva ore. Să uităm de tot.

Darci îi aruncă o privire neîncrezătoare. Adam îşi ridică braţele, neputincios:

— Bine, dă-mă în judecată. Vreau să te scot de-aici. Nu ştiu de ce. Poate că cineva vrea să te omoare sau poate vor să te răpească şi să se folosească de tine, pentru că tu poţi face minuni cu mintea ta. Ai o putere inimaginabilă, nu-ţi dai seama cât de periculos este să te manipuleze cineva. Tu. Ei, la dracu'! zise el. Ia-ţi haina. Şi să nu îndrăzneşti să-mi spui să nu înjur. Dacă supravieţuim, poate că mă las de înjurat.

Darci nu mai ezită nicio clipă. Alergă la dulap şi îşi luă jacheta. În mai puţin de zece minute maşina în care se

aflau rula pe autostradă.

12

— Unde vrei să mergem acum? întrebă Darci. Ce e de văzut pe-aici?

— Nu ştiu, îi răspunse Adam. Vreau să fac o pauză. Să nu mai văd computerul şi hârtiile acelea. Prea s-au… prea s-au întâmplat multe.

— Adică, te-ai săturat până-n gât de mine, nu? Te-ai plictisit de mine şi de toate rudele mele, atât de cele din Putnam, cât şi de tatăl meu.

Darci rosti ultimele cuvinte pe un ton mai scăzut. Nu-i venea să creadă că în curând avea să-şi cunoască tatăl.

Râsul lui Adam o trezi la realitate.

— Niciodată nu m-am amuzat mai mult ca acum. Nimeni n-ar crede că oraşul ăla al tău poate exista în realitate. Ce-ar fi să nu te mai gândeşti la întâlnirea cu tatăl tău şi să priveşti şi tu peisajul? În New England, toamna este minunată.

În loc să se uite pe geam, Darci deschise torpedoul şi se uită înăuntru.

— Ce te face să crezi că sunt îngrijorată de această întâlnire?

— Câte unghii ţi-ai ros, în ultima oră?

Darci strânse pumnii ascunzându-şi unghiile.

— Mereu îmi rod unghiile. E un tic nervos. Asta nu înseamnă că…

— Ha! Îţi pileşti unghiile în fiecare seară. Au de obicei o formă frumoasă. Sunt nişte mici ovale roz. Adam tăcu,

pentru că Darci îl privea curioasă. Ce mai e şi aia! o apostrofă el, după ce ea scosese ceva din torpedo.

— Este o hartă a Connecticutului, spuse Darci şi o desfăcu, zâmbind. Deci îţi plac unghiile mele, da?

— De ce te uiţi pe hartă? o întrebă Adam, încruntat. Eu cunosc bine zona asta. Nu-i nevoie să te uiţi pe hartă.

— Şi ce dacă mă uit pe hartă? îl întrebă ea. În clipa următoare un punct de pe hartă îi atrase atenţia.

— Ce e? o întrebă Adam.

— Nimic, răspunse ea încet, cu ochii ţintă la hartă.

— Ce-ar fi să mergem la Bradley? zise el. Este un orăşel frumos şi cred că există acolo nişte magazine drăguţe cu antichităţi. Îţi plac antichităţile?

— Mie îmi place de tine, spuse Darci, schimbând subiectul, şi, în acelaşi timp, continuând să se uite cu mare atenţie pe hartă, măsurând cu degetele distanţa dintre Bradley şi un alt orăşel.

— Ce glumă bună, zise Adam. Ce te pasionează atâta la harta aia?

— Nimic, îi răspunse ea repede, după care strânse harta şi o puse la loc în torpedo. Îmi convine Bradley. De fapt, presupun că acolo ai intenţionat să mergi de la bun început.

— Unu la zero pentru tine, replică Adam vesel. Am mai fost acolo şi mi-a plăcut. Ne va prinde bine că Avem o zi întreagă la dispoziţie, fără niciun fel de vrăjitoare şi…

Darci nu mai auzi restul cuvintelor lui, deoarece se concentră asupra chipului lui Adam.. Trebuia să scape de el pentru câteva ore. Dacă l-ar putea determina să plece de unul singur undeva, doar pentru un timp…

— Încetează! zise Adam, fără să-şi ia ochii de la şosea. La început n-am observat, dar atunci când tu faci lucrul ăsta, începe să mă doară un pic sub omoplatul stâng. De fapt, nu e chiar o durere, ei doar o senzaţie ciudată. În clipa aceea ştiu că tu… că tu încerci să mă manipulezi şi să-mi comanzi. O privi într-un fel care-i spunea lui Darci ce părere avea el despre ceea ce tocmai încerca ea să facă. Apoi, Adam se încruntă şi spuse: „Cuvântul tău de onoare" nu face doi bani pentru tine, nu-i aşa?

Darci zâmbi, netulburată de încercarea lui de a o face să se simtă vinovată.

— N-am făcut nimic. Dar separe că atunci când mă gândesc intens la ceva anume, îţi dai seama. Poate că şi tu eşti clarvăzător. Oricum, în legătură cu senzaţia aceea pe care o ai, te anunţ că poate fi şi mai rău. Pot face să te doară şi capul. Vrei să simţi cum este?

— Dacă faci asta, o să-ţi pară rău, îi răspunse el prompt.

Darci întoarse capul şi privi pe geam ca să-şi ascundă zâmbetul. Trăia o senzaţie ciudată, cumplită şi totodată minunată să ştie că cineva îi cunoştea secretul, dar n-o considera o fiinţă îngrozitoare. Se temuse mereu de acest lucru şi de aceea nu povestise nimănui despre ce putea face. Ştia că toţi concetăţenii ei o considerau „diferită", deşi nu aveau nici cea mai mică idee de ce era în stare în realitate. De-a lungul anilor, Darci aproape că reuşise să se convingă că ce putea face ea stătea în putinţa oricui. Acum devenise conştientă, iar Adam se purta de parcă puterea ei era un lucru aproape normal.

Ajunseră în Bradley în câteva minute şi Darci se convinse că era un orăşel frumos care toamna avea un

farmec aparte datorită arborilor ale căror frunze căpătaseră culori minunate. Existau şi câteva magazinaşe pitoreşti, în care şi-ar fi dorit să între, dar ştia că nu o va putea face. Văzuse pe hartă o anumită denumire, şi în clipa aceea îşi dăduse seama că avea cu totul altceva de făcut.

Adam parcă maşina în stradă.

— Trebuie să merg la toaletă, zise Darci, şi, înainte ca el să poată spune ceva, ea traversă strada, îndreptându-se spre o benzinărie.

Iritat că ea ignorase din nou traficul, Adam rămase lângă maşină ca s-o aştepte. Îşi consultă ceasul. Era destul de târziu şi el avea nevoie de mai mult timp ca să poată face ceea ce îşi propusese. Irosea minute preţioase aşteptând-o pe Darci ca să…

Dumnezeule! îşi zise el, uitându-se peste drum. Darci stătea lângă pompe şi discuta cu un tânăr, care alimenta cu benzină un Volvo luxos. Chiar trebuie să stea de vorbă cu toată lumea, îşi spuse Adam furios. Apoi se calmă şi se gândi că ar putea să profite de ocazie.

Băiatul părea să aibă înjur de douăzeci de ani şi arăta destul de bine. Darci ar fi putut crede că era gelos pe puştiul acela. Dar nu, ea nu s-ar fi lăsat păcălită de aşa ceva. N-ar fi crezut, pentru nimic în lume, că el, Adam Montgomery, ar putea fi gelos pe băietanul acela costeliv şi cu coşuri pe faţă.

Adam se uită din nou la ceas şi constată că nu mai avea timp să găsească alt motiv ca să se poată certa cu ea. Când o văzu pe Darci că îi întoarce spatele băiatului, Adam inspiră profund. Spera să nu o jignească prea tare, când se va certa cu ea. Trebuia să fie singur şi ştia din experienţă

că nu-i putea cere lui Darci să-l aştepte. Singura soluţie era să provoace o ceartă şi pe urmă să-i întoarcă spatele şi să plece furios, lăsând-o să-l aştepte toată ziua. Din fericire, se-aflau suficient de departe de Camwell, ca să nu o pună în pericol lăsând-o singură timp de câteva ore.

— Cine-i tipul? întrebă el, când Darci reveni.

— Cineva cu care m-am întâlnit, îi zise ea. Ce vrei să vedem mai întâi? Sunt vreo câteva magazine de antichităţi, puţin mai încolo.

— Ce-ai avut atâta de discutat cu el?

Darci îl privi furioasă.

— Ştii ceva? M-am cam săturat de gelozia ta. Nu pot sta de vorbă cu nimeni. Nu mă laşi nici măcar să mănânc în sala de mese de la motel, ca nu cumva să cunosc şi alţi oameni, în afară de tine.

— Nu-i adevărat. Poţi mânca oriunde doreşti. M-am gândit că îţi place la restaurant şi că îţi plac… că îţi plac cinele noastre în căsuţă.

— Nu m-ai întrebat niciodată ce doresc, îţi dai seama de asta? Ţin să-ţi aduc la cunoștință că aş prefera să mănânc în sufrageria motelului. Acolo pot să-mi comand ce doresc. Când mâncăm în cameră, tu dai comanda., Adu-mi de mâncare." Te consideri a-mi fi superior, pentru că eu provin din Sud? E cumva o chestiune rasistă la mijloc?

— Rasistă? se miră Adam. Ce tot vorbeşti? Amândoi suntem de aceeaşi rasă! Şi poţi mânca oriunde doreşti, spuse Adam băţos.

— Te asigur că aş prefera să mănânc alături de oameni care nu-mi comandă. De fapt, cred că m-aş distra mult mai bine oriunde altundeva, decât împreună cu un tip atât de

morocănos, de puritan, de lipsit de umor şi de bătrân, ca tine

— Ah, aşa stau lucrurile? Bine atunci, sper că nu te deranjează prea tare dacă ne-am despărţi. De fapt, ţi-aş propune ca, atunci când ne vom întoarce la Camwell, să ne despărţim definitiv. Deocamdată vreau să vizitez oraşul. De unul singur. De fapt, aş vrea să cumpăr cuiva un cadou. Se opriseră în faţa unui magazin de bijuterii şi Adam continuă: nişte diamante pentru o femeie.

Darci tăcu şi îl privi, furioasă.

Lui Adam nu-i venea a crede că vorbele acelei aşchiuţe de fată îl afectau atât de tare. Îl mai consideraseră şi alţii „un ratat" – mai ales verişorii lui –, dar nu crezuse că şi Darci putea gândi la fel.

— Bine, rosti Adam printre dinţi, o să te scutesc, astăzi, de compania mea. Ne întâlnim aici, la ora cinci. Crezi că vei avea suficient timp ca să te „distrezi"? Rostise ultimul cuvânt de o manieră care sugera ceva indecent.

— Da, îi răspunse Darci. Am timp suficient.

Adam se aştepta ca fata s-o ia la fugă de lângă el, însă Darci rămăsese pe loc. Poate că nici el n-ar trebui să plece, ca să-i dea timp să-şi ceară scuze.

— Priveşte-ţi ceasul, îi zise el, ca să te convingi că funcţionează bine.

— Ştiu foarte bine cât e ceasul, zise ea, cu ostilitate în glas, parcă spusele lui o jigniseră.

— Bine, atunci, ne vedem mai târziu.

Niciunul dintre ei nu se hotăra să plece. Stăteau şi se uitau unul la altul. În definitiv, de mai multe zile ei nu se despărţiseră nici măcar pentru câteva minute, iar Adam se

gândea că s-ar putea să-i ducă, ei bine, da, să-i ducă dorul. Răspundea pentru ea, iar ea avea nevoie de el.

— Ai bani? o întrebă Adam nervos. Ştiu că ai prefera să mori de foame, decât să cheltuieşti din banii tăi. N-aş vrea ca cineva să-mi reproşeze vreodată că eu nu îmi hrănesc angajaţii.

Darci nu-i răspunse, ci se mărgini să-l privească.

Adam îşi scoase portofelul şi-i întinse fetei o bancnotă de zece dolari. Văzând că Darci nu ia bancnota, el extrase din portofel încă una, de cincizeci de dolari. Darci le înşfăcă pe amândouă, apoi făcu stânga-mprejur şi plecă repede. Adam o privi cum se îndepărtează şi simţi un impuls să fugă după ea. Oare nu i se va întâmpla ceva rău? Cine va avea grijă de ea, dacă n-o însoţea clipă de clipă? Cine o să-l mai facă să râdă?

Apoi îşi aminti vorbele ei. Fata intenţiona să plece de lângă el şi să scape de comportamentul lui „puritan". I-ar fi arătat el comportament „puritan", dacă n-ar fi existat constrângeri importante, printre care şi aceea de a nu se atinge de Darci.

Însă Adam n-avea timp de pierdut cu asemenea gânduri. Dacă voia să facă ceea ce se hotărâse să facă, atunci trebuia să se grăbească, pentru a ajunge înapoi la Bradley la ora cinci. Se uită la ceas şi abia atunci îşi dădu seama că Darci nu-şi verificase ceasul pentru că nu avea ce să verifice. Se întoarse şi se uită la vitrina giuvaiergeriei. Deschise uşa magazinului fară să se gândească de ce o face şi, după un sfert de oră ieşi ţinând în mână o cutiuţă în care se afla un ceas din aur, marca Piaget. Simţindu-se mulţumit; de sine pentru că îi cumpărase acel cadou minunat, în ciuda celor

spuse de ea, reveni la maşină. Se asigură că fata nu era prin preajmă şi o porni spre ieşirea din oraş.

— Nici nu ştiu cum să-ţi mulţumesc, îi zise Darci tânărului care şedea pe locul şoferului.

— O să ştii tu, îi zise el, pe un ton insinuant. Există diverse modalităţi pentru a-ţi arăta recunoştinţa. Am putea să…

Darci păşi înapoi pe trotuar, continuând să zâmbească.

— Mulţumesc mult, zise ea pe un ton care-i reteza tânărului orice iniţiativă. Ar fi mai bine să pleci acum, pentru că altfel şeful tău va fi foarte îngrijorat.

— Nuuu, zise el. Patronul benzinăriei este unchiul meu, şi… Hei! Poate că ai dreptate. Poate ar fi bine să mă întorc.

În vreme ce tânărul o luă din loc cu maşina lui ruginită, Darci suspină uşurată şi îşi frecă tâmplele. Fusese nevoită să se folosească de „Puterea ei de convingere” şi acum o durea capul. Sau, cine ştie, poate că-i era foame, pentru că trecuseră ore de când nu mai băgase nimic în gură.

Fata îşi strecură mâna în buzunarul fustei şi scoase de acolo o bucăţică de hârtie, uitându-se la adresa notată pe ea: „Susan Fairmont, Ethan Way, nr.” 4”, citi ea. Era scris şi numărul de telefon, însă Darci nu dorea să o sune de teamă că femeia nu va da curs cererii ei.

Darci depăşi două intersecţii, apoi o luă la stânga. Tânărul îi spusese că Ethan Way se afla în josul străzii. Se oferise să o ducă la adresa respectivă, însă Darci văzând strada umbroasă, mărginită de copaci, îi spusese un „nu, mulţumesc”, foarte politicos, şi îi explică cum că va merge pe jos. Se plictisise de mâna lui care tot aluneca, „din întâmplare”, de pe schimbătorul de viteze pe genunchiul

ei.

Cât să fie ora? se întrebă ea, privind către soare, de parcă acesta ar fi putut-o ajuta în vreun fel. Trebuia să se întoarcă la Bradley mai devreme de ora cinci şi numai Dumnezeu ştia cu ce va ajunge ea acolo. Planul ei – dacă ceva hotărât atât de în pripă putea fi numit „plan" – fusese să-i dea tânărului douăzeci şi cinci de dolari, pentru o cursă dus-întors. El îi ceruse cincisprezece dolari până la Appleby, iar ea se gândise că, o dată urcată în maşină, ar fi putut să-l „convingă" pe tânăr să o aducă şi înapoi, pentru suma respectivă. Însă pipăielile lui libidinoase şi convingerea că nu ea îşi dorise călătoria cu acea maşină, ei mai mult el, o puseseră în imposibilitatea de a se putea concentra îndeajuns de tare, să-l mai poată „convinge".

Aşadar, acum se afla în Appleby şi nu avea cum să se întoarcă la Bradley. Poate că s-ar putea folosi de această scuză, ca să bată la uşa lui Susan Fairmont, în loc să dea un telefon de la o cabină. „O, da, ar fi o idee bună. Sunt sigură că va primi o străină în casă la ea."

La colţul străzii, descoperi tăbliţa pe care scria „Ethan Way". Întoarse capul şi se uită la numerele caselor. 132 figura pe prima casă. Se uită iar pe bucăţica de hârtie pentru a verifica numărul. Atentă la hârtie, ea nu îl observă pe bărbatul care ieşise, pe neaşteptate, de după un gard viu, înalt. Drept urmare, Darci se ciocni de el.

— Scuzaţi, zise ea. Când îşi ridică privirea şi îl recunoscu pe Adam Montgomery, Darci îşi dădu seama că o făcuse lată.

— Ai pus totul la cale, îi spuse el, printre dinţi. Şmecheră mică, ce…

— Eu? zise ea pe un ton calm, dar ferm. Prezenţa ta aici mă face să cred că tu cauţi acelaşi lucru. De fapt tu ai pus la cale toate astea azi-noapte, nu-i aşa? Asta ai făcut, de aceea ai rămas treaz. Voiai doar să „pleci de-acolo pentru câteva ore”, îl imită ea ironică. Nu asta ai spus? Voiai chipurile doar să „uităm puţin de toată tărăşenia asta”. Dar iată-te acum aici şi…

— Ai zis că orice e mai amuzant pentru tine, decât să stai împreună cu mine, replică el înţepat.

— Şi tu ai crezut?!

Adam deschise gura să-i răspundă, o închise, apoi o deschise iar.

— N-am crezut, bineînţeles că nu, însă… nu a fost deloc drăguţ din partea ta.

— Drăguţ? Oamenii ăştia omoară femei, iar tu…

Adam o trase câţiva metri, îndepărtându-se de colţ.

— Bine, ţi-ai făcut jocul, aşa că acum o să rămâi în maşină şi o să mă aştepţi acolo.

— Perfect, e o idee bună. Aşa voi face, ciripi ea ca o vrăbiuţă.

Adam îi dădu drumul, numără până la zece, apoi inspiră adânc.

— Ce aveai de gând să faci?

— N-am avut timp să mă gândesc la ceva anume. Spre deosebire de tine, eu nu stau trează toată noaptea, ca să urzesc planuri ascunse. În plus, te-ai purtat aşa de urât, încât nu mi-ai dat timp de gândire şi am apelat la individul ăla cu maşina.

— Eu m-am purtat urât? întrebă Adam, uitându-se la ea uluit. Să nu-mi spui că te-ai urcat singură în maşină, cu

libidinosul ăla şi că…

— Eşti gelos! exclamă ea mirată.

— Nici vorbă… începu Adam, dar nu mai continuă. Stăteau la umbra unor case drăguţe, lângă un zid scund de beton, cu garduri vii în spatele lui. Adam făcu un pas înapoi şi se aşeză pe zid. Bine că eşti aici. Aşa voi putea avea grijă de tine, ca să nu intri cumva în cine ştie ce bucluc. Poate că ar trebui să conlucrăm şi să…

— Pardon!? exclamă Darci hotărâtă să nu-l ierte pentru faptul că se ascunsese de ea. Una era s-o faci spontan, şi alta să alcătuieşti un plan şi să minţi deliberat… Ce cuvânt ai rostit? îl întrebă ea. N-am auzit bine. Începe cumva cu litera „e”? Să conlucrăm? Tu şi cu mine?

— Bună glumă, zise Adam. Vrei să mă ajuţi, sau intenţionezi să-ţi baţi joc?

— Va trebui să stăm de vorbă despre asta.

Adam miji ochii.

— Bine, spuse ea, cu un suspin. Ce propui? Ce ai plănuit să faci de unul singur? Darci nu rezistă tentaţiei de a-l lovi sub centură.

— Mă gândeam că o să rezolv eu într-un fel, însă acum mă aflu aici şi nu ştiu cum să procedez. Poate că…

— Da?

— Ai aproximativ aceeaşi vârstă cu fata care a murit, i-ai putea spune femeii că eşti o prietenă de-a surorii ei decedate. Te-ai putea preface că n-ai auzit de moartea ei şi pe urmă ai putea să-i pui întrebări. Crezi că poţi juca rolul ăsta?

— Dar am jucat teatru chiar azi de dimineaţă, nu? zise Darci, zâmbind. Iar tu ai crezut fiecare cuvinţel pe care ţi l-

am spus, nu-i aşa?

— Ba n-am crezut, zise Adam, care privea pe deasupra capului ei. Eu doar… Când se uită din nou la ea, fata zâmbea şmechereşte. Dacă vei continua cu jocul ăsta, o să-l chem pe amicul tău, caracatiţă, să vină să te ia de-aici.

Darci păli pentru o clipă.

— Glumeşti, sper.

— M-ai crezut? o întrebă el, cu acelaşi ton folosit de ea atunci când îl întrebase dacă el o crezuse când îi spusese că este un tip plictisitor.

— Bine, zise Darci, de data asta m-ai păcălit. Ce facem acum? Eu trebuie să mă prefac că sunt prietena fetei. Dar tu? Cine o să fii tu? Tatăl meu?

— Continuă cu obrăzniciile şi nu-ţi voi da cadoul pe care ţi l-am cumpărat.

În clipa următoare Darci închise gura şi nu mai scoase un cuvânt.

Zâmbind, Adam îi dezvălui planul pe care-l concepuse în ultimele câteva minute. Acum că se gândea la acel plan, îşi zise că era mult mai bine că Darci se afla acolo. S-ar putea ca sora victimei să fie mai dornică să vorbească cu Darci, decât cu el.

— Eşti pregătită? o întrebă el, după ce-i prezentase planul. Darci dădu din cap, după care o porniră amândoi spre colţ pentru a intra pe strada Ethan Way.

— Chiar mi-ai luat un cadou? îl iscodi ea, cu o voce mieroasă.

Adam se simţi o clipă jenat, că îi cumpărase acel cadou, în clipa când i-l luase se gândise că va fi un cadou de bun rămas, îşi spusese că Darci avea să iasă pentru totdeauna

din viaţa lui – şi nu pentru că el şi-o dorea. Existau prea multe pericole pentru ca, ca să rămână neapărată. Îşi imaginase însă că ea dorea cu tot dinadinsul să plece de lângă el.

— De fapt, l-am luat pentru mine, îi spuse el morocănos. S-ar putea să hotărâm să ne întâlnim la o anumită oră, aşa că va trebui să ştii cu precizie cât e ceasul.

— Mi-ai cumpărat un ceas? întrebă ea, privindu-l duios în ochi.

El ridică din umeri, sugerând că nu era mare lucru. Scoase cutiuţa din buzunarul jachetei şi i-o dădu. Continuară să meargă. Adam se uita la Darci cu coada ochiului.

Când Darci deschise cutiuţa şi văzu frumosul ceas de aur, se opri brusc. Incapabilă să se mişte, ea privea lung la ceasul din cutiuţă. Aproape că nu mai respira. Se transformase într-o stană de piatră.

— Îţi place? o întrebă Adam. Şi pentru că ea nu-i răspunse, el o strigă: Darci? Fata nu-i răspunse, continuând să se uite fix la ceas. Darci, nu ţi-e bine? o întrebă el îngrijorat. Observă că pălise.

El îi spusese cândva că oamenii se albesc la faţă înainte de a leşina, iar cu Darci chiar asta se întâmpla. Cu o mişcare rapidă, Adam o prinse, înainte ca ea să cadă. O luă în braţe privind uluit capul fetei care atârna într-o parte, fără vlagă. În schimb, mâna ei se crispase ţinând cutiuţa în care se afla ceasul.

— Nu se simte bine? se auzi un glas, iar când Adam întoarse capul văzu o femeie, cam de vârsta lui, care-i privea. Brusc, Adam îşi dădu seama cine era femeia.

Chipurile fetelor dispărute în Camwell îi rămăseseră bine întipărite în memorie, iar femeia semăna teribil cu una dintre ele.

— Eşti Susan Fairmont, nu-i aşa? o întrebă Adam. Eşti sora lui Laurie. Îi făcu semn din cap, înspre Darci, care zăcea fară cunoştinţă în braţele lui. Laurie şi ea au fost prietene. Tocmai a aflat că Laurie a murit.

Femeia păru să mediteze la spusele lui. Adam sesiză că aceasta se gândea ce anume să facă şi se simţi uşor vinovat. Câţi reporteri în căutarea senzaţiei anului o căutaseră şi îi puseseră întrebări despre sora ei?

— Intraţi, zise într-un târziu femeia; şi o luă înainte, pe cărare, înspre casă.

— Poliţia a spus că nu e vorba de crimă, că s-ar putea ca Laurie să se fi sinucis, rosti Susan Fairmont, cu amărăciune. Accentul ei îi trăda originea – era din Sud. Au mai avansat şi ipoteza că a adormit la volan şi s-a izbit de copac.

Trecuseră douăzeci de minute de când se întâlniseră cu Susan şi se aflau în casa acesteia, înconjuraţi de antichităţi americane timpurii. Darci şi Adam se aşezaseră pe o canapea. Susan şedea într-un fotoliu cu aripioare, în faţa lor, cu o ceaşcă în mână. Le pregătise câte un ceai. Darci, albă ca varul, abia se ţinea pe picioare. Adam se aşezase lângă ea, pentru cazul în care ar fi apucat-o iar leşinul. Fata ţinea ceaşca cu mâna dreaptă, iar în mâna stângă, ascunsă sub fustă, strângea cutiuţa cu ceasul.

— Semeni puţin cu Laurie, îi spusese Susan lui Darci, de cum se aşezaseră, iar când Darci n-a făcut decât să dea din cap în semn că da, Susan se dovedi mulţumită şi cu acel

răspuns. Adam se simţi cuprins de vinovăţie. O minţiseră pe femeia aceea drăguţă şi binevoitoare.

— A fost groaznic, zise Susan, punând jos ceaşca de ceai. Laurie a dispărut în timp ce fotografia o biserică veche din oraşul acela oribil – Camwell. Încă de-atunci, lumea a presupus că a fost vorba de o vrăjitorie la mijloc.

— Dumneata nu crezi asta? o întrebă Adam.

Susan îi privi, fără să spună nimic, timp de câteva minute. Părea că se gândeşte la ceva.

— Nu spun ceea ce cred eu, pentru că, vezi dumneata, am fost avertizată. Am fost avertizată să-mi ţin gura.

— Cine a făcut-o? se repezi indignată Darci, care îşi mai revenise.

— Poliţia şi un bărbat de la FBI.

— Un agent FBI? întrebă Darci. Dar ce legătură au ei cu asta? Mai ales că poliţia din oraş susţine că ar putea fi vorba de o sinucidere. Darci părea atât de revoltată, încât Adam se întreba dacă nu cumva juca teatru.

— Bănuiesc că FBI-ul investighează de ani de zile cazul vrăjitoarelor din Camwell şi…

— Atunci de ce n-au luat nicio măsură? întrebă Darci repede. Câte persoane mai trebuie să moară, pentru ca să-i oprească? Ştiai că au tuneluri subterane, unde se întâlnesc? Nişte tuneluri imense.

Lui Adam îi veni să-i acopere gura lui Darci cu palma.

— Da, ştiu asta, zise Susan. Toţi cei care locuiesc aproape de Camwell o ştiu. Este o organizaţie mare, care recrutează oameni. Perspectiva unei mari puteri reprezintă o mare ispită.

— Atunci pentru ce FBI-ul nu…

De data asta o întrerupse Susan:

— Pentru ce nu merg acolo cu buldozerele, ca să distrugă acele tuneluri şi să pună capăt la tot?

— Poţi distruge stupul, dar dacă nu pui mâna pe regină, albinele îl vor reconstrui, rosti încet Adam.

— Eşti cumva agent FBI? se interesă Susan.

— El doar gândeşte ca unul de-ai lor, spuse Darci. Ce ţi s-a pus în vedere să nu spui?

Adam rămase din nou uluit de îndrăzneala lui Darci, însă nu şi de faptul că Susan îi răspunse la întrebare. Observase că Darci avea un fel al ei de a se apropia de oameni.

— Mi s-a spus că teoriile mele sunt pur personale şi că, dacă le-aş răspândi aş putea provoca multe probleme. Unul dintre adjuncţii şefului de poliţie din Camwell m-a întrebat dacă sunt la zi cu plata impozitelor. Mă atenţiona astfel că va avea grijă să fiu verificată amănunţit.

— Aoleu! zise Adam. Şantaj de ultimă speţă. Care american nu se teme de astfel de controale?

— Exact, zise Susan. Aşa că îmi ţin gura de doi ani, de când a dispărut Laurie. Şi mi-o ţin încă şi mai abitir, de când a fost găsit cadavrul surorii mele, zăcând în maşina ei, zdrobită de copac. S-a presupus că ea a întâlnit un bărbat, în Camwell, cu care a fugit, şi că mai târziu, după luni de zile, a adormit la volan şi s-a izbit de copac.

— Sau poate că a părăsit-o acel bărbat şi s-a sinucis, de disperare, rosti Darci încet.

— Exact. Asta mi s-a spus. Însă eu o cunoşteam bine pe Laurie. În seara în care a dispărut, intenţiona să vină aici, la ziua fetiţei mele, care împlinea atunci trei ani. Laurie o iubeşte… adică a iubit-o pe fiica mea foarte mult, şi n-ar fi

lipsit de la aniversare pentru nimic în lume. A fost o petrecere cu mulţi copii de aceeaşi vârstă şi, mi-e ruşine să recunosc, eu nici nu mi-am dat seama că sora mea lipsea. Mai târziu, după ce soţul meu şi cu mine am strâns masa, m-am dus să văd ce face fiica mea, şi am găsit-o plângând. Când am întrebat-o de ce, ea mi-a spus că plânge pentru că mătuşa ei, Laurie, n-a venit la aniversare.

Când Susan tăcu, Darci o întrebă încet:

— Şi ce-ai făcut?

— Mi-am liniştit fiica, dar am intrat în panică. Simţeam că ceva nu era în ordine. Nu vă puteţi imagina cât de mult au ţinut una la alta. Ştiam că doar ceva îngrozitor ar fi putut-o determina să lipsească. Am pus mâna pe telefon şi am sunat-o pe Laurie pe mobil, însă nu mi-a răspuns. John, soţul meu, mi-a zis că era posibil ca ea să-şi fi uitat telefonul în maşină.

— Dar dumneata ştiai că nu era adevărat, o îndemnă Adam să continue.

— Da. Laurie avea tabieturile ei. Era foarte punctuală şi ştia unde avea să fie, cu patru luni înainte. Stilul ăsta de viaţă era obligatoriu dacă voia să devină un nume de calibru greu în arta fotografică. Ea…

Susan tăcu, apoi se ridică şi merse la biblioteca din spatele ei, de unde scoase o carte subţire, de format mare pe care i-o dădu lui Darci.

— Poate că ai văzut-o.

Era o carte deosebită, denumită „Timp şi Spaţiu”, cu fotografii şi text de Laurie Handler.

— Ea susţinea că trebuie să te afli în locul potrivit, la momentul potrivit, zise Susan. Asta presupune multă

sincronizare şi renunţarea la viaţa personală. Fiica mea şi cu mine eram singurele sale preocupări, în afara muncii ei.

Femeia puse cartea pe măsuţă şi Darci o deschise. Înăuntru erau fotografii alb-negru, de mari dimensiuni, fiecare cu povestea ei. Fotografia la care deschisese Darci cartea prezenta un bărbat şi o femeie, îmbrăţişaţi în faţa casei distrusă de un uragan. În ciuda tragediei, pe verigheta bărbatului se afla un punct luminos, de parcă s-ar fi reflectat pe ea o rază de soare. Verigheta era îngropată în degetul bărbatului, ceea ce demonstra că o purta de multă vreme. Verigheta aceea dirija privirea observatorului la îmbrăţişarea acelei perechi, a căror faţă nu se vedea, dar care trăda o încredere deplină a unuia în celălalt.

Laurie Handler transformase acea fotografie despre un dezastru natural într-un portret al iubirii, al iubirii adevărate, al acelui gen de iubire care durează o veşnicie. Privind-o, Darci se gândi – şi nu putu să nu-i transmită şi lui Adam acel gând – „Cât de mult mi-aş dori ca cineva să mă iubească şi pe mine aşa". Dar când se uită la Adam, el avea acea expresie pe faţă care-i spunea să fie cuminte şi să se ocupe de ceea ce trebuia.

Toate fotografiile din carte aveau ceva comun. Indiferent de circumstanţe, indiferent de cât de tragic era subiectul şi fundalul, Laurie părea să spună că în lume mai exista încă iubire, o iubire profundă, veşnică.

— Dumnezeule, zise Darci, închizând cartea. Fotografiile astea mă fac să mă simt de parcă…

— De parcă iubirea ar fi mai presus de orice? rosti Susan cu amărăciune.

— Da, cred că da, zise Darci. Nu e bine ce cred?

— E de rău, dacă eşti agent FBI. Ei au spus că aceste fotografii sunt o dovadă a faptului că Laurie era o fire romantică, ceea ce poate fi un argument în favoarea ipotezei că ea ar fi putut fugi cu vreun bărbat. În consecinţă, dispariţia ei este foarte probabil să nu aibă niciun fel de legătură cu sabatul vrăjitoarelor din Camwell.

— Dar dumneata ştii că nu e adevărat, aşa-i? o întrebă Adam. Eşti convinsă de asta pentru că Laurie n-ar fi lipsit de la aniversarea nepoatei sale. Mai ai şi alte motive să crezi că s-a întâmplat ceva necurat cu ea?

— Laurie nu era genul de femeie care să „fugă" cu cineva, zise Susan, privind-o pe Darci. Tu ai cunoscut-o. Spune-i cum era ea.

Darci rămăsese fără grai. Întoarse capul şi clipi către Adam., Ajută-mă", îi zise ea în gând. „Ce să spun?"

— Darci este…

— Auzi, nu te mai obosi să minţi, spuse Susan, dând din mână a lehamite. Ştiu că niciunul dintre voi doi nu a cunoscut-o pe Laurie. Nu sunteţi genul. Amândoi sunteţi prea frumoşi, prea reuşiţi, prea arătaţi a americani tipici. Iar tu, zise ea, uitându-se la Adam, eşti plin de bani. Am dreptate sau nu?

Adam se îmbăţoşă, în vreme ce Darci izbucni în râs.

— Are munţi de bănet, zise ea veselă. Are tone de bani. Are bani de când se ştie, şi…

— Te rog frumos! rosti Adam înţepat.

— Nu-i nimic, zise Susan. Nu prea îmi dau seama de ce v-am lăsat să intraţi în casă, poate doar pentru că păreţi genul meu. Bănuiesc că dacă aţi jucat farsa asta doar ca să

vorbiţi cu mine, înseamnă că e o chestiune de ordin personal. Susan tăcu o vreme. De fapt, ce doriţi de la mine? îi întrebă ea, într-un târziu.

Mai întâi vorbi Darci:

— El vrea să le distrugă pe vrăjitoare. Are un motiv personal pentru care doreşte acest lucru, dar eu nu-l cunosc. N-am reuşit să-l determin să mi-l spună, dar…

Adam o întrerupse:

— Darci se referă la faptul că pentru mine este o chestiune într-adevăr personală. Pentru amândoi, de fapt, şi ţi-am fi recunoscători dacă ne-ai putea ajuta cu ceva. Poate ştii ceva, orice, ceva ce ar putea fi legat de moartea lui Laurie, ţi-am fi recunoscători. Apoi îi aruncă lui Darci o privire cruntă prin care-i transmise să nu vorbească prea multe.

Darci nu-l băgă în seamă.

— Avea Laurie ceva deosebit la mâna stângă?

Ochii lui Susan se măriră şi ea inspiră şuierător.

— Mâna stângă i-a fost… tăiată în accident. Poliţia a zis că mâna i-a trecut prin parbriz şi că i-a fost secţionată. Dar nu au găsit-o. Au spus că, deoarece accidentul a avut loc pe un drum de ţară şi că au trecut multe ore până a fost găsită, s-au gândit că s-ar fi putut ca nişte câini vagabonzi să-i…

— Aha, zise Adam.

” Întreab-o de aluniţe”, îl îndemnă Darci în gând.

— Aş vrea să-ţi pun o întrebare bizară. Sora ta avea ceva neobişnuit pe mâna stângă?

— Nu, zise Susan, încruntându-se. Nu avea niciun semn din naştere, dacă asta vrei să ştii. Sora mea nu avea nimic

neobişnuit, în general. Cu excepţia talentului ei, desigur.

— Nu m-am referit la ceva neplăcut, insistă Adam. Mă gândeam la…

— La astea, zise Darci şi întinse mâna stângă, cu palma în sus.

Susan privi câteva clipe palma lui Darci. Apoi, şopti:

— Da. Laurie avea aluniţe pe mână, exact ca astea. Şi formau o răţuşcă.

— Ce anume? întrebă Adam.

— Când eram mici, luam un creion şi uneam aluniţele de pe mâna lui Laurie, iar după ce le uneam, ele formau o răţuşcă. Şi noi… Susan tăcu şi ochii i se umplură de lacrimi. Noi îi ziceam Răţuşca cea Urâtă.

— Cred că ar trebui să plecăm, zise Adam, ridicându-se în picioare, urmat de Darci. Îţi mulţumim, îi şopti el, apoi se uită la Darci şi văzu că aceasta o privea intens pe Susan, care îşi ţinea capul aplecat şi se ştergea la ochi. Adam ştia că Darci se folosea de „Puterea ei de convingere” asupra femeii şi primul lui gând fu să-i întrerupă concentrarea, ca să se oprească. Apoi instinctul îi spuse că Darci n-avea cum să-i facă rău lui Susan.

După câteva clipe, Susan ridică fruntea şi le zâmbi, cu ochii încă înlăcrimaţi.

— Poate o să mă credeţi nebună, însă am avut impresia ciudată că Laurie a fost aici cu mine şi îmi spunea că este bine. Aş vrea să fie aşa, şi să…

— Ce? o întrebă Adam, în timp ce Darci continua s-o privească.

— Aş vrea să se pună capăt acestei stări de lucruri. Ştiţi că în ultimii patru ani au dispărut câţiva copii şi câteva

femei în Camwell? Nimeni nu poate dovedi că vrăjitoarele au legătură cu aceste dispariţii, dar când mă gândesc la fiica mea şi la… Nu te simţi bine? îl întrebă Susan pe Adam.

— Ba da, zise el, cu o voce răguşită. Îţi mulţumim pentru timpul acordat. Îţi mulţumim pentru tot. Se întoarse brusc şi ieşi pe uşă, lăsând-o pe Darci în urmă.

13

Poate îmi spui şi mie despre ce este vorba, îi zise Darci, când îl ajunse din urmă, pe trotuar. Ai plecat cam precipitat, nu crezi?

Copiii, rosti Adam. Avea un glas aşa de răguşit, încât fata abia îl înţelegea. Nu ştiam că se mai folosesc de copii.

— Se „mai" folosesc? întrebă Darci. Adică? Nu mi-ai spus niciodată că oamenii ăştia „s-au folosit" de copii. Pentru ce se folosesc de copii?

— Ei ştiu pentru ce. După ce dispar, ori nu mai sunt niciodată găsiţi, ori nu-şi mai amintesc ce li s-a întâmplat. Putem pleca din oraşul ăsta? o întrebă el, grăbind pasul atât de tare încât Darci nu se mai putea ţine după el.

Ea alergă şi îl ajunse din urmă.

— Ce anume uită copiii? Cum de-ţi aminteşti tu asta? Eu nu-mi amintesc să fi citit ceva despre vreun copil.

— Poate n-a fost publicat în ziarele pe care le-ai citit tu, îi spuse Adam, mergând la fel de repede. Darci alerga ca să poată ţine pasul cu el. Aluniţele tale formează vreo figură?

— Habar n-am. Să-ţi spun drept, nu prea le-am acordat atenţie. Mi s-au părut un lucru firesc. Te rog să mergi mai încet!

— Scuză-mă, zise Adam şi micşoră pasul. S-a făcut târziu şi cred că ţi-e o foame de lup. Ce propui?

— Să mâncăm şi să stăm de vorbă. Vreau să încetezi o dată cu misterul acesta şi să-mi spui absolut tot despre vrăjitor şi despre Camwell, şi mai ales ce te-a întristat aşa de tare atunci când Susan Fairmont a amintit de nişte copii care au dispărut. Tu nu citeşti ce scrie pe pungile de lapte? Nu primeşti prin poştă fluturaşi din ăia în care sunt fotografii cu copii dispăruţi? Dispar copii în fiecare zi.

— Vrei să fiu indiferent la tot ce li se întâmplă? zise el, mânios. Pentru că dispar cu miile, în fiecare an, să nu-mi pese?

Darci îl privea intens şi el simţea că se folosea acum de mintea ei ca să-l liniştească. Îi venea să-i spună că-şi dăduse cuvântul de onoare că n-o să-şi mai folosească puterea asupra lui, dar în acelaşi timp îi era recunoscător pentru efectul liniştitor pe care îl avea asupra lui. Nu-l mai supăra acum nici uşoara durere din omoplatul stâng, provocată de concentrarea ei.

Nu mai scoaseră un cuvânt, până ajunseră la maşina închiriată. Adam se simţea deja mult mai liniştit şi ar fi vrut să mai destindă un pic atmosfera.

— Când am venit încoace, am văzut un mic restaurant. Scria pe clădire că a fost construită în 1782. Vrei să luăm masa de prânz acolo?

— Mi-ar plăcea, zise Darci, rezemându-şi capul de tetieră. Poate seamănă cu un han din Anglia. Ai fost în Anglia?

— De multe ori, zise Adam, ieşind în marşarier din parcare.

Darci părea epuizată. Oare din cauza lui Susan? Sau pentru că îl liniştise pe el? Ştia că ar fi putut să-i facă morală, pentru că îşi călcase cuvântul, dar atunci când era orbit de furie, numai putea gândi limpede. Ştia acest lucru pentru că el îşi petrecuse mult timp din viaţă fiind mult prea nervos ca să poată gândi.

Poate era un gest de laşitate din partea lui faptul că nu-i reproşase încălcarea cuvântului dat, însă nu reuşea niciodată s-o pună la punct.

— Putnam mi-a zis că o să mă ducă în Anglia, după ce-i voi dărui un fiu, zise Darci. O săptămână în Anglia. Dacă îi dăruiesc mai întâi o fată, mi-a promis două săptămâni în Nebraska. În luna august.

Adam vină şi intră pe şosea.

— Lasă, după povestea asta, o să te duc eu în Anglia. Pentru şase săptămâni. Şi vom sta în hoteluri de la ţară. Costă o avere acolo, însă merită banii.

— Povesteşte-mi totul despre ţara asta, îl rugă Darci, rezemându-se de speteaza scaunului cu ochii închişi.

Adam văzu că ea tot mai strângea în mâna stângă cutiuţa cu ceasul. Oare îi va da drumul vreodată? Măcar când va face duş?

— Despre ce ai vrea să-ţi spun mai întâi?

— Despre Cambridge. Am auzit că sunt acolo nişte librării şi nişte colegii minunate. Şi vreau să ştiu şi despre Bath. Mi-ar plăcea să văd totul. Am putea să rămânem o noapte şi la Clarendon? Este foarte scump acolo.

— Da, zise el. Clarendon. Trei nopţi. Vei avea cea mai bună cameră. Zâmbind, Adam opri maşina în parcarea cu pietriş a micului restaurant.

După ce intrară în local şi comandară câte un cotlet, Adam, care se simţea mult mai bine, încercă să glumească. Darci se concentra puternic, dar nu cu acea privire cu care încerca să-l „convingă” de ceva, ei ca şi cum s-ar fi gândit intens la un lucru anume.

— Eu ţi-l arăt pe-al meu, dacă şi tu mi-l arăţi pe-al tău, spuse Adam jovial.

Darci se uită la el.

— Nu cred că te-ai referit la organele noastre sexuale, ceea ce înseamnă că eu ar trebui să-ţi arăt sau să-ţi spun la ce mă gândesc.

Adam oftă. Oare de ce dădea el mereu chix cu glumele? De obicei oamenii se amuzau la glumele lui. Atunci, pentru ce majoritatea glumelor lui n-o făceau şi pe Darci să râdă?

— Darci, în legătură cu treaba asta… cu sexul, începu el stângaci. Nu că tu nu m-ai atrage, însă… Tăcu, incapabil să mai continue.

— Însă? îl provocă Darci.

— Cred că ar fi mai bine să păstrăm o relaţie pur profesională, ca de la patron la salariată. Să încercăm să facem abstracţie de sentimente şi să nu le amestecăm cu munca.

— Înţeleg, zise ea. Atunci, spune-mi, te rog, dormitul în aceeaşi cameră intră şi în relaţia de la patron la salariată? Dar momentele în care mă iei pe sus şi mă învârţi? Sau…

— Bine, ai dreptate.

— Există un alt motiv pentru care mă ţii la distanţă, nu-i aşa? Darci îl privi de parcă ar fi încercat să-i ghicească gândurile.

— În urmă cu zece minute vorbeai despre copiii tăi cu

Putnam, iar acum…

— Da, trebuie să mă mărit cu Putnam, zise ea. Însă asta nu înseamnă că…

— Dar atunci ce anume înseamnă? i-o reteză Adam. Pentru ce „trebuie” neapărat să te măriţi cu el?

— Pentru ce se mărită o femeie? zise ea, privindu-l cu subînţeles pe sub gene.

Adam nu zâmbi.

— Deci nu vrei să-mi spui adevărul, nu?

— Dar ce te face să crezi că eu nu-ţi spun adevărul? se răsti

Darci.

— Pentru că eşti o…

— Ce anume sunt? îl întrebă Darci, ridicând semeaţă capul, dornică să afle ceea ce gândea cu-adevărat Adam despre ea.

— Eşti o adevărată pacoste, iată ce eşti. Ce-ar fi să vorbim doar despre treburile de serviciu şi să nu mai aducem în discuţie probleme personale?

— Bine, zise Darci, apoi se uită în jos, la tacâmurile de pe masă.

Se aflau într-un separeu al localului care era o copie palidă a unui restaurant din Anglia, al localului despre care americanul obişnuit credea că seamănă cu un han englezesc, cu mesele şi scaunele mult prea mari pentru Darci. Masa era atât de înaltă, încât marginea ei îi ajungea fetei aproape până la gât. În clipa aceea, cu bărbia lăsată mult în jos, Darci semăna cu o fetiţă de zece ani.

Privindu-i părul bogat, Adam simţi nevoia să o ia de mână. De fapt, el ar fi dorit să o sărute pe obrazul alb,

catifelat şi să…

— Când crezi că va ajunge aici tatăl tău? o întrebă el, alungând gândul care-i trecuse prin cap.

Darci îşi ridică fruntea, zâmbind, de parcă el ar fi făcut, în sfârşit, o glumă bună.

— Ce e? întrebă Adam.

— Tocmai ai spus că nu trebuie să mai discutăm despre treburi personale, iar acum mă întrebi despre tatăl meu. Mi se pare nostim.

— Ştii că eu sunt un mare panglicar, zise el, iar când Darci izbucni în râs Adam nu ştiu dacă să se bucure sau să se supere.

— Bine, zise Adam. Nu mai vorbim nici despre treburi personale, nici despre afacerea noastră. Hai să vorbim despre călătorii. Unde ţi-ai dori să mai mergi, în afară de Anglia?

— Asta nu e tot ceva personal?

— Oarecum. Ai de gând să-mi cenzurezi fiecare cuvânt, sau accepţi să vorbim despre ţări străine? Eu am fost cam peste tot.

— Da, sigur, zise Darci, căzând pe gânduri. Sfânta Lucia, adăugă ea apoi. Ştii unde este?

— Am fost acolo de trei ori. Supa de scoici este nemaipomenită. Ştiai că după ce scot scoica din ghiocul ei, trebuie s-o bată foarte bine ca să-i înmoaie carnea? Cei din insulă au o vorbă: „L-a bătut ca pe o scoică”.

— Poate că a meritat-o, zise Darci. Dar în Tibet?

— E un loc liniştit. Am de acolo o cărţulie de rugăciuni. Este în cameră la mine. Ţi-o arăt când ne întoarcem.

— Şi Egiptul?

— Am trăit acolo timp de trei ani. Mi-au plăcut mult egiptenii. Au un teribil simţ al umorului, sunt oameni foarte inteligenţi. De fapt, egiptenii seamănă mult cu americanii.

Darci continuă să-l bombardeze cu întrebări despre călătoriile lui. Veniră şi platourile cu mâncare, însă ei continuară să vorbească. Darci constată că Adam era dornic să răspundă la toate întrebările sale legate de călătoriile lui, însă nu şi la cele privind motivul pentru care călătorise aşa de mult. „Am hălăduit prin toată lumea", a fost tot ce a putut scoate fata de la el.

— Şi nu ţi-ai dorit niciodată să te aşezi şi tu undeva, să ai un cămin al tău? îl întrebă ea, uimită.

— Nu.

Darci reîncepu să-i pună întrebări legate de locurile în care fusese şi de lucrurile pe care le văzuse.

— Mai povesteşte-mi, îl rugă ea, când Adam vru să renunţe.

— Cu o singură condiţie, îi răspunse el. Dacă pui cutiuţa aia jos, o deschizi, scoţi ceasul dinăuntru şi ţi-l pui la mână. Nu ţi-e greu să tai friptura de vacă cu o singură mână?

— Nu. Carnea e fragedă. Încercă să ia o bucată tăiată cu partea laterală a furculiţei, însă ridică întreaga friptură. Darci puse friptura la loc, în farfurie. Bine, îmi pun ceasul la mână, oftă ea.

Adam se opri o clipă din mâncat, uitându-se la ea cum deschide cutiuţa şi cum scoate ceasul. Îl ţinea de parcă ar fi fost un obiect sfânt. La fel procedase şi cu hainele pe care i le cumpărase.

— Sper că n-ai de gând să leşini din nou? spuse el, dar

gluma lui rămase fără ecou. „Mai lasă-te, Montgomery, de glume nesărate” îşi spuse el, apoi întinse mâna peste masă, luă ceasul şi i-l prinse la încheietură.

Darci se rezemă de spetează, ţinându-şi mâna stângă cu cea dreaptă şi privi îndelung ceasul.

— Este cel mai frumos lucru pe care l-am văzut vreodată, zise ea încet.

— A, chiar aşa? Adam privi în farfurie, simţind că roşeşte.

Darci se aplecă spre el, peste masă.

— Când ajungem acasă, îţi voi dovedi recunoştinţa mea oferindu-ţi o partidă de sex nebun. Eu voi…

— Da? o întrebă el, cu sprâncenele ridicate. Continuă, te rog. Dă-mi toate amănuntele.

Darci se îndreptă de spate, puse mâna cu ceasul în poală, şi începu să mănânce cu cealaltă.

— Poate trecem pe la o papetărie, în drumul spre casă, zise ea. Trebuie să iau ceva.

— Ce anume? o întrebă el, pe un ton uşor ironic. Poate vreo idee pentru partida nebună de sex pe care mi-ai propus-o? Vrei să spui că n-ai făcut niciodată sex de o manieră mai puţin clasică, cu Putnam?

Ea îl privi în ochi şi zâmbi.

— Nu, n-am făcut, dar noi suntem încă tineri. Poate un bărbat bătrân şi cu experienţă, aşa ca tine, va avea bunăvoinţa să mă înveţe şi pe mine ceva interesant, ca apoi să-l învăţ şi eu pe el. În felul acesta vei contribui la formarea tinerei generaţii. Ar fi un act filantropic, ca să zic aşa.

Adam reuşi să scape de replică, deoarece sună telefonul

lui celular. Din experienţa ei, Darci ştia că atunci când o persoană are telefon mobil, stă cu el la ureche toată ziulica, ceea ce nu era cazul lui Adam.

— Da, zise el, apoi ascultă. Mulţumesc că m-ai sunat şi mi-ai spus.

În timp ce închidea telefonul şi îl punea deoparte, Adam se uita la Darci.

— Tatăl tău a ajuns deja la „Dumbravă". I-am rugat pe cei de la recepţie să mă sune, dacă apare.

— Drăguţ, zise Darci şi se apucă să se joace cu bucata ei de friptură. După câtva timp, puse jos furculiţa şi îl privi pe Adam.

Ştii, mi-ar plăcea să vizitez Connecticutul. Voiai să-mi arăţi oraşul Bradley, dar ăsta n-a fost decât un truc de-al tău, unul din planurile tale ca să…

— Doar n-o să ne certăm iar, îi spuse el calm. Îmi ajunge o ceartă pe zi. Îţi propun să ne întoarcem imediat la Camwell, ca să ne întâlnim cu tatăl tău. E clar că el doreşte să te cunoască. Crezi că s-a folosit de vreun avion particular, ca să poată ajunge aşa de repede?

— Nu ştiu, zise Darci, rezemându-se de spetează şi uitându-se la ceasul ei cel nou.

— Atunci, haide, mănâncă tot, ca să putem pleca.

— Nu mai mi-e foame.

— E cazul să te consulte un doctor, ca să vadă ce ai?

Ea îl fulgeră cu privirea, prevenindu-l că nu gusta gluma lui.

— O să vin şi eu cu tine, mai spuse el.

— Vrei să mă faci să mă simt bine? Ca să-i spui că sunt o zăpăcită din Kentucky care opreşte oamenii în loc cu

gândul?

— Continuă să mă jignești, dar nu vei reuși să mă înfurii. Deci, dacă ești gata, hai să mergem. Sunt sigur că tatăl tău este un om foarte drăguț și că de-abia așteaptă să te cunoască.

— Ce fel de bărbat e ăla care lasă gravidă o fată de șaisprezece ani și pe urmă o părăsește?

— Lasă-mă să ghicesc: tot mătușa Thelma a spus și asta?

— Adevărul este că întreg Putnamul a spus-o.

— Dar dacă bărbatul n-a știut că o fată e gravidă? S-a oprit să facă plinul la mașină și a văzut-o pe femeia aceea „minunată" în salopetă mulată, roz, care… Ei, îmi vine în minte filmul acela *Luke, mână rece,* în care o fată, cu forme apetisante își spală mașina și-i înnebunește pe toți prizonierii cu… Să trecem peste asta. Ai văzut filmul?

Darci dădu din cap, zâmbind.

— Este exact genul mamei mele. Ea ar fi în stare de orice, numai ca să atragă atenția unui bărbat asupra ei. Zice că pentru o femeie cel mai important lucru în viață este atenția pe care i-o acordă un bărbat.

— Dar tu știi că asta nu este adevărat.

Darci se uită la el, se gândi o clipă și spuse:

— Nu, nu sunt sigură. Apropo, cât timp mai ai de gând să-mi vorbești de parcă ai fi tatăl meu?

Adam ridică mâinile, în semn că renunță, luă nota de plată, așteptă ca Darci să iasă din separeu și îi dădu chelnerului banii.

În scurtul drum de întoarcere la Camwell, el sesiză crisparea lui Darci și încercă s-o facă să se mai relaxeze.

— Păcat că nu îți poți exercita „Puterea de convingere" și

asupra propriei tale persoane, zise el, zâmbind. Ai reuşi astfel să te liniştești, aşa cum m-ai liniştit pe mine, după ce am plecat de la Susan.

Adam nu putuse rezista tentaţiei de a-i arăta fetei că el ştia ceea ce-i făcuse ea.

— Aşa e, zise ea, lipsită de vlagă. Cum arăt?

— Darci, tu eşti frumoasă! spuse Adam cu atâta convingere, încât se simţi puţin jenat.

— Asta-i bine, zise Darci fară vlagă. În caz că-i plac femeile frumoase. Cum crezi că va fi întâlnirea noastră?

— Cred că la început atmosfera va fi încordată, zise Adam, încercând s-o pregătească pentru ceea ce bănuia el că urma să se întâmple. Voi nu vă cunoaşteţi. Când am petrecut noaptea căutând pe Internet, am citit despre Taylor Rayburne. Nu există multe date personale. Este profesor la o universitate, şi…

— Asta-i problema! Ce părere crezi că o să-şi facă el despre o fiică a lui care a absolvit Colegiul de Dezvoltare Mann pentru tinerele fete?

— Vrei să ştii părerea mea sinceră?

Darci îl privi uimită.

— Adică?

— Vreau să spun că, dacă şi celelalte tinere care au absolvit acea şcoală sunt doar pe jumătate la fel de educate ca tine, atunci această instituţie de învăţământ ar putea figura printre primele cinci din ţară.

— O, exclamă Darci. Dar el nu ştie acest lucru, nu?

— Nici eu nu mi-am dat seama chiar din prima zi. Cel puţin acum eşti îmbrăcată ca lumea şi nu mai ai privirea aceea de om flămând. Imediat după ce rostise acele vorbe,

Adam regretă.

— Aşa ai gândit tu despre mine atunci? Pariez că te-ai enervat când prietena aia a ta, clarvăzătoarea, ţi-a spus: „Ea este fata”. Pariez că tu ai gândit: „Fata asta nemâncată? Ah, nu! De ce nu o fată superbă şi înaltă, absolventă de la Yale?”

Spusele ei erau atât de aproape de adevăr, încât el simţi cum se înroşeşte până-n vârful urechilor.

— Chiar aşa ai gândit! rosti Darci furioasă. Asta ai gândit. Adam Montgomery, eşti cel mai mare snob de pe faţa pământului. Crezi că dacă tu te-ai născut bogat…

— Ce părere ai? Bărbatul acela o fi tatăl tău? o întrebă Adam.

Darci fusese aşa de preocupată să se răţoiască la Adam, încât nu-şi dăduse seama că ajunseseră în Camwell şi că tocmai intrau în parcarea de la „Dumbravă”. Prin parbriz, Darci văzu un bărbat care stătea sub un copac cu frunze roşiatice. Era cu spatele la ei, aşa că nu-i putea desluşi chipul, însă era sigură că nu-l mai văzuse la motel pe bărbatul îmbrăcat într-un pardesiu bleumarin, impecabil

Ducându-şi mâinile la faţă, Darci îşi lăsă capul în poala lui Adam.

— Nu pot, zise ea. Nu pot s-o fac. N-o să-i placă de mine. Ce să-i spun? Va dori o dovadă că sunt fiica lui. Va crede că…

Adam simţi un fior şi fu tentat să pună mâna pe ea, s-o tragă înspre el şi să… ei bine, se gândi el, să o posede acolo, în maşină. După câteva clipe, timp în care îşi ţinuse mâinile ridicate, străduindu-se să nu o atingă, el îi percepu vorbele. Îi atinse cu mâna părul mătăsos, şi după ce expiră de

câteva ori, ca să se liniştească, începu să o mângâie pe cap.

— Haide, curaj, sunt aici cu tine ca să te apăr.

Darci ridică atât de repede capul, încât aproape că îl pocni în bărbie. Faţa ei se afla lângă a lui, buzele lor aproape că se atingeau.

— Îmi promiţi?

— Sigur, îi spuse el, cu un glas răguşit.

— Jură-mi. Îl prinse de revere şi-l trase de ele, apropiindu-l şi mai mult de ea.

Mirosea atât de plăcut, încât pentru o clipă Adam se simţi ameţit.

14

— Jură-mi, îi zise ea. Jură-mi pe… Ce consideri tu mai important?

— În clipa asta, sănătatea mea mintală.

— N-am nevoie acum de glumele tale nesărate.

— Jur pe viaţa surorii mele că nu te voi lăsa.

Adam înjură în gând, pentru că îi destăinuise ceva ce n-ar fi dorit. Spera ca Darci să nu sesizeze scăparea lui, dar fata îl privea cu ochii măriţi de uimire.

— Pe Internet scria că tu eşti singur la părinţi, şi atunci de unde a apărut sora ta?

— Este… Adam privi peste capul lui Darci. Cred că cei de la hotel i-au spus ce automobil conduc, pentru că tatăl tău vine înspre noi.

— Nu se poate! scânci Darci, şi Adam aproape că oftă de uşurare, când ea se îndepărtă de el. Neliniştea o făcuse să renunţe la întrebările despre sora lui. O clipă, Adam închise ochii şi încercă să-şi recapete calmul. Apoi o privi

pe Darci şi constată că era albă ca varul la faţă. Doar n-avea de gând să leşine din nou, îşi zise el, întrebându-se în acelaşi timp cât va fi nevoit să joace rolul de mediator între acei doi străini. Ar fi vrut să se ocupe de problema lui, însă acum trebuia să fie şi consilier în probleme de familie. Adam sperase ca Taylor să se ocupe vreo zi sau două de Darci, pentru ca el să poată reintra în acele tuneluri. Dacă s-ar duce singur, ar putea face, în linişte, o hartă a labirintului subteran. De asemenea ar putea să…

Darci deschise portiera. Adam observă că fata se uita fix, cu o privire pe care nu i-o mai văzuse niciodată, la bărbatul care se apropia de ei. „Cât de bine seamănă" îşi zise Adam. Nu era nevoie de testul ADN, pentru dovedirea paternităţii. Asemănarea sărea în ochi.

Darci dădu să iasă din maşină.

— Aşteaptă puţin să vin şi eu, îi spuse Adam. O să… Ei, la dracu'! Centura de siguranţă i se blocase şi, cu toate că el apăsa tare pe clapă, aceasta nu voia să cedeze. După câteva clipe, renunţă să mai încerce şi se mulţumi să urmărească scena din maşină.

De parcă ar fi fost în transă, Darci se îndrepta încet către bărbatul care venea în întâmpinarea ei. El o privea atent pe tânăra femeie şi, cu cât se apropiau mai mult unul de celălalt, cu atât paşii lor deveneau mai iuţi. Când distanţa dintre ei se redusese la circa zece metri, cei doi ajunseseră să alerge.

În parcare se mai oprise o maşină, din care coborâseră cinci persoane, cu braţele pline de pungi mari doldora de cumpărături. Când îi văzură pe cei doi alergând unul spre celălalt, oamenii încremeniră locului urmărind scena.

Adam fii nevoit să recunoască faptul că merita să fie văzută. Cei doi semănau atât de bine şi alergau unul spre celălalt, cu braţele întinse.

Aflată la o jumătate de metru de bărbat, Darci făcu un salt.

Adam îşi ţinu pentru o clipă răsuflarea, apoi se răsuci brusc în centură, şi aceasta se desfăcu. Dintr-o singură mişcare rapidă, el ieşi din maşină, gata să alerge în ajutorul lui Darci, în cazul în care bărbatul n-ar fi reuşit s-o prindă din zbor.

Din fericire omul o prinsese şi îşi petrecuse braţele pe după mijlocul ei. Darci îşi încolăcise picioarele în jurul taliei tatălui ei, cuibărindu-se drăgăstoasă la pieptul acestuia, într-o atitudine de abandon total.

Şi de iubire, constată Adam înfiorându-se de emoţie, dar şi din gelozie.

Gândurile îi fură întrerupte de aplauzele celor care asistaseră la scenă. Una dintre femei îşi ştergea lacrimile în vreme ce un adolescent îşi duse degetele la gură şi fluieră tare.

Adam se simţea jenat. Îi venea să strige la turiştii respectivi, să le spună că era o întâlnire între un tată şi o fiică care nu se văzuseră niciodată până atunci, şi că, prin urmare…

După ce îşi închise portiera, Adam ocoli maşina şi o încuie şi pe cea lăsată deschisă de Darci. Considerând că zăbovise îndeajuns de mult, el se întoarse şi se îndreptă către tată şi fiică, care acum stăteau unul lângă celălalt. Taylor Rayburne o luase pe după umeri pe Darci, iar ea îi înconjurase mijlocul cu braţul.

Taylor Rayburne avea doar un metru şaptezeci înălţime, poate un metru şaptezeci şi cinci, constată Adam când se apropie de ei. În fotografie, mama lui Darci părea destul de înaltă, şi el se întrebase de ce Darci era aşa de scundă. Se gândise că probabil fusese prost hrănită, dar acum înţelese că era vorba despre ereditate. Privindu-i pe cei doi îşi zise că nu mai văzuse niciodată un părinte şi un copil care să semene atât de mult.

— Tu eşti Montgomery? îl întrebă Rayburne.

Uitându-se în ochii bărbatului, Adam se gândi că puţini oameni ar fi îndrăznit să-i spună lui Taylor Rayburne că e scund. Bărbatul îi amintea de un gladiator: scund, însă deosebit de puternic. În plus, avea o figură care-i făcea pe oameni să îl remarce.

— Da, răspunse Adam, încercând să nu se uite la Darci, care stătea atârnată de tatăl ei. În ce mă priveşte nu e cazul să te mai întreb cine eşti.

Rayburne îl privi de parcă nu ar fi înţeles limba în care ei se adresase.

— Nu-l lua în seamă, zise Darci. Tot încearcă să facă glume, însă nu prea reuşeşte. A vrut să spună că şi-a dat seama imediat că tu eşti tatăl meu. Darci îl privea atât de tandru pe tatăl ei, încât Adam întoarse capul cuprins de un soi de gelozie.

— Şi de unde începem să facem ordine cu vrăjitoarele astea? întrebă Taylor.

Adam îl privi, bucuros că se află acum pe un teritoriu cunoscut.

— M-am gândit că poate tu şi cu Darci aţi putea petrece ceva timp împreună, ca să vă cunoaşteţi, în vreme ce eu o

să întocmesc… nişte hărţi.

— Ale tunelurilor? Nu se poate să te duci acolo fară mine!

— M-aş descurca mult mai bine fără tine! i-o reteză Adam. Adu-ţi aminte ce-ai făcut data trecută!

— Te-am ajutat să faci rost de pumnal, asta am făcut. Nu puteai ajunge la el, iar eu am declanşat alarma şi ţi-am dat ocazia să pui mâna pe el. Oricum pumnalul ăla nu ne-a ajutat încă la nimic.

— Vorbeşti de parcă tu ai fi pus totul la cale, de parcă ai fi…

— Voi nu sunteţi amanţi, nu? interveni Taylor.

— Eu cu unul ca ăsta? întrebă Darci, pe un ton aproape dispreţuitor. Nu, el se păstrează pentru Renee.

— Bună glumă. Adam se uită la Taylor. Renee este căţeluşa mea.

Taylor Rayburne nu zâmbi.

— Bine că nu aţi devenit amanţi. Sunt sigur că ştii: fiica mea trebuie să fie virgină, ca să poată citi în oglindă.

În clipa următoare, Adam simţi cum Darci îl străpunge cu privirea. „Deci de asta m-ai angajat!" îi strigă ea în gând. „M-ai angajat numai pentru că eu sunt… sunt…" Nu putea rosti cuvântul, nici măcar în minte.

— Darci, eu… Adam întoarse capul spre ea. Au! zise el, simţind o durere ascuţită în tâmplă. Termină, şopti, ducându-şi mâinile la cap.

Taylor îi urmărise. Când îşi dădu seama ce anume se întâmpla, îşi luă fiica pe după umeri şi se interpuse între ea şi Adam.

— Darci, zise el, pe un ton calm. Darci! strigă el, a doua

oară şi o scutură de umeri. I-ai putea face rău!

Darci încetă imediat vraja şi se uită la tatăl ei, de parcă n-ar fi ştiut cine este. Apoi, îl văzu pe Adam în genunchi, pe iarbă, apăsându-şi tâmplele cu palmele în timp ce dintr-o nară i se prelingeau câteva picături de sânge.

— Eu am făcut asta? şopti ea, ţinându-se de braţele puternice ale tatălui ca să nu cadă. Se simţea golită de energie. Nu mai avea pic de vlagă în ea.

— Da, zise Taylor, privind-o intens în timp ce Darci se albi la faţă. Nu ştiai că poţi face asta, nu?

Ea îl privi.

— Deci pot chiar să omor pe cineva folosindu-mă doar de mintea mea? Simţea că dacă şi-ar fi continuat concentrarea asupra lui Adam, ar fi făcut ca acestuia să-i explodeze capul. Glasul ei deveni o şoaptă. Nu. N-am ştiut că pot face aşa ceva. Nici nu vreau să ştiu. Nu vreau să fiu o criminală. Nu vreau să fiu nici măcar… nici măcar… Ochii i se umplură de lacrimi şi se sufocă.

Taylor o trase spre el şi o îmbrăţişă.

— Cum te simţi? îl întrebă el pe Adam.

Adam se aplecase şi pusese o mână pe pământ, în timp ce cu cealaltă îşi apăsa nara care sângera. El dădu din cap către Taylor, în semn că îi era bine.

— Mi-aş dori mult să mergem undeva unde să putem sta de vorbă, dar nu cred că avem timp pentru aşa ceva, zise Taylor. Astăzi este 30.

Darci şi Adam îl priviră întrebător.

— Sper că ştiţi ce înseamnă asta, spuse Taylor.

— El nu-mi spune nimic, zise Darci nervoasă.

— Nici ea mie, spuse Adam cu voce slabă.

— Nu sunt foarte sigur, zise Taylor încet, uitându-se de la unul la celălalt, dar bănuiesc că niciunul dintre voi nu ştie prea multe. Îl privi apoi pe Adam. I-ai spus fiicei mele – Taylor făcu o pauză, pentru că i se pusese un nod în gât – de ce faci toate astea? I-ai povestit despre răpire?

— Nu, răspunse Adam, ridicându-se încet în picioare, fară să se uite spre Darci. Părea că vrea s-o protejeze, dar în acelaşi timp să fugă de ea. Oare era în stare să ucidă pe cineva cu puterea pe care o poseda? Totuşi, lui îi făcuse rău.

— Dar tu? întrebă Taylor, retrăgându-se puţin, ca să-şi poată privi fiica în ochi. Tu ce ştii despre puterea ta?

— Nu cred că ştiu mare lucru, zise ea, fără să se uite la Adam. Îi simţea furia, şi, mai rău, simţea că îi era teamă de ea.

Taylor îi privi lung pe amândoi.

— Inimoşi, şopti el. Voi doi sunteţi inimoşi, dar nu aveţi date concrete. Bine, vă spun eu despre ce e vorba: voi trebuie să descoperiţi, până mâine, pe 31 ale lunii, ceea ce căutaţi. Îl privi pe Adam. Tu ce-ţi doreşti mai mult? Oglinda, sau pe cea care poate citi în ea?

— Persoana care poate citi nu e sigur că există, zise Adam.

— A, ba da, există. Arată-mi, te rog, pieptul. Vreau să mă asigur că tu eşti acela care pretinzi că eşti.

— Cum de ştii asta? îl întrebă Adam.

— Am o femeie care lucrează pentru mine, doamna Wilson. Femeia aceasta poate afla orice despre oricine, mai repede decât îţi închipui. Am venit cu maşina din Virginia şi, până să ajung eu aici şi să-mi pun în priză faxul, ea

descoperise deja foarte multe, îl privi cu severitate pe Adam. Am citit destul de multe despre tine. Dacă tu eşti bărbatul care zici că eşti.

Adam se gândi o vreme. În clipa aceea trebuia să se hotărască dacă să-şi dezvăluie sau nu identitatea, şi scopurile urmărite. Şi nu avea altă certitudine decât asemănarea acestuia cu Darci.

— Ce-ar fi să mergem în căsuţă? propuse Adam. Cred că am atras prea mult atenţia asupra noastră.

— Da, zise Taylor, să mergem undeva unde să fim doar noi.

Când Adam trecu pe lângă Darci, aceasta îi şopti:

— Iartă-mă. N-am vrut să-ţi fac rău. Dar Adam nu era încă pregătit să o ierte.

După ce intrară în căsuţă, Adam îşi scoase puloverul şi îşi descheie cămaşa. Pe partea stângă a pieptului, chiar în dreptul inimii, se afla o cicatrice. Nu, îşi zise Darci, nu era doar o cicatrice, ei un stigmat. Era o cicatrice veche, dar ea îşi dădu seama că iniţial fusese un semn pe care nu-l putea identifica.

Simţind că Adam încă mai era supărat pe ea, Darci nu se apropie ca să-i vadă mai bine cicatricea.

— Ştii ce-i asta, îl întrebă Taylor, neatingându-l pe Adam, dar privind cu luare-aminte vechea cicatrice.

— Un turn, zise Adam. Din cărţile de tarot. Este cartea morţii.

— Da. Este simbolul ei. Cred că te urăşte atât de mult, încât te-a marcat cu acest semn, zise Taylor, şi îl privi curios pe Adam. Cum de mai trăieşti? câţi ani aveai atunci când ţi-a făcut ea asta?

— Trei ani, zise Adam încheindu-şi cămaşa. N-are rost să mă întrebi ce s-a întâmplat atunci, pentru că nu-mi mai amintesc. Am fost hipnotizat de câteva ori – sau cel puţin s-a încercat acest lucru -, dar tot nu mi-am amintit nimic despre ceea ce s-a întâmplat atunci.

— Dacă n-ar fi fost în stare să-ţi şteargă amintirile, ea n-ar fi avut acele puteri, nu?

— Ea! Ea! Ea! zise Darci. Cine este ea?!

Taylor o privi uluit pe Darci.

— Cei de la hotel mi-au spus că sunteţi de cinci zile aici. N-aţi stat încă de vorbă?

— Ea vorbeşte tot timpul, zise Adam, fără să se uite la Darci. Vorbeşte aproape tot timpul despre Putnam – despre tată, fiu şi oraş.

— Şi despre „Puterea mea de convingere", completă Darci. Ar fi vrut să-i pară rău pentru Adam, pentru ceea ce păţise când avea trei anişori, dar în clipa aceea el era atât de supărat pe ea, încât nu putea simţi nimic pentru el.

Taylor se uita de la unul la celălalt.

— Încep să cred că niciunul dintre voi habar nu are despre ceea ce se petrece. Se pare că puţinul pe care-l ştiţi, fiecare, nu l-aţi împărtăşit celuilalt. Cred că nu ştiţi nici ce legătură există între voi doi, nu?

— Dacă te referi la faptul că ea îmi induce tot felul de gânduri, da, am aflat asta aseară. Adam recunoştea în sinea lui că se purta ca un copil răsfăţat şi mofturos.

— Darci, draga mea, întinde mâna stângă, zise Taylor, scoţând un pix din buzunarul de la piept. Şapte aluniţe. Nu mi-ai spus tu că ea are şapte aluniţe pe mâna stângă?

— Da, atâtea am numărat eu. Nu cred că ea şi le-a

numărat vreodată.

Ţinând mâna fiicei sale, Taylor îi mângâie uşor palma cu degetele.

— N-am crezut niciodată că voi avea copii, zise el încet. Am avut un accident de maşină, la doi ani după ce o întâlnisem pe mama ta. Ca orice bărbat, mă gândeam că am tot timpul să-mi întemeiez o familie, însă am fost rănit în acel accident, nu foarte grav, dar ceva tot s-a întâmplat; cu toate că am fost căsătorit de două ori, nu am copii. Una dintre soţii m-a părăsit tocmai din cauza asta. În dimineaţa asta, când am primit telefonul acela şi… îşi privi fiica cu dragoste.

Încă ţinându-i mâna, Taylor se uită la Adam.

— Fiica mea este descendenta unui lung şir de femei puternice. Am scris despre strămoaşele mele şi despre puterile lor, dar eram convins că nu vor mai exista astfel de femei vreodată. Am crezut că eu stopasem această ramură descendentă. Ştiai că ea poate să simtă dacă oamenii sunt fericiţi sau nefericiţi, şi că îşi dă seama de ceea ce simţi tu în clipa aceasta.

Darci îşi trase mâna.

— Nu-mi place chestia asta. Nu vreau să fiu o fiinţă ciudată, bizară…

— Atunci să nu mai încerci niciodată să omori oameni! i-o reteză Adam. Când îi văzu lacrimile din ochi, îi dispăru însă orice urmă de supărare. Ei, la dracu', zise el.

— Nu drăcui, strigă ea, şi izbucni în plâns.

Adam făcu un pas spre ea, cu braţele deschise, dar Taylor se interpuse între ei.

— Nu încă, rosti el. Peste două zile, ţi-o aduc şi la altar,

însă acum trebuie să mai ai răbdare.

— La altar? zise Darci, arcuindu-şi sprâncenele.

— Este logodită cu altcineva, zise Adam, şi, pe urmă, ea şi cu mine nu… adică n-am…

— Asta văd şi eu, zise Taylor care, amuzat de vorbele lui Adam, nu-şi putu reţine un chicotit. Da, este evident faptul că voi doi „n-aţi". Se întoarse şi luă iar mâna stângă a lui Darci, pe care începu să tragă linii. Făcea legătura între aluniţele din palma ei.

— „Răţuşca cea Urâtă", zise Adam încet, făcând-o pe Darci să râdă.

Taylor se uită întrebător la ea.

— Uneori face şi glume bune. Apoi exclamă uluită: O!

— La asta m-am gândit şi eu, zise Taylor. Sunt nouă aluniţe, nu şapte. Ultimele se află mai jos, pe încheietura mâinii. Vezi?

„Ai face foarte bine să mă ţii", îi transmise Darci lui Adam, în timp ce se uita în palmă, simţind că o trădau genunchii. Pe palma ei apăruse aceeaşi formă – turnul – cu care fusese însemnat şi Adam pe piept.

Dându-l pe Taylor la o parte, Adam o prinse pe Darci în braţe şi o aşeză pe canapea.

— Adu-i te rog nişte apă, îi spuse el lui Taylor, jenându-se că se simţea atât de bine, acum când intervenise între Darci şi tatăl ei.

— Într-un pahar. Cu cuburi de gheaţă.

Când se întoarse cu apa, Taylor spuse:

— Eşti sigur că nu-i e foame? E foarte slabă. Tu nu-i dai de mâncare?

Starea de tensiune se risipi complet. Adam se uită la

Darci care zăcea pe canapea, gata să leşine, şi începu să râdă. Râsul lui o învioră pe Darci. Adam se aşeză la capătul canapelei, iar Darci se ridică în şezut şi începu să râdă şi ea. Apoi cei doi se îmbrăţişară.

Taylor îi privi câteva clipe, după care începu să se plimbe prin căsuţă. Când văzu că hainele celor doi se aflau în acelaşi dulap, ceea ce însenina că dormeau în aceeaşi cameră, el sună la recepţie şi rugă ca lucrurile să-i fie împachetate şi aduse la Casa Păsării Cardinal. Vocea autoritară a lui Taylor îl făcu pe tânărul care îi răspunsese la telefon să nu îndrăznească să-i spună că pretenţiile acestea nu făceau parte din atribuţiile serviciului hotelier. El spusese doar: „Bine, domnule. O să mă ocup eu de toate."

După o jumătate de oră, Taylor răspunse la bătaia în uşă şi lăsă să între în căsuţă ceea ce părea a fi totalitatea membrilor personalului de la „Dumbravă". Fiecare funcţionar căra câte o valiză, o cutie de carton sau o cutie cu formă bizară.

— Ce dracu', începu Adam, urmărind parada.

— M-am hotărât să stau şi eu cu voi, rosti Taylor privindu-l cu subînţeles pe Adam. Personalul va trebui să primească bacşiş şi sunt sigur că tu îţi poţi permite acest lucru, spre deosebire de mine.

Adam dădu să spună ceva, dar se răzgândi, deschise portofelul şi le dădu oamenilor câteva bancnote.

— Aşchia nu sare departe de trunchi, mormăi el în barbă. După ce oamenii plecară, el se întoarse spre Taylor şi-l întrebă: îmi spui şi mie despre ce e vorba?

Acesta se aşeză într-un fotoliu aflat în faţa canapelei.

— N-am avut prea mult timp la dispoziţie, aşa că am adus cu mine tot ce am crezut că o să ne trebuiască. Diseară o să încercăm să punem mâna pe oglindă. Mâine este 31, aşa că…

— E Halloween-ul, zise Darci, care şedea la un capăt al canapelei. Fata conştientiza faptul că până atunci nu acordase nicio importanţă datei.

— Da, exact, spuse Taylor. Dacă mai aşteptăm încă o zi, va fi prea târziu, iar dacă ea îşi va păstra puterea şi în timpul acestei nopţi, atunci până mâine puterea ei se va dubla. Se va folosi de copii la ritual, zise el încet. Din păcate, nu ştiu unde-şi ţine ea oglinda. Ea…

— Şefa? întrebă Darci, încercând să nu se gândească la ceea ce spusese tatăl ei. Aşa am auzit noi că i se spune.

— Când? o întrebă Taylor, apoi ridică mâna. Nu-mi răspunde, taci. N-avem timp acum. Ea nu ne aşteaptă în seara asta. Sunt sigură că a văzut-o pe Darci în oglindă, astfel încât…

— Pe mine? se miră Darci. De ce pe mine?

— Pentru că tu poţi citi în oglindă, o lămuri Taylor, înainte ca Adam să poată interveni.

— A, da, am uitat, spuse Darci cu amărăciune. Am fost angajată pentru că sunt… sunt… Staţi puţin! Dacă vrăjitoarea asta citeşte în oglindă, înseamnă că şi ea…?

— M-aş mira. Sau, cine ştie, este doar o falsă legendă că numai o virgină poate citi în ea?

— Nu înţeleg. Nostradamus cu siguranţă nu a fost virgin. A avut câteva soţii şi mai mulţi copii, zise Darci. Aşadar, de ce persoana care citeşte în oglindă trebuie să fie o fiinţă… castă? Darci înghiţi în sec, amintindu-şi de câte ori îi

vorbise lui Adam despre sex în timp ce el ştia adevărul despre ea. Cât trebuie să se fi amuzat Adam pe seama ei!

— Poate că oglinda i-a fost destinată lui, zise Adam încet. Felul în care rostise acele cuvinte o făcu pe Darci să se întoarcă brusc spre el.

— Ce altceva mai ascunzi? îl întrebă ea. În afară de cicatrice oribile şi cunoaşterea celor mai intime secrete ale unui om?

Adam inspiră adânc.

— S-ar putea ca sora mea să fie cea care-i citeşte în oglindă, zise el. Mama era gravidă cu ea atunci când ea a dispărut. Mie mi s-a spus că în avionul acela s-au aflat trei persoane şi că una dintre ele mai este încă în viaţă. Sora mea ar trebui să aibă treizeci şi doi de ani acum.

La această mărturisire Darci nu făcu ochii mari. Nu era de mirare că el era aşa de hotărât să continue căutarea oglinzii. Dacă ar fi găsit oglinda, şi-ar fi găsit şi sora, ţinută captivă atâta vreme.

— A! exclamă Taylor. Înseamnă că e şi mai urgent. Se uita de la Darci la Adam şi mintea îi lucra cu repeziciune. Datorită străbunilor, el îşi dedicase întreaga viaţă studiului unor grozăvii care se întâmplau în lume. De două ori avusese ocazia să se infiltreze în sabaturi de vrăjitoare, ca să le ucidă. Ceea ce văzuse cu acele ocazii, îl scârbise profund.

Când Adam Montgomery îl sunase, Taylor nu avusese timp să se bucure la vestea că are o fiică – o fiică care moştenise puterea familiei lui. În consecinţă, strânsese grăbit toate dosarele despre Camwell – cutii întregi cu astfel de dosare –, dictându-i în acelaşi timp secretarei lui

de o viaţă, doamna Wilson.

Aceasta îşi amintise de oglindă. Taylor auzise de ea cu câţiva ani în urmă, de la o studentă de-a lui, a cărei soră intrase în acel cult. În încercarea ei de a-şi aduce şi sora în sabat, fata îi povestise acesteia despre oglindă. „Vom cuceri lumea cu ea", îi spusese ea atunci. „Ea are o fată bătrână pentru că persoana care poate citi trecutul şi viitorul în oglindă trebuie să fie virgină"

Aceste câteva fraze ajunseseră la urechile lui Taylor şi el îşi petrecuse multă vreme ca să afle la ce anume se referea fata, însă nu descoperise mare lucru.

Se afla în drum spre Camwell, când doamna Wilson îl sunase şi-i spusese ceea ce aflase despre Adam Montgomery şi ce i se întâmplase acestuia, pe când era copil.

Doamna Wilson îi spusese: „Şi încă un element interesant: mama acestui bărbat era gravidă atunci când a dispărut". Taylor avusese nevoie de ceva timp ca să înţeleagă totul. „O fată bătrână", spusese fata. „Câţi ani să aibă acum?" întrebase el. Doamna Wilson era pregătită să-i răspundă la întrebare: „Ar trebui să aibă vreo treizeci şi doi de ani".

Lui Taylor îi fuseseră necesare câteva clipe ca să se liniştească. În ciuda experienţei lui, tragediile îl luau prin surprindere. Oare fata fusese crescută în captivitate? Trăia numai pentru a citi în oglinda aceea magică?

Când ajunsese la Camwell, Taylor avea ceva date, dar el nu ştia cu precizie cum să aranjeze toate piesele în jocul acela de puzzle. N-ar fi dezvăluit pentru nimic în lume datele acelea, deşi era consultat de către FBI de fiecare

dată când apărea vreun caz de vrăjitorie. Datorită relaţiei cu FBI-ul, doamna Wilson reuşise să afle despre forma cicatricei văzute cândva de doctori pe pieptul unui băieţaş rătăcit în pădure cu ani în urmă. Taylor ştia chiar că Fbi-ul - cu aprobarea tutorilor lui Adam – îi ordonase doctorului să intervină şi să şteargă cicatricea. Tutorii lui Adam nu doreau ca el să aibă vreo amintire despre clipele oribile prin care se presupunea că trecuse.

Taylor fusese consultat atunci când dispăruse prima fată lângă Camwell, cu câţiva ani în urmă. El fusese acela care făcuse legătura cu aluniţele de pe mâna stângă, atunci când dispăruse şi cea de-a doua fată.

Dar abia în acea zi, în maşină, bazându-se pe cercetare şi pe experienţă, Taylor încercase să facă legătura cu forma aluniţelor de pe mâna lui Darci şi cu cicatricele de pe pieptul lui Adam.

Acum Taylor ştia mai mult decât şi-ar fi dorit. Această „şefă", această femeie care răpise un copil încă nenăscut şi apoi îl ţinuse în captivitate timp de treizeci şi doi de ani, se afla şi pe urmele frumoasei şi preţioasei lui fiice, despre care el abia aflase că există.

Taylor auzise versiunea prescurtată a poveştii lui Adam, şi se întreba dacă acesta era pregătit pentru ceea ce-l aştepta. Era el pregătit pentru ceea ce avea să descopere? Era Darci pregătită

— Ea părând a fi personificarea inocenţei – pentru ceea ce avea să vadă în curând?

Taylor ar fi vrut să-şi petreacă timpul discutând cu ei, avertizându-i pe cei doi inocenţi. Voia să vorbească cu Adam despre tânăra care fusese ţinută prizonieră toată

viaţa. Oare mai putea fi ea recuperată, după atât amar de vreme?

Din păcate, nu avea timp să predea lecţii de filosofie sau să povestească ororile pe care le văzuse pe parcursul războiului purtat cu asemenea oameni. Nu avea timp nici pentru planuri. Dacă tot trebuia s-o facă, atunci trebuia să acţioneze imediat. Dacă n-o vor face sau încercarea lor va eşua, atunci, a doua zi, o altă persoană – sau alte persoane urmau să fie omorâte.

Taylor inspiră adânc.

— Mai întâi, Darci trebuie să descopere locul unde se află oglinda. Apoi, trebuie să mergem acolo şi, într-un fel sau altul, să încercăm să intrăm şi s-o luăm. Sunt sigur că este foarte bine păzită, aşa că am adus cu mine un binoclu cu raze infraroşii. Nu cred să existe farmece care să ne împiedice, adăugă Taylor, pentru că Adam şi Darci îl priveau uluiţi.

Taylor vorbi pe un ton deosebit de grav:

— Adam, cred că ar trebui să fii pregătit pentru ca, în cazul în care sora ta este aceea care citeşte în oglindă, să nu fii surprins constatând că nu este chiar aşa cum ţi-ai… închipuit tu.

— Să fi devenit, în timp, foarte rea?

— Da. Taylor îl privea intens pe Adam, încercând să-i citească gândurile, iar Adam proceda la fel.

— Îmi pare rău că trebuie să întrerup această discuţie „de la bărbat la bărbat”, zise Darci, dar e cazul să ne dai câteva explicaţii cu privire la afirmaţia conform căreia „Darci trebuie să descopere locul unde se află oglinda”. Darci, adică eu? Sau te gândeşti poate la o altă Darci?

Adam se uită la Taylor, iar acesta o privi pe fiica lui.

— Cum, tu nu ştii că eşti capabilă să găseşti diverse lucruri ascunse?

— Când am cunoscut-o, credea că oricine poate face ceea ce face ea, cu condiţia ca persoana respectivă să-şi dorească asta foarte tare şi să se concentreze suficient de intens, zise Adam.

— Râzi de mine? întrebă Darci, mijindu-şi ochii. Pentru că, în cazul în care mă iei peste picior, o să…

— Ce vei face? o întrebă Adam. Ia să vedem! Vreau să aud.

— Copii! glumi Taylor, zâmbind. Darci, dragă…

— Nu îţi place cum sună? se arătă ea încântată, împreunându-şi palmele şi ducându-le în dreptul inimii, cu ochii închişi, într-o atitudine extaziată. „Darci, dragă”, repetă ea.

— Ce păcat că acest cuvânt nu începe cu litera T, spuse Adam. Dacă s-ar fi întâmplat astfel, ai fi putut declara că de la el vine T-ul din numele tău complet. Şi, nu, ea nu ştie dacă poate sau nu să găsească lucruri ascunse. Am petrecut o zi întreagă încercând să descopăr ce este în stare să facă, însă sunt convins că nu i-am pus cele mai potrivite întrebări.

Taylor îi zâmbi drăgăstos fiicei sale.

— Eu sunt de părere că, atunci când cineva deţine un anume talent, îi este foarte greu să-şi imagineze că ceilalţi nu sunt şi ei la fel de dotaţi. Eu ştiu ce poate ea să facă, fiindcă mi-am studiat mult timp străbunicile şi am aflat astfel de ce erau în stare. În fiecare generaţie a familiei noastre a existat o fată cu harul lui Darci. Însă acest har nu

se moştenește în linie directă. Uneori o femeie care îl poseda putea naşte câteva fiice, fără ca vreuna dintre ele să-l moştenească. De asemenea, putea naşte o fată care să-l aibă, dar care să moară la o vârstă fragedă, şi astfel talentul respectiv nu se manifesta la generaţia respectivă.

— Dacă unele fete au crescut alături de o mamă care le-a învăţat ce să facă, multe au fost precum e Darci, adică n-au avut habar de dimensiunea puterii lor. Intensitatea cu care se manifestă acest har diferă de la o femeie la alta. Numai unele dintre ele îşi pot transmite gândurile către alte persoane, aşa cum face Darci cu tine.

— Da, asta chiar poate s-o facă, zise Adam, încruntat, apoi îşi frecă tâmpla.

„N-a fost cu intenţie. Mi-am cerut deja scuze! Ce mai vrei”? îi transmise Darci.

— Ce-ar fi să mă rogi să te iert? îi răspunse Adam şi Darci zâmbi, ştiind că bărbatul se referea la momentul în care el căzuse în genunchi în faţa ei şi se comportase asemenea unui căţeluş.

„Nici nu mă gândesc să fac aşa ceva”, îi spuse ea, tot în gând, în vreme ce îi zâmbea.

— Aha, se bucură Taylor, rezemându-se de speteaza fotoliului şi uitându-se la cei doi. Deci ea îţi poate transmite în mod clar gândurile. Trebuie să recunosc că sunt invidios. Ruda mea nu poate vorbi astfel decât unei singure persoane. Poate să-i facă pe oameni să simtă ceva sau să aibă diverse gânduri, însă de vorbit, vorbeşte numai unei singure persoane. Majoritatea rudelor mele nu au putut face aşa ceva.

— Şi s-a întâmplat ca vreuna din aceste femei să-şi fi

folosit puterea pentru a face bine? Sau rău? Şi cum de-au reuşit să păstreze secretul ăsta timp de secole?

— Răspunsul la primele două întrebări este da, în ambele cazuri, îi spuse Taylor. Unele au fost nişte creaturi îngrozitoare. Una a terorizat un întreg oraş cu puterea ei, până cineva i-a pus nişte otravă în supă şi a murit. Cred că au existat şi câteva lucruri bune, de amploare deosebită, făcute de străbunicile mele, însă nu le pot demonstra. Cred în mod sincer că o mătuşă de-a mea a fost implicată în oprirea războiului din Vietnam, dar, după cum am mai spus, nu pot proba acest lucru. Altele şi-au folosit puterea ca să facă bine oamenilor şi să le îmbunătăţească soarta.

— Darci mi-a făcut mie asta, zise Adam încet. A făcut mult bine şi în orăşelul ăla al ei, în Putnam, încă de mică.

— În privinţa păstrării secretului, asta a depins de oraşul în care trăia femeia respectivă. Uneori, vecinii ştiau; alteori nu. Uneori erau cunoscute şi folosite doar câteva aspecte ale talentului celei în cauză. Una dintre predecesoarele mele era în stare să descopere oile rătăcite de turmă. Ea locuia în Scoţia şi se ocupa exclusiv de găsirea oilor pierdute.

— Şi cu asta se închide cercul, zise Adam. Spuneai ceva despre faptul că Darci poate găsi lucruri ascunse, însă eu n-am avut o astfel de dovadă.

— Chiar nu-ţi dai seama? Nu te-a găsit ea pe tine? Nu în felul acesta v-aţi cunoscut?

Darci zâmbea. „Eu te-am găsit pe tine, nu tu pe mine."

— M-a găsit în prima seară, recunoscu Adam cu voce scăzută. Eu rătăceam prin oraş, în întuneric, iar ea m-a găsit.

— Da, zise Taylor şi se ridică în picioare. Veniţi cu mine. Vreau să vedeţi ceva.

Taylor îi conduse în dormitorul pe care şi-l adjudecase. El dădu la o parte câteva geamantane, până ajunse la unul mic şi negru. Îl puse pe pat şi-l deschise. Scoase dinăuntru o cutiuţă roşie, din piele, cu multă grijă de parcă ar fi conţinut ceva preţios sau ceva periculos. Apoi se întoarse şi i-o întinse lui Darci, care nu îndrăzni s-o atingă. Fata ieşi din cameră, mergând de-a-ndărătelea . Taylor şi Adam o urmară în camera de zi puternic luminată.

— Nu-mi place deloc treaba asta, zise Darci, ferindu-se. Nu e im lucru bun ceea ce se află acolo. Putnam deţine o întreagă colecţie de arme care au aparţinut cândva unor criminali notorii şi nici pe acelea nu pot pune mâna. Există acolo ceva asemănător cu armele acelea de foc.

— Nu, îi zise Taylor. E mult mai rău. Aici e ceva care i-a aparţinut ei. Am avut nevoie de ani de zile ca să găsesc ceea ce-i aparţine, dar am izbutit până la urmă. Darci, dacă tu eşti cea sortită să pui capăt acestei situaţii, dacă menirea ta este aceea de a o găsi pe sora lui Adam, atunci trebuie să ne ajuţi.

Taylor deschise încet cutiuţa roşie şi Adam văzu înăuntru doar un ac de modă veche, decorat cu o mică fotografie emailată într-o ramă aurie, înconjurată de perle de cultură, a unei fete drăguţe.

— Asta să fie vrăjitoarea? îl întrebă Adam, pentru că fata nu părea să fie rea. Avea părul şi ochii negri şi o gură mică, cu buze pline. Până şi în fotografie fetei părea că-i vine să râdă. Adam nu văzuse niciodată un obiect care să i se pară

mai puţin periculos, ca acel ac.

Darci însă refuză să se apropie de cutie. După ce aruncă o privire scurtă asupra acului, întoarse capul.

— Spune-mi ce anume vezi, Darci, o întrebă Taylor cu blândeţe.

— Nu vreau să văd nimic, răspunse Darci. Eu n-am pretins că pot vedea sau că pot face lucruri pe care alţii nu le pot vedea sau face. Glasul îi era îndurerat.

— Ştiu, zise Taylor, pe un ton blând. De-a lungul anilor el lucrase cu numeroase clarvăzătoare şi cele bine intenţionate rostiseră aceleaşi cuvinte. Doar cele ce se declaraseră a fi „cele mai puternice", doar acelea care puteau vedea prea puţin ca să fie înspăimântate îşi supraapreciau talentul. Ştiu că tu nu vrei să vezi lucruri urâte şi de aceea îţi reprimi puterile. Darci, fetiţo, tu nu eşti o sperietoare, nu eşti o mutantă, ci doar mai talentată decât alţi oameni. Ai un har de la Dumnezeu şi…

Darci ridică fruntea, jenată, şi se uită la Adam.

— Nu, fata din fotografie nu este o vrăjitoare. Fata din fotografie a fost omorâtă de o persoană rea. Şi… Darci tăcu privindu-l pe Adam. Am întâlnit-o pe ucigaşa ei.

— Cine este?! întrebară Adam şi Taylor, în acelaşi timp.

— Bănuiesc că este femeia care ţine magazinul de haine, zise repede Darci. O nenorocită.

Nici Adam şi nici Taylor nu-şi dădeau prea bine seama dacă Darci vorbea serios. Când Darci tăcu, Taylor şi Adam îşi dădură seama că nu vor afla nimic în plus.

Ca răspuns la privirea întrebătoare a lui Taylor, Darci spuse:

— Da, glumesc. Nu ştiu cine a omorât-o, dar simt că am

cunoscut-o. Duse mâinile la tâmple. Mi se pare lipsit de sens. Dacă simt ceva rău privind un ac, cum de nu pot recunoaşte o persoană rea atunci când o întâlnesc?

— Ea te poate bloca, se poate ascunde, îi zise Taylor, şi întoarse capul ca să nu i se poată vedea faţa.

Dacă ar fi ştiut că are o fiică care posedă puterea femeilor din familia lui, ar fi instruit-o. I-ar fi explicat ceea ce putea face, ca să nu se simtă ca o sperietoare, printre oameni „normali". Din păcate, nu ştiuse că are o fiică, nu se gândise niciodată că o partidă întâmplătoare sex, făcută pe fugă în toaleta bărbaţilor, de la o benzinărie oarecare, se soldase cu naşterea unui copil. Atunci, Taylor nu se gândise la consecinţe. Se simţise doar dezgustat de sine pentru că procedase aşa cum procedase. Singura lui grijă fusese să nu fi contractat cine ştie ce boală venerică, de la femeia aceea care îl implorase să o ia cu el.

Dacă ar fi luat-o atunci cu el? Darci s-ar fi aflat lângă el, în tot acest timp. Ca s-o iubească şi s-o… El îşi întoarse privirea spre frumoasa lui fiică.

— Crezi că poţi găsi ceva pe hartă? o întrebă Taylor cu blândeţe. Trebuie să ştim de unde să pornim în căutarea oglinzii.

— Nu ştiu cum să procedez. N-am… începu ea, apoi tăcu, după ce văzu feţele celor doi bărbaţi. Păreau ca doi copii cărora li se spusese că nu au la masă niciun desert. Însă aş putea încerca, spuse ea în final.

— Mai mult nici nu îţi cerem, zise Taylor oftând uşurat.

15

— Eşti sigură? o întrebă Adam, uitându-se la acea casă obişnuită din faţa lor. Era o casă veche, dar se aflau în Connecticut şi în acest stat existau numeroase asemenea clădiri. Şi, încă un lucru, casa era înconjurată de o pajişte mare, frumos tunsă, fără tufişuri sau copaci, unde să se poată ascunde musafirii nepoftiţi, însă nici în acest sens nu se deosebea de altele existente în acel ţinut. Clădirea mare avea două etaje. În interior existau multe coridoare întortocheate. De-a lungul a peste o sută de ani de existenţă se construiseră mai multe anexe. La prima vedere, casa nu arăta câtuşi de puţin ca un loc malefic. Şi nici ca o închisoare. Nu existau ziduri înalte şi nici garduri, nimic din ceea ce s-ar fi aşteptat cineva să găsească, când se gândea la vrăjitoare, la sabaturi vrăjitoreşti şi la o femeie care fusese ţinută prizonieră întreaga ei viaţă.

— Da, zise Darci, înghiţind în sec. Aceasta este casa. Cum de nu puteau simţi şi ei asta? se întrebă ea. Cum de nu sesizau atmosfera malefică care înconjura casa? În ceea ce o privea, ea putea vedea răul, aşa cum ai vedea nişte culori. Ba nu, răutatea semăna mai degrabă cu nişte flăcări care ardeau în jurul casei. Da, sunt absolut sigură, repetă ea. Adam, să nu intri acolo. Să nu cumva să faci asta. Încerca să-şi reţină lacrimile care o înecau, însă nu reuşea.

Darci închisese ochii şi îşi trecuse degetele pe deasupra hărţii, în zona Camwell-ului. Ea descoperise locul care îi trezise aceleaşi sentimente pe care le trăise când se apropiase de micul portret emailat, al fetei ucise.

— Ai mai făcut asta şi altă dată, zise Taylor, privind-o intens.

— Da, recunoscu Darci resemnată.

— Darci, tu ştii mult mai multe despre ceea ce poţi face, decât laşi să se înţeleagă, nu-i aşa? o întrebă el.

— Da, răspunse ea. Numai că n-am vrut niciodată să descopăr ceea ce pot face. N-am dorit niciodată să fiu altfel decât ceilalţi, şi, mai ales, n-am dorit ca ceilalţi să mă vadă în lumina asta. N-am…

— Linişteşte-te, zise Taylor, luând-o în braţe. Te rog, linişteşte-te. După ce se va termina toată povestea asta, o să mergem acasă şi o să poţi sta liniştită împreună cu mine, în Virginia. Am o casă frumuşică şi…

— Ba nu, interveni Adam. Va merge cu mine.

— Mergem în Anglia, îi spuse Darci tatălui ei, îndepărtându-se. Adam mi-a promis o excursie de şase săptămâni, îi zise ea peste umăr în timp ce ieşea pe uşa căsuţei de la „Dumbravă.

— Dacă o duci undeva înainte de a te căsători cu ea, te omor, îi şopti printre dinţi Taylor Rayburne lui Adam.

Adam zâmbi, dar nu-i răspunse. Adevărul era că el nu avea starea de spirit necesară pentru a se gândi la ceea ce simţea pentru Darci. Ştia că nu mai întâlnise o femeie ca ea şi că îl atrăgea, aşa cum nu îl mai atrăsese nimeni vreodată. Încă de la vârsta de trei ani încercase să se protejeze, ascunzându-se ca într-o carapace. Nimeni nu reuşise să-l facă să iubească sau să urască. După ce, la o vârstă atât de fragedă, fusese stigmatizat de acea femeie, Adam parcă se închisese în sine, departe de orice emoţie, fie ea plăcută sau neplăcută.

De când o întâlnise pe Darci, învăţase însă să râdă, să tachineze şi încetase să se gândească numai la lucruri rele. Ea îl făcuse să dorească să-i cumpere cadouri şi să-i arate

lumea. După cum îi spusese fetei, el călătorise mult, văzuse foarte multe locuri şi întâlnise tot felul de oameni, însă nu simţise niciodată vreo bucurie în aceste călătorii. Odată, un bătrân îi spusese. „Băiete, eu cred că tu cauţi cu ardoare ceva, dar nu ştii ce anume”.

Vorbele bătrânului îi rezumau viaţa. Nu ştiuse ce căuta, până în urmă cu câţiva ani, într-o vară, când se uita la verişorii lui care jucau tenis. O remarcă oarecare, auzită în acea zi, îl determinase pe Adam s-o pornească pe drumul care-l adusese, în cele din urmă, aici.

Aici, lângă Darci, gândi el şi zâmbi, urmându-l pe Taylor afară.

Darci îl ajutase să se descopere, lucru pe care nimeni până atunci nu-l mai făcuse. În compensaţie, el simţise nevoia să o recompenseze cumva.

Se străduise să o facă să râdă şi, de câteva ori, când reuşise, simţise că râsul ei era un dar preţios şi rar. Dorea s-o protejeze şi să…

Ei da, mai dorea şi să facă dragoste cu ea, îşi zise el zâmbind şăgalnic. Darci se supărase când îşi dăduse seama că el ştia că minţea când îi povestise despre experienţele ei sexuale. De fapt lui îi plăcea că fata nu mai cunoscuse niciun alt bărbat. Îl încânta gândul că ea îi aparţinea lui şi numai lui.

Dar toate astea mai puteau aştepta. Deocamdată trebuia să termine afacerea tenebroasă care îi făcuse pe Darci şi pe el să se întâlnească.

Cei trei se întinseseră pe burtă, în vârful dealului, pe covorul de frunze căzute, la numai câteva zeci de metri distanţă de casa despre care Darci susţinea că e plină de

forţe malefice. Taylor le dăduse câte un binoclu cu raze infraroşii, dar ei încă nu observaseră nimic neobişnuit. Nu se vedea nimeni, nicăieri. Afară nu erau nici paznici, nici câini, nici altceva care să-i facă să se gândească la vreo barieră în deplasarea lor spre acea casă. Ardea o singură lumină la cel de-al treilea etaj, undeva într-un fel de pod. La fereastra rotundă licărea o luminiţă gălbuie.

— Nu-mi place asta, zise Taylor. Aparenta lipsă de apărare a casei mă înspăimântă mai mult decât ce-am văzut eu până acum în situaţii similare. Oare cetăţenii oraşului ştiind că această casă aparţine femeii aceleia nu îndrăznesc să se atingă de ea? Asta să fie explicaţia?

— Probabil că da, zise Adam. Totuşi, mi se pare ciudat, îmi închipuiam că locul acesta arată ca un fel de închisoare, cu ziduri inaccesibile şi cu paznici înarmaţi. Când deţii un lucru atât de valoros, ca acea oglindă, se presupune că-ţi iei măsuri de protecţie.

— Mai ştii pe cineva care să fie la curent cu existenţa acestei oglinzi? îl întrebă Taylor.

— În afară de mine, zise Adam, cred că mai ştiu câţiva vraci şi, din câte mi-am dat seama jumătate din Camwell. Tu ce ştii despre asta?

— O studentă de-a mea are o soră care s-a alăturat acestui cult şi bănuiesc că pe oglinda aceasta mizează ca să câştige şi mai multă putere.

— Vraci şi zvonuri, spuse Darci, aşezându-se lângă Adam. Din ceea ce spuneţi voi, înţeleg că nu sunteţi foarte siguri că există obiectul acesta.

Se întunecase, însă Darci văzu cum Adam deschide şi închide gura de câteva ori, de parcă ar fi vrut să încerce să

se dezvinovăţească. Într-un târziu, el se uită din nou la ea.

— Da. Cam asta-i situaţia. Nu sunt sigur de nimic. Mi-am petrecut ani de zile uzând de metode omeneşti ca să obţin informaţii, dar n-am aflat prea mare lucru. În consecinţă, am apelat şi la metode paranormale, ca să zic aşa. În timp ce rostea aceste cuvinte, Adam se uita în sus, la copaci. Chiar lângă ei se afla un stejar secular cu ramuri lungi şi groase.

— Auzi, Taylor bătrâne, zise Adam, crezi că mă poţi ajuta să mă caţăr acolo sus? Aş vrea să mă urc în copac, ca să pot privi în interiorul casei. Poate zăresc ceva, sau pe cineva.

— Bătrâne? în fond nu era mai mare decât cu şapte ani decât Adam. Haide, copile, te ajut să te urci. Îşi prinse mâinile şi se uită la Adam, aşteptând.

Adam puse picioarele în palmele lui Taylor, apoi se urcă pe umerii acestuia, şi apucă cea mai de jos creangă a stejarului.

„Nu prea sus", îi zise Darci în gând. „Te rog, să nu cazi. Nu vreau să te răneşti. Dacă te răneşti…"

— Taci! mârâi Adam. Nu pot gândi, dacă vorbeşti. Ajuns pe o cracă mai groasă, şi ţinându-se de o alta, se întinse pe burtă şi duse binoclul la ochi.

„Ce vezi?" îi strigă Darci în gând, dar Adam nu-i răspunse.

— Ei? îşi întrebă Taylor fiica.

Darci ridică din umeri. Ea nu putea decât să-i transmită gândurile ei lui Adam, nu să şi primească de la el; Darci nu putea auzi ceea ce gândea el.

După câteva minute, Adam coborî din copac.

— În camera aceea de sus se află o femeie. Umblă de

colo-colo prin încăpere. Se pare că e tânără, după cum se mişcă.

— Nu prea am aflat multe, zise Taylor.

Adam se uită încruntat la Darci.

— De acolo de sus, cu binoclul ăsta, se văd raze laser peste pajişte. Din unghiul ăsta nu se observă. Este un sistem de protecţie de ultimă generaţie. Bravo ei. Deţine o tehnologie de care nici n-am auzit. Tăcu o vreme, uitându-se ţintă la Darci. Aş putea trece de acest sistem.

— Cum să treci, dacă nu vezi razele? îl întrebă imediat Darci. Ştii la ce m-am gândit? Ar trebui să chemăm poliţia ca să se ocupe ei de asta. Sau, şi mai bine, să sunăm la prietenul tău de la FBI. FBI-ul are experienţă în astfel de treburi.

— Şi nu crezi că ea ar vedea asta în oglindă? o întrebă Adam încet.

— Dacă îi vede că vin aici, înseamnă că ne-a văzut şi pe noi, spuse Darci speriată. Ne-a văzut în oglindă. Apoi se gândi la Susan Fairmont şi la sora ei moartă, care semăna cu ea.

— În privinţa momentului exact, predicţiile lui Nostradamus nu s-au potrivit niciodată, zise Taylor. Catrenele descifrate nu s-au încadrat în timp. Sunt sigur că oglinda i te-a arătat, Darci, dar nu cred că ştiu data exactă când vei apărea. Bănuiesc că te aşteaptă în tuneluri.

— Cred că tunelurile sunt mai sigure decât locul ăsta, zise ea. Am fost prin ele şi n-am simţit nimic rău acolo. Se înfioră. N-am avut niciodată o senzaţie aşa de… neplăcută, ca acum, lângă casa asta. Cei doi bărbaţi o priveau tăcuţi. Darci înţelese că ei voiau ceva de la ea, însă nu ştia ce

anume. Încercă să facă abstracţie de ei, apoi întrebă: Ce vreţi?

Adam se uită la Taylor şi acesta acceptă să-i vorbească el.

— Darci, tu poţi să-l conduci pe Adam printre raze. Trebuie doar să te sui în copac, să priveşti prin binoclu şi să-i comunici, în gând, cum să păşească printre ele.

Darci strânse buzele.

— Nu-mi place deloc la înălţime. Nu-mi place să mă urc în copaci şi, mai ales, nu-mi place când cineva vrea să între în case pline de lucruri malefice.

Adam se încruntă.

— Dacă tu ai fi avut o soră, care…

Taylor îşi prinse fiica de braţ.

— Dacă Adam ar fi prizonier în casa aia? Ce-ai face tu, ca să-l scoţi de-acolo?

Darci se simţea jenată că tatăl ei, pe care abia îl cunoscuse, ştia atâtea despre ea.

— Nimic, zise ea, încercând să-şi păstreze demnitatea. N-aş ridica nici măcar un deget ca să-l salvez. L-am întâlnit abia de câteva zile şi, în plus, e o pacoste de…

Darci tăcu, pentru că Adam o luase pe după umeri, trăgând-o spre el şi sărutând-o. O sărută amintindu-şi-o îmbrăcată în costumul acela mulat de pisică. O sărută pentru clipele în care îl făcuse să râdă, când ar fi vrut să o atingă, dar nu-şi permisese. Şi, mai mult ca orice, o sărută pentru… ei bine, nu era foarte sigur de asta, pentru faptul că începuse să o iubească.

Când îi dădu drumul, Darci se dezechilibra puţin şi Adam o sprijini.

— Vrei să te ajut? o întrebă el, cu un glas răguşit.

Darci nu făcu decât să dea din cap.

În loc s-o ridice, el îi scoase jacheta, şi ea rămase îmbrăcată doar în costumul negru mulat. Adam o ridică până la cea mai apropiată cracă. În timp ce o ridica, el îşi trecu mâinile de-a lungul întregului ei corp, atingându-i sânii, mijlocul şi în cele din urmă funduleţul.

— Eşti gata să mă ajuţi? o întrebă el, după ce Darci se aşezase pe cracă.

Fata dădu din cap în semn de aprobare.

— Bravo, zise Taylor, privindu-l încruntat pe Adam. Dacă mai… începu el.

Adam îl privi cu răceală.

— Ai făcut cercetări despre familia mea. Ai găsit măcar un singur membru al familiei mele care să dea dovadă de lipsă de onoare?

— Nu, zise Taylor. Câteva tragedii, câteva eşecuri şi multe reuşite, dar nici vorbă de vreo trădare, din partea vreunui Montgomery.

— Bine, zise Adam, te pot asigura că nu voi fi eu primul care să încalce tradiţia. Întoarse capul spre Darci. Ei, fetiţo, urcă până unde am ajuns eu. Ai grijă, urcă încet şi fii atentă să nu cazi. Şi ţine minte: chiar dacă ai să cazi sunt aici, ca să te prind. Bine?

Darci dădu iar din cap; apoi începu să urce, încet-încet, în copac. Nu se mişca cu siguranţa lui Adam, dar până la urmă reuşi să se descurce.

— Aşa, o îndemnă Adam, de dedesubt, dar ea nu se uită în jos, ca să n-o cuprindă frica.

În clipa aceea, amintirea buzelor lui Adam lipite de ale ei

o făceau să prindă curaj. Dacă s-ar fi uitat o clipă în jos şi ar fi văzut că pământul se afla la mai bine de şase metri n-ar fi avut curajul să se mai caţere.

O dată ajunsă pe craca pe care stătuse şi Adam, ea se lungi încet şi cu mare grijă pe burtă, duse binoclul la ochi şi privi spre casă. Descoperi razele laser care se întretăiau şi care înconjurau casa, apărând-o de eventualii intruşi. Ce s-ar întâmpla dacă cineva ar trece printr-o astfel de rază? se întreba ea. Oare ar veni câinii ca să-i atace pe cei care încălcau proprietatea? Sau ar apărea nişte dragoni, aruncând flăcări pe nări, ca să-l devoreze pe musafirul nepoftit, după cum le povestise Sally cea bună de gură?

— Gata! şopti Adam. Gândeşti prea puternic şi nu-mi place ce aud!

Darci inspiră adânc. Trebuie să se concentreze, ca să nu-i mai trimită lui Adam toate gândurile ei. Când nu era atentă, gândurile ei zburau în mod firesc spre el.

— Eşti gata? o întrebă Adam.

— Da, îi răspunse ea, după care inspiră adânc, ca să se poată concentra la ce trebuia să facă în continuare.

Era conştientă de faptul că nu avea să fie o treabă prea uşoară. Razele acelea roşii nu deveneau un model anume şi era foarte greu să-şi dea seama cât de departe era fiecare dintre ele de pământ. De acolo de sus, unde se afla ea acum, îi era aproape imposibil să realizeze dacă razele se aflau la o jumătate de metru, sau la trei metri, de la sol.

„Stai!" îi strigă ea lui Adam în gând. El nu făcuse decât doi paşi şi se afla deja la zece centimetri de prima rază laser. „La stângă, acum la dreapta. Acum… Stai." Darci închise ochii o clipă. Dă-mi putere, se rugă ea la Dumnezeu.

Dă-mi înţelepciune. Privi din nou prin binoclu. Razele aveau nuanţe diferite de roşu, constată ea. Poate că la început nu-şi potrivise bine binoclul, sau era efectul rugăciunii ei. Oricum reuşea să-şi dea seama că razele aveau nuanţe diferite de roşu. Cele de sus erau mai deschise la culoare decât cele aflate mai aproape de pământ. Acum putea să-i spună lui Adam peste care să calce şi pe sub care să se strecoare.

Jos", îi zise ea. „Mai jos. Pe burtă." Darci îi dădea comenzi scurte, sacadate, pe care i le transmitea cu o forţă care-i provoca lui Adam dureri de cap. „Sus!" îi comandă ea. „Ridică-te şi păşeşte peste. Mai sus piciorul. Întinde piciorul. Tot aşa. La stângă. Mai mult. Nu, înapoi. Pe burtă. Sus. Acum! Gata. Ai grijă la picior. Încet!"

Taylor stătea pe dâmb şi privea prin binoclu la Adam, care părea un contorsionist ce dansa pe peluza din faţa casei. Pe Taylor îl speria gândul că Adam îi putea auzi gândurile lui Darci. La început, el stătuse în picioare şi făcuse un pas mare peste o linie invizibilă, după care se lăsase la pământ şi se târâse. Înainta o jumătate de metru, pe urmă se ridica. Pentru Taylor, care urmărea scena ca un spectator, era interesant şi înfricoşător în acelaşi timp.

Taylor se preocupase toată viaţa de fenomenele supranaturale. În copilărie, auzise poveştile despre ce erau capabile să facă femeile din familie. Acele fapte şi calităţi reprezentau un motiv de mândrie dar, în acelaşi timp, şi un secret care trebuia păstrat cu orice preţ. În 1928, mulţi membri din familia sa pieriseră din cauza unei epidemii de gripă. Niciodată nu fuseseră numeroşi, însă, după pierderile cauzate de epidemie, numărul de membri

pentru fiecare generaţie se micşorase. Mama lui îi spusese de o mie de ori că depindea numai de el ca să aibă o fiică cu acel „talent”.

Când Taylor aflase că după un accident de maşină nu mai putea procrea, devenise interesat de ocultism. De-a lungul anilor, Taylor ajunsese la concluzia că cele mai talentate dintre clarvăzătoare, ca şi alte persoane dotate cu puteri magice îl evitau tocmai pe el, omul care dorea să le studieze şi să le categorisească forţele oculte. În toţi acei ani de cercetare, nu văzuse niciodată ceva asemănător – o fată întinsă pe o cracă dintr-un copac folosindu-se de mintea ei ca să direcţioneze telepatic un bărbat, printr-un câmp împânzit cu raze laser.

Adam avu nevoie de trei sferturi de oră ca să treacă de acel câmp. Când ajunse în sfârşit la veranda din faţă a casei, Taylor respiră uşurat. Oare ce se va întâmpla acum? se gândea el. Cum va intra Adam pe uşă? Oare vrăjitoarea îşi ascundea cheia sub preş?

Adam, care ajunsese pe verandă, părea frământat de aceleaşi întrebări. El se întoarse şi se uită la copacul în care se ascundea Darci, ridicând din umeri, de parcă ar fi întrebat: „Şi acum ce fac?” în clipa următoare, el dădu din cap, semn că Darci îi transmisese ceva.

Taylor îl văzu pe Adam pregătindu-se pentru o eventuală ripostă şi punând mâna pe clanţă. Nu se declanşă nicio alarmă. Urmărindu-l pe Adam cum roteşte clanţa, Taylor îşi ţinu respiraţia. După ce uşa se deschise, el expiră uşurat. Uitându-se în sus, la Darci, îi venea să strige de bucurie. Se întoarse şi îl văzu pe Adam cum dispare înăuntru.

— Nu-l mai văd, se auzi vocea lui Darci din copac. Taylor sesiză teama în glasul fetei. Ce se întâmpla oare în casă? El ar fi dorit s-o liniştească, însă nu avea cum. Ar fi vrut să-i spună că totul va fi bine, însă nu putea. De-a lungul timpului, văzuse mai multe grozăvii decât oricine altcineva într-o viaţă întreagă. El ştia, mai bine decât ei, ce se putea întâmpla.

N-avea de făcut altceva decât să aştepte. Oare se afla cineva în casă? îl aştepta acel cineva pe Adam? Vrăjitoarea ratase prima ei încercare de a-l reţine pe Adam, cu mulţi ani în urmă, dar Taylor se îndoia că o va face şi a doua oară. Nu-l va lăsa să scape încă o dată.

Taylor încercă să se liniştească şi să rămână pe loc, în aşteptare. Nu-şi dădea seama dacă trecuseră minute sau ore. Se uită la casă. Sus, în copac, Darci aştepta şi ea în tăcere.

Taylor ridică brusc capul. Ceva nu era în ordine. Ceva se întâmplase. Adam stătea de prea mult timp înăuntru. Şi mai era ceva în neregulă, ceva de care nu-şi putea da seama, dar care exista.

Îşi potrivi din nou binoclul la ochi şi examină casa şi împrejurimile. Nimic. Nu vedea nimic în neregulă.

— Ce e? şopti Darci de sus, sesizând teama crescândă a tatălui ei.

Taylor ridică mâna ca s-o facă să tacă. Nu vedea nimic, dar simţea cum i se ridicase părul pe ceafă. O porni, încet în direcţia casei. Nu avea cum să vadă razele laser, iar Darci nu putea să-l avertizeze, ca pe Adam. Fata ar fi trebuit să strige, lucru pe care nu şi-l putea permite. Nu puteau risca, cât timp Adam se afla în casă.

— Uite! strigă Taylor, când reuşi să vadă ceea ce se întâmpla. Era aşa de întuneric, că nu observase nimic la început. Da, vrăjitoarea îşi dăduse seama ce aveau ei de gând. La ferestre şi la uşi coborau încet, încet, nişte bare de oţel. Coborârea lor lentă era menită să păcălească pe oricine ar fi reuşit să ajungă până la casă. Probabil că femeia ştiuse că cineva se va uita şi că va fi atent la razele laser şi la uşa descuiată.

— Darci! strigă Taylor cât de încet putu. Ferestrele! Uită-te la ferestre! Scoate-l imediat pe Adam de-acolo!

Fata se uită la ferestre şi văzu că barele erau coborâte deja pe jumătate. Se mişcau atât de încet, încât aproape că nu-ţi dădeai seama. Nu era de mirare că nu remarcase! Afară! Afară! Afară!" îi transmise ea lui Adam, concentrându-se. Cum nu sesiză nicio mişcare în casă, ea îşi schimbă poziţia, uitând că se afla într-un copac şi că stătea pe o cracă. Se lovi la cap şi pentru o clipă totul se învârti în jurul ei. În clipa următoare, căzu pe spate, izbindu-se cu obrazul de coaja tare.

— Vai, Doamne, exclamă Taylor, văzând cele petrecute. Ce e de făcut? îşi zise. Acum totul depindea numai de el. Ce-ar fi putut face? Barele ajunseseră atât de jos, încât dacă mai coborau câţiva centimetri, Adam n-ar mai fi putut scăpa din casa aceea. Dacă ar fi putut alerga printre razele laser şi ar fi găsit ceva cu care să proptească acele bare…

În clipa următoare, Taylor gonea la vale, spre Range Rover-ul lui. Era un vehicul ciudat, demodat comparativ cu automobilele moderne de pe şosea. Tracţiunea pe patra roţi îi dădea bătăi de cap lui Taylor mai ales din cauza demarajului greoi. Şi, totuşi, Rover-ul avea o calitate

deosebită şi anume aceea că putea urca chiar şi pe un gheţar. Taylor călătorise cu el până în pădurile din Virginia, Carolina de Nord şi Kentucky. Vehiculul acela putea să urce, să treacă peste şanţuri, să traverseze râuri. Atâta vreme cât atingea pământul cu o roată, maşina înainta.

Acum, Taylor avea nevoie de greutatea Rover-ului. Era o maşină grea, foarte grea.

Scoase cheile din buzunar, şi sări la volan. Porni motorul şi cuplă treapta de viteză mică. Avusese trei automobile de acest tip în decurs de cincisprezece ani şi, indiferent de înălţimile pe care le urcase, nu fusese nevoit să le utilizeze în regimul acela de viteză redusă, cel destinat unui „teren foarte greu". Trebuia să-l folosească de parcă ar fi fost un buldozer.

Se afla la aproximativ un sfert de kilometru de casă, departe de intrarea principală. Taylor nu intenţiona să meargă pe alee. Aprinse farurile şi o porni în sus, pe deal spre casa în care Adam devenea, încetul cu încetul, prizonier.

Range Rover-ul urcă dealul cu uşurinţă. Taylor îşi dădu seama că dacă dorea să facă o gaură în acea casă, trebuia să izbească puternic într-un perete. Când depăşi vârful dealului, Rover-ul se ridică pe două roţi şi ateriză apoi atât de dur, încât Taylor zbură în faţă, dar fără să se lovească cu capul de plafonul autovehiculului.

În clipa în care începu să coboare, Taylor se aştepta să audă şuieratul alarmei, determinat de razele laser. Nu se auzi însă niciun sunet. Fie că razele acelea erau de paradă, fie că Adam le deconectase în vreun fel, după ce intrase în

casă.

Taylor nu avea timp de gândire, pentru că se apropia vertiginos de casă, şi trebuia să se pregătească pentru impact. Ştia că nu putea sări din maşină, înainte de coliziune. Rover-ul s-ar fi oprit şi nu ar fi putut face în casă o gaură. În lumina farurilor, Taylor vedea că barele de oţel ajunseseră acum la doar câţiva centimetri de pervaz. Adam era deja prizonier! Imensul automobil făcu o gaură în perete şi pătrunse prin ea. Când maşina se izbi de scara din capătul încăperii şi se opri, Taylor se lovi cu capul de volan, pierzându-şi cunoştinţa.

În momentul impactului, Adam se afla în capul scărilor, purtând pe umărul drept o tânără legată la mâini şi la picioare, despre care credea că era sora lui. Atârnată de umărul său stâng, se afla o sacoşă de piele, în care el băgase o oglindă a cărei ramă purta amprenta timpului.

Impactul maşinii, care trecuse prin zidul casei şi se lovise de scară, îl răsturnă pe Adam. Îşi dăduse silinţa să o ferească pe femeie, în timp ce cădea, însă o auzise icnind când Taylor şi maşina lui se izbiseră de scară. Acum zăceau amândoi pe podea.

Adam nu-şi dădea seama ce se întâmpla. O auzise pe Darci strigându-i să iasă imediat din casă, dar nu putuse da curs avertismentului, pentru că nu terminase să o lege pe femeie.

Ceva mai devreme, când Adam răsucise clanţa de la uşa casei şi constatase că era, descuiată, i se pusese un nod în gât. Era convins că avea să sune alarma. Intrase în casă, cu răsuflarea tăiată, înaintând precaut cu arma în mână.

Dar nu văzu şi nu auzi pe nimeni. Rămase o clipă pe loc,

ascultând atent, ieşi din micul antreu şi cercetă în camera din dreapta. Căuta eventuali atacatori, dar nu reuşise să-şi ascundă curiozitatea în legătură cu înfăţişarea casei. Voia să vadă cum locuia o vrăjitoare.

Adam crescuse într-o casă plină de antichităţi, dar care fusese totuşi un cămin. Privind în jur Adam înţelese că acea casă, în care tocmai intrase, nu părea să fie căminul cuiva. Camera de zi era mobilată fără prea mare interes pentru intimitate. Casa nu părea locuită; nu existau nici obiecte personale, fotografii pe şemineu, tablouri pe pereţi, nimic care să dea o notă personală.

Pe Adam îl trecu un fior la vederea acelei camere. Locul avea ceva straniu, chiar dacă nu arăta sinistru. Cu arma în mână, el intră în sufragerie. Aspectul era acelaşi: nimic nu trăda că acea casă era locuită. Oare reprezenta doar un paravan pentru femeia aceea? Locuia ea în altă parte, într-o casă protejată de ziduri şi de porţi? Nu cumva era doar o capcană, în care intenţiona s-o prindă pe Darci?

Pentru o clipă pe Adam îl cuprinse teama. O lăsase pe Darci cu Taylor. Ce ştia el despre Taylor? Bărbatul scrisese mult prea multe cărţi despre ocultism. Poate că ştia atât de multe pentru că făcea parte din sistem. Poate că…

Adam fii nevoit să inspire profund de câteva ori pentru a se calma, astfel încât să poată duce la bun sfârşit ceea ce începuse.

În ciuda celor aflate despre oglindă, scopul lui principal era acela de a o lua pe femeia de sus şi de a o duce de-acolo.

În partea din spate a casei se afla o bucătărie. Adam deschisese câteva dulapuri şi constatase că erau goale.

Dacă acea casă reprezenta numai un paravan, atunci de ce spusese Darci că era „plină de forţe malefice”?

Încet, păşind astfel încât să nu facă zgomot, Adam urcă scara. Femeia era la cel de-al treilea etaj. Acolo se aflau oare capcanele? Tot răul sesizat de Darci?

În capul scării, Adam se opri. Pe culoar erau patru uşi, toate închise. Să continue să urce scara şi să ignore uşile acelea? Nu cumva în spatele lor îl aşteptau bărbaţi înarmaţi?

Adam se furişase pe coridor până la prima uşă şi o deschisese brusc, dând-o de perete. Era un dormitor, o cameră lipsită de personalitate, mobilată banal. Draperiile nu se potriveau cu restul tapiţeriei, iar comoda era mult prea mare pentru acea încăpere. Nu exista niciun obiect de toaletă care să trădeze prezenţa unei persoane.

Următoarea încăpere era o baie, cu faianţă albă şi cu prosoape albe, ce păreau a nu fi fost folosite niciodată.

Următorul dormitor lăsa impresia că fusese folosit, deşi nici în cameră, nici în baie nu exista vreun obiect personal. Pe pat se afla o cuvertură albă, din bumbac, care părea să fi fost spălată de câteva ori. Mobilierul consta din piese în stil clasic, dar care nu aveau patina timpului, fiind nişte imitaţii. După ce se uită puţin prin încăpere, Adam ieşi pe coridor.

Următoarea uşă dădea într-o cameră care îi dădu fiori lui Adam. Mobilierul consta dintr-un pat din fier, de o persoană, asemănător unui pat de copil, un pupitru şi câteva rafturi de cărţi, fixate pe pereţi. Ar fi fost o cameră oarecare, dacă făceai abstracţie de pereţi. Pe cel de deasupra patului era pictat turnul din cărţile de tarot –

figura care era tatuată şi pe pieptul lui, figura care apărea când uneai între ele aluniţele de pe palma lui Darci.

Pe ceilalţi pereţi se aflau panoplii de arme, de diferite forme, în mod evident copiate după colecţii similare văzute de el prin castelele medievale ale Europei.

Însă ceea ce îl înfioră pe Adam era faptul că arăta ca o cameră de copil. Ceva îi spunea că aici locuise şi crescuse sora lui.

Adam se uită rapid în baia alăturată, şi se grăbi să părăsească încăperea. Gândurile i se învălmăşeau în minte, dominate de ceea ce tocmai văzuse şi de ceea ce-l întrebase Taylor. Oare sora lui se aliase cu femeia care conducea acel sabat al răului?

Deşi dorea cu disperare să-şi scoată sora din acel loc, era conştient de faptul că nu putea avea deplină încredere în ea. Trebuia să se convingă mai întâi că e paşnică. Ar fi putut să…

Când puse piciorul pe scară, ca să urce la etajul următor, se opri brusc. Văzuse ceva care îi răscolise amintirile. Dar ce anume? O clipă închise ochii şi se lăsă pradă acelor viziuni. Ceva nu era în ordine; ceva nu era la locul lui. Unde?

Nu reuşi să-şi dea seama, decât atunci când puse piciorul pe a doua treaptă. Atunci înţelese totul. Totul din casă, cu excepţia armelor de pe pereţi, era nou şi impersonal. Nu exista nicio mobilă veche, niciun obiect vechi, nicăieri. Multe fuseseră confecţionate astfel încât să imite obiectele vechi. Multe, dar nu toate, îşi zise Adam.

Se întoarse şi o porni grăbit pe coridorul ce ducea la dormitorul cu acea cuvertură albă pe pat. Pe peretele din

spate se aflau trei tablouri, toate cu trandafiri Redoute, preferaţi de majoritatea designerilor. Se opri în uşă şi, privind tablourile, îşi dădu seama că rama unuia dintre ele era autentică. Niciun meşter n-ar fi putut imita atât de bine lemnul învechit de trecerea timpului.

Adam intră şi luă tabloul de pe perete. Nu se înşelase; rama data, după părerea lui, din secolul al XV-lea. Emoţionat, el întoarse tabloul şi îl bătu pe spate. Sticla se desprinse cu pânză cu tot. Adam întoarse rama şi constată că ţinea în mână o oglindă. Când se privi în ea, nu-şi zări imaginea.

Fără a mai pierde timpul, băgă oglinda sub tricou, îşi strânse cureaua de la pantaloni, şi o luă la fugă pe scări, în sus.

În capul scărilor descoperi o singură uşă. Adam ştia că ea îl aştepta în spatele acesteia. Cu o armă? se întrebă el. Să deschidă uşa ca să fie doborât de un glonţ sau de vreo săgeată?

Dădu brusc uşa de perete, adăpostindu-se într-o parte, aşteptă dar nu auzi niciun sunet înăuntru. Adam se aplecă şi privi în încăpere.

Ea şedea într-un fotoliu, cu faţa spre uşă, şi părea că îl aşteaptă. Fotoliul din răchită, cu un spătar înalt şi rotund, arăta asemenea unui tron.

Ar fi recunoscut-o dintr-o mie. Avea aerul familiei sale, cu ochii ei verzi şi cu bărbia energică. Părul strâns într-o coadă îi atârna peste umăr, până în poală. El se întrebă dacă fusese vreodată tuns.

Adam se rezemă o clipă de perete. Nu era timp pentru sentimentalisme. Cea care părea să-i fie soră fusese

crescută într-un fel la care el nici nu dorea să se gândească. Probabil că fusese afectată.

Cu pistolul în mână, Adam păşi în cameră, fără să o scape din ochi pe femeie. Aceasta îl privea de parcă ar fi ştiut ce gândea el. Când ea întinsese mâinile cu încheieturile apropiate, Adam se simţi tulburat. Era adevărat, îşi zise el. Tot ce i se spusese. Sora lui fusese răpită, pentru a citi într-o oglindă magică, şi ea văzuse viitorul. Ştia mai bine decât el tot ce urma să se întâmple.

Adam nu-şi pierdu timpul întrebându-se ce anume ştia ea. Pe braţul fotoliului erau mai multe eşarfe de mătase. După ce îşi băgă arma în buzunarul pantalonilor, îi legă repede încheieturile. Femeia nu scoase o vorbă.

În timp ce-i lega gleznele, el o auzi pe Darci care-i comunică să plece de acolo cât mai repede. Ce simţise ea oare? Sau ce văzuse? Simţise că femeia aceea îi punea lui viaţa în pericol?

Adam îi puse în gură un căluş; nu putea risca ca ea să avertizeze pe cineva, aflat prin apropiere.

După ce o legă fedeleş, el văzu lipit de perete un mic birou de răchită, pe care se afla o oglindă mică, într-o ramă de aur, bătută cu diamante brute, rubine şi smaralde. Rama aceea valora sute de mii de dolari.

Adam nu-şi dorea acea oglindă, dar ştia că fusese pusă acolo în mod special pentru el. Dar de către cine? Dacă fusese pusă acolo de sora lui însemna că ea intenţiona să-l păcălească? Dacă aşa stăteau lucrurile avea tot dreptul s-o trateze cu neîncredere.

Îi zâmbi, în speranţa că o va face să înţeleagă că îşi dădea seama că aceea era adevărata oglindă. Se privi în ea, dar nu

văzu nimic.

— Asta dovedește că eu nu sunt virgin, spuse el cu glas tare. În replică femeia scoase un sunet care părea să fie un hohot de râs. Lui Adam nu-i venea să creadă. El nu glumise când spusese ceea ce spusese.

Adam n-avea timp de pierdut. Totul fusese pregătit ca el să ia oglinda, deoarece pe perete văzu atârnat într-un cârlig un săculeţ din piele. Luă săculeţul, şi băgă oglinda cu ramă de aur.

Apoi, cu spatele la femeie, el scoase cu grijă oglinda de sub tricou şi o puse în acelaşi săculeţ. După ce îşi trecu săculeţul pe un umăr, se aplecă şi o săltă pe femeie pe celălalt umăr.

Când ajunse în capul scării ce cobora spre parter, o imensă maşină roşie intră în casă prin perete.

Adam ţinu bine femeia şi săculeţul, apoi privi în jos şi văzu scăfârlia lui Taylor, care zăcea inert, prăvălit peste volan. Dacă Taylor procedase astfel, însemna că într-adevăr trebuia să plece de-acolo. Nu mai era vreme de ezitări. Dintr-un salt, el ajunse lângă Range Rover şi puse femeia cu grijă pe capotă. Ea îl fulgera cu privirea şi încerca cu disperare să-i spună ceva, ceva ce Adam nu dorea să audă. Poate că îi cerea să n-o scoată de acolo. Sau poate că dorea? Sau să-i mulţumească pentru faptul că o salvează? Oricum n-avea timp să afle ce voia ea să-i spună, aşa că deschise portiera şi-l împinse pe Taylor pe scaunul din dreapta. N-avea timp de amabilităţi.

În clipa următoare Adam realiză că nu pornise alarma, deşi peretele lateral al casei fusese distrus. Dar ce se întâmpla cu Darci? Ea nu-i mai transmitea să plece cât mai

repede de acolo? Oare unde e afla?

Adam o aşează pe femeie pe bancheta din spate şi urcă la volan. Motorul mergea. Băgă în marşarier şi maşina se puse în mişcare. „Mulţumesc”, şopti el, cu ochii la cer. Maşina ieşi cu spatele prin gaura din zid. Simţi că trece peste ceva, de sub capotă ieşea fum, însă imensa maşină continua să răspundă la comenzi.

Când ajunse în vârful dealului, Adam sări jos şi începu s-o strige pe Darci.

— Aici sunt, răspunse ea şi scoase un geamăt în timp ce cădea. Fata îşi revenise la strigătul lui Adam, dar îşi pierduse echilibrul şi alunecase.

Adam o prinse în braţe la timp, dar se prăbuşi la pământ, împreună cu ea.

— Iubitule, îi spuse Darci, luându-i obrajii în palme şi sărutându-l. Eşti bine?

— Foarte bine, dar trebuie să plecăm de aici imediat. Poţi să te urci în maşină? Era puţin ameţit de şoc, însă nu dorea ca ea să-şi dea seama. Când se ridică şi inspiră adânc, avu impresia că îşi facturase câteva coaste.

— Te-ai lovit, îl întreba ea cu glas slab.

Privind-o, Adam se întreba cât de rău se lovise ea.

— Treci odată în maşină? zisă el. Trebuie să plecăm de-aici.

Repede.

— Da, sigur, spuse ea.

— În spate, zise Adam, ţinându-se de şold, când îi deschise portiera. Şi ai grijă. Ea este aici.

Pentru o clipă, Darci se sperie la gândul că Adam se referea la şefa, la vrăjitoare, apoi se uită în maşină şi o văzu

pe femeia legată fedeleş, întinsă pe banchetă. Într-o fracţiune de secundă, Darci îşi dădu seama că femeia aceea nu emana nimic malefic. Nu stătu pe gânduri, îi ridică femeii capul şi i-l puse în poala ei. Darci percepea răul când se afla prin preajmă, dar femeia aceea se părea inofensivă.

Adam urcă la volan. Taylor îşi recăpătase cunoştinţa şi şedea rezemat de speteaza scaunului.

— Unde mergem? îl întrebă el cu glasul răguşit.

— Cât mai departe de locul ăsta, îi răspunse Adam. Acum am ceea ce mi-am dorit.

— Se va răzbuna, zise Taylor în şoaptă. Lasă-mă să cobor.

— Ce?! strigă Adam. Maşina era grav avariată şi nu puteau ajunge prea departe cu ea, aşa că trebuia să plece de-acolo cât mai repede.

— Va dori să se răzbune pe cineva, aşa că lasă-mă să cobor! se răsti Taylor. Efortul făcut îl epuiză şi se rezemă de spătarul din piele, cu ochii închişi.

— Plecăm cu toţii de aici, spuse Adam calm.

— Acum ea ştie cine este Darci, zise Taylor, îngrijorat. Darci nu va mai fi niciodată în siguranţă. Indiferent unde se va duce femeia aceea va veni după ea.

— Şi tu o vei opri? îl întrebă Adam. Cum poţi face asta? Nici măcar nu ştii cum arată. Şi pe deasupra, eşti şi rănit.

— Însă eu ştiu, se auzi un glas din spate, un glas necunoscut.

— I-ai scos căluşul? Adam o privi speriat pe Darci prin oglinda retrovizoare.

— O deranja, spuse Darci.

— Nu ştim nimic despre ea. S-ar putea să…

— Dar tu ştii totul despre mine, nu-i aşa, frate? zise femeia, apoi, cu ajutorul lui Darci, se ridică în şezut şi se uită la Adam prin oglinda retrovizoare. Vă pot fi de folos, spuse ea. Pot să vă ajut să-i veniţi de hac. Singură n-am să reuşesc. Au sosit zorile. Trebuie să ne odihnim. Am putea merge undeva, unde să ne odihnim? Deseară va fi momentul cel mai potrivit. Dacă n-o doborâm deseară, puterea ei se va dubla până mâine. Vorbea într-un fel ciudat, de parcă învăţase să vorbească citind, nu auzindu-i pe alţi oameni vorbind.

— De ce? o întrebă Adam, întorcându-se şi privind-o în faţă, deşi mişcarea îi produse o durere ascuţită.

— A aflat tot. A văzut câte ceva, dar eu am minţit-o, aşa cum fac de obicei. Are însă acum şi alte fete care pot citi în oglindă, aşa că se poate dispensa de mine. Adevărata oglindă se află la ea. Ea o are. Are copii sechestraţi şi deseară vrea să-i sacrifice. Trebuie s-o opresc.

— Nu vei fi singură! zise Taylor, respirând greu.

— Şi eu te voi ajuta, spuse Darci încet.

— Ei, la dracu'! rosti Adam nervos.

— Nu drăcui, spuse Darci, în acelaşi timp cu femeia. Apoi se uitară una la cealaltă şi, în ciuda situaţiei în care se aflau, îşi zâmbiră.

Taylor zâmbi şi el, spre deosebire de Adam. Dacă ar fi fost singur, n-ar fi ezitat să se întoarcă după vrăjitoare, dar era cu Darci şi cu sora lui. Uitându-se la Taylor, Adam îşi zise că acum avea o familie, propria lui familie, în care nu mai era un intrus, un străin.

Acum, când în sfârşit avea ceea ce îşi dorise toată viaţa, trebuia să rişte să piardă totul, într-o singură noapte.

16

— Presupun că pentru nişte oameni aflaţi în situaţia noastră ăsta este un loc la fel de sigur ca oricare altul, spuse Adam resemnat, în timp ce intra cu maşina în spatele parcării unui motel ieftin. El opri vehiculul dincolo de terenul pietruit, sub un copac, în aşa fel încât maşina să nu poată fi zărită nici de pe şosea şi nici din parcare. Lăsându-i pe ceilalţi să aştepte în maşină, îl trezi pe patronul motelului şi plăti cu bani gheaţă pentru o singură cameră cu două paturi duble.

În tot acest timp, se gândea cum s-o convingă pe Darci să nu-i însoţească în acea seară. Adam intenţiona să între în tuneluri sau acolo unde avea să aibă loc sabatul din noaptea aceea, dar nu dorea ca Darci să se bage în treaba asta atât de periculoasă. Câtă vreme mai avea capul pe umeri, intenţiona să facă totul, pentru ca niciun copil să nu mai fie maltratat, însă nu voia ca Darci, Taylor sau sora lui să se implice.

Când îşi privea sora, îi venea în minte camera aceea, cu turnul pictat deasupra patului. După cum fusese crescută, ea putea fi la fel de rea ca vrăjitoarea lângă care trăise. Ea îi spusese că oglinda pe care îl văzuse luând-o nu era cea adevărată, însă Adam nu riscase să i-o arate şi pe cealaltă. El observase deja că nu putea citi nimic în ea. Poate că va reuşi Darci. Singura posibilitate de a afla acest lucru era să i-o arate – dar acum nu putea face acest lucru între patru ochi. Sau, cel puţin, nu încă. Poate în seara aceea va găsi o modalitate să i-o arate numai lui Darci.

Când Adam se întoarse cu cheia camerei, ceilalţi îl aşteptau lângă maşină, în lumina galbenă, aspră ce venea dinspre motel. Taylor nu arăta prea bine. Avea o vânătaie imensă pe frunte şi îl durea un braţ. Darci avea ochii roşii şi arăta dezorientată. Alături de Darci se afla sora lui. Faptul că avea mâinile legate în faţă nu părea s-o deranjeze. În timpul drumului părul i se desfăcuse şi îi atârna, în şuviţe groase, până dincolo de talie. Purta o bluză albă, închisă la gât, o fustă lungă, de bumbac şi sandale.

Îl privea atât de sfidător, încât Adam îşi zise că nu i-ar fi plăcut să-şi măsoare puterile cu o astfel de femeie. Şi totuşi, era sora lui şi nu i se împotrivise atunci când el o luase pe sus. În ciuda acestui fapt, ea trebuia să-şi dovedească loialitatea, pentru a i se putea acorda încredere.

Deschizând uşa camerei de motel, Adam îi lăsă pe ceilalţi să între înaintea lui. Când femeia trecu pe lângă el, Adam nu se putu abţine să-i spună:

— N-am deloc încredere în tine.

— Atunci eşti prost, replică ea, după care îi întoarse spatele, cu un aer semeţ.

Adam închise uşa.

— Cred că ar trebui să dormim puţin, zise el, uitându-se la cele două paturi. În altă situaţie, ar fi fost normal ca cele două femei să doarmă în acelaşi pat. Adam nu avea de gând s-o lase pe Darci alături de sora lui, care avea aproape un metru optzeci înălţime.

Darci se întoarse brusc spre el:

— Adam! spuse ea enervată. Eşti un ticălos.

— Sunt şi eu de acord cu acest lucru, zise Taylor, aşezându-se într-unul din cele două fotolii aflate în cameră. Cred că sora ta a trecut prin destule în viaţa ei, ca să n-o mai supui şi tu unui asemenea tratament barbar. Uită-te la ea! mai zise el, privind spre femeia care stătea în faţa uşii. Femeia, înaltă, frumoasă, cu mâinile legate în faţă, arăta asemenea unei eroine dintr-o poveste cu cavaleri. Îmi aminteşte de cineva. Taylor avea un glas ciudat, care o făcu pe Darci să-l privească. De când o văzuse, el păruse fascinat de acea femeie mândră şi cu o statură impunătoare.

— Şi mie, zise Adam, dar nu-mi pot da seama de cine anume.

— De o regină, spuse Darci, zâmbindu-i femeii. Seamănă cu o regină.

Femeia schiţă şi ea un zâmbet, dar nu-şi aplecă fruntea şi nu-şi pierdu din aroganţa cu care îşi privea fratele.

— De Boadicea, zise Adam. Regina războinică. De ea îmi aminteşte.

Femeia începu să râdă aşa de tare, încât fu nevoită să se aşeze pe marginea unuia dintre cele două paturi.

— Cineva râde la una dintre glumele tale, zise Darci privindu-l uimită pe Adam. Dacă mai aveai vreo îndoială că ţi-e rudă de sânge, acum ai dovada.

Adam se simţi flatat de râsul surorii sale, deşi nu-şi dădea seama în ce constă gluma. Boadicea era o regină din secolul întâi, care îi condusese pe britanici în lupta împotriva romanilor, dar ce era amuzant în asta?

Femeia întoarse capul şi se uită ţintă la Adam.

— Pe mine chiar Boadicea mă cheamă.

— Ţi se potriveşte acest nume, zise Taylor, neputând să-şi ia ochii de la ea.

În clipa aceea Darci se relaxă. Poate că Adam nu se purta corect cu sora lui, dar dacă ea putea râde la glumele sale nesărate, însemna că putea să se schimbe.

— Îi mai e şi altcuiva, în afară de mine, foame? întrebă ea.

Bărbaţii nu-i răspunseră. Adam o studia pe Boadicea, ca şi cum ar fi încercat să o cunoască, în vreme ce Taylor părea că s-a îndrăgostit de ea.

Dar Boadicea era atentă doar la Darci. Se părea că cei doi bărbaţi n-o interesau.

— Crezi că am putea cumpăra ceva de mâncare, din aceea proastă, cum o numiţi voi? Aş vrea să văd cum este.

— Cu astfel de mâncare am crescut eu, îi zise Darci veselă. Este o băcănie peste drum.

— Mă duc eu, zise Taylor. Îţi aduc tot ce doreşti.

— Nu, merg eu, zise Adam. E de datoria mea.

Darci se întoarse şi îi privi mirată pe cei doi bărbaţi, care păreau să se ia la întrecere pentru a-i aduce de mâncare acelei femei. Făcu o grimasă, apoi se uită la Boadicea.

— Ai auzit vreodată spunându-se că bărbaţii sunt şmecheri?

— Mai rău, zise Boadicea. *Ea* zice că sunt inutili.

Cele două femei izbucniră în râs.

Refuzând să le dea atenţie, Adam se uită la ceas.

— Este patru dimineaţa şi cred că ar trebui să dormim. Mai târziu, vom hotărî ce facem cu… ce o să facem diseară. În privinţa mâncării, trebuie să aşteptăm până se deschide băcănia. Iar cu dormitul, eu cred că… Adam tăcu. Dacă acea

femeie nu-i era dușmancă, însemna că Darci putea dormi cu ea.

Adevărul era că Adam ar fi vrut s-o țină în brațe pe Darci și nu știa cum să facă acest lucru, fără a-și trăda sentimentele.

Taylor lăsă să se înțeleagă că își dăduse seama ce anume voia Adam să facă și că nu avea timp pentru alte subtilități. Drept urmare, el spuse:

— Și eu cred că Boadicea este o persoană necunoscută și nu trebuie să avem încredere în ea. Se uită cu coada ochiului, și îi remarcă furia. În concluzie, consider că trebuie să doarmă împreună cu un bărbat, în patul dinspre ușă.

— Cu el? zise Boadicea, ridicând ambele mâini legate și arătând spre Adam. Glasul ei exprima dispreț.

— Nu! zise Adam. Cred că… Nu găsea niciun motiv ca el să nu poată dormi în pat cu Darci. În definitiv, nu-i normal ca într-unul dintre paturi să doarmă tatăl împreună cu fiica, iar în celălalt, fratele cu sora?

— Voi doi nici nu ați încăpea în același pat, i se adresă Darci lui Adam. Uită-te la ea. Este la fel de mare ca tine. Ați cădea din pat.

Cei trei o priviră uluiți pe Darci. Paturile erau destul de mari. Apoi mustăciră cu toții.

— Da, zise Adam. Asta e soluția ideală. Bine, atunci cine intră în baie primul?

— Eu! strigă Darci, și o luă la fugă.

Darci se trezi dintr-un somn sănătos, în brațele lui Adam, care se zbătea pradă unui coșmar. Cu câteva ore în urmă, când stătuse în pat, lângă Adam, fusese sigură că va muri

de fericire şi că n-avea să adoarmă.

— Am putea face dragoste chiar acum, îi şoptise ea, strecurându-i-se în braţe, în cea mai deplină linişte.

Adam îşi lipi buzele de urechea ei.

— Îţi promit, Darci T. Monroe, îi spusese el. Dacă scăpăm cu bine din chestia asta, îţi jur pe ce-am mai sfânt că nu vei mai fi virgină, după ce-mi vei citi din oglindă ceea ce doresc eu să aflu. Hei! Doar n-ai de gând să leşini acum!

— Ba s-ar putea, zise ea. Dacă leşin, mă săruţi mai mult?

— Nu te pot săruta, fără să înnebunesc. Te ţin în braţe şi deja simt că – îi zâmbi – o iau razna. Încetează! Nu ai voie să mă gâdili.

Darci se lipi şi mai tare de el. Adam nu-i spusese că o iubeşte, dar ea simţea acest lucru. Simţise că persoana ei o interesa de la bun început. Mereu o considerase un unicat.

— Nu vrei să-ţi scoţi ceasul? îi şopti el. Ea era tot în costumul de pisică şi purta la mână frumosul ceas de aur pe care i-l dăruise.

— Nu, zise ea. Mi-am pus în cap să-l port tot restul vieţii. Voi fi îngropată cu el.

— Până atunci, o să-ţi mai cumpăr zece alte ceasuri, iar flecuşteţul ăsta n-o să te mai intereseze.

Darci inspiră adânc, înainte de a-i răspunde. Ştia că el făcea aluzie la… nici nu se putea gândi la cuvânt… la căsătorie. Dorea să creadă în acest vis.

— În alte condiţii, poate că nu m-ai fi plăcut. Dar tu ai nevoie de mine, ca să-ţi citesc în oglindă, deci sunt importantă pentru tine. Eu am crescut în condiţii foarte dificile şi în ce mă priveşte există câteva amănunte care te-ar putea face să te răzgândeşti. Eu…

Tăcu, pentru că Adam tocmai o sărutase. O sărutase însă apăsat, ca mai înainte, pentru că în situaţia dată nu ştia dacă s-ar mai fi putut opri. Dar o sărutase îndeajuns de dulce, ca s-o facă să nu mai vorbească.

— Să nu mai spui niciodată asta, zise el. Mi-ai plăcut înainte să aflu că îi poţi învârti pe degete pe toţi cei aflaţi în jurul tău. Iar în privinţa originii tale, nu uita că eu am bătut lumea în lung şi-n lat şi că am cunoscut o mulţime de oameni. Şi, crede-mă, Darci, tu eşti unică, indiferent unde ai crescut.

— Şi asta e de bine sau de rău? îl întrebă ea serioasă.

— De bine. Apropo, crezi că m-ai putea învăţa să-i vrăjesc şi eu pe oameni?

— Adică? îl întrebă ea somnoroasă.

— Să-i fac să rămână nemişcaţi. Tu ai învăţat asta la colegiu, nu? În primul tău an de vrăjitorie.

Darci zâmbi somnoroasă.

— Eu n-am studiat vrăjitoria. Am studiat poezia.

— Auzi, mincinoasă mică ce eşti… Numai continuă, dându-şi seama că Darci adormise. O sărută pe păr, şi închise ochii.

Darci nu adormise însă. Se temea că el aştepta ca ea să adoarmă, pentru a merge singur la tuneluri. Nu s-ar fi mirat ca el să-i încuie pe toţi în camera de motel şi să-i lase şi fără maşină. Ştia că Adam fusese mereu un luptător singuratic. Nu putea accepta ca el să se sacrifice pentru ei. Se cuibări lângă el şi apelă la „Puterea ei de convingere” ca să-l facă să se liniştească şi să doarmă.

Dar acum, după ore întregi de somn, el o trezise cu geamătul şi zbaterea sa.

— Nu-i e bine? întrebă Taylor, aplecându-se peste pat. Nu poţi să-l linişteşti.

— Nu, zise Darci, încruntându-se. Am încercat, dar se află într-o transă şi nu pot să ajung la el.

— Adam, zise Taylor, aplecându-se peste fiica sa şi încercând să-l trezească. Observase că Darci se concentrase încercând să ajungă la el cu gândul ca să-l calmeze, sau să-l trezească. În spatele lor, Boadicea rămăsese tăcută, cu toată acea agitaţie.

Adam lovi brusc cu pumnul şi aproape că-l atinse pe Taylor în bărbie.

— Trezeşte-l! îi ceru Taylor fiicei sale. Cred că e îngrozitor ceea ce retrăieşte el acum.

Darci se folosise de puterea ei doar pentru lucruri mărunte. Faptul că-l determinase pe contrabandist să cumpere un câine nu necesitase o prea mare putere de concentrare. Însă acum, pentru a ajunge la Adam, în transa în care căzuse acesta, trebuia să depună un efort mult mai mare. O durea capul din cauza loviturii primite când căzuse din copac, despre care nu spusese nimic, iar acum când se concentra începuse să o doară şi mai tare. Se concentra, făcând abstracţie de durere, până când pereţii camerei dispărură. Întreaga ei fiinţă devenise o sursă de energie care se putea mişca oriunde dorea, putea face orice era necesar. Deşi durerea de cap i se amplificase din cauza concentrării, ea încercă să facă abstracţie, de teamă că Adam o va simţi şi el. Darci se concentră ca să-i liniştească mintea chinuită. Se gândi la o aură aurie care să-i învăluiască trupul şi să-l relaxeze.

— Darci! strigă tatăl ei. Darci! Ieşi de-acolo.

Ea deschise încet ochii şi se uită la tatăl ei, care o luase de umeri şi o scutura. Când acesta văzu că deschide ochii, o îmbrăţişă şi o strânse la piept.

— Darci, am crezut că te-am pierdut. Păreai moartă. Nu-ţi mai simţeam nici pulsul. Parcă nici nu mai respirai.

Darci întoarse încet capul şi se uită la Adam. Acesta părea să doarmă liniştit, dar ea simţea că era pe cale să se trezească.

— Cum te simţi? o întrebă Taylor, privind-o îngrijorat. N-am văzut pe nimeni, niciodată, într-o transă atât de adâncă.

— Mă simt bine acum, spuse Darci, încercând să zâmbească, ca să-i alunge teama, dar trebuie să merg la baie.

— Sigur, zise Taylor, trăgând aşternutul ca să-i permită să se ridice din pat.

Darci avu nevoie de toată puterea şi concentrarea ei ca să se ţină pe picioare. Nu voia să-şi îngrijoreze şi mai mult tatăl. Vânătaia de pe fruntea lui devenise neagră şi el îşi ţinea braţul lipit de corp.

— Zău, mă simt foarte bine, zise ea. Doar că… Făcu un gest spre uşa de la baie şi el se dădu la o parte.

Darci reuşi cu greu să închidă uşa de la baie, şi, după ce se văzu singură, căzu în genunchi şi vomită în toaletă. Avu câteva spasme atât de puternice, încât avu impresia că stomacul i se lipise de şira spinării.

Se spălă îndelung pe dinţi, încercând să alunge mirosul de vomă. Nu voia ca ceilalţi să-şi dea seama că vomitase, şi nici să ştie că se izbise cu capul de cracă, în noaptea precedentă. În maşină, în timp ce Adam conducea, Boadicea se aşezase lângă Darci şi ea fusese bucuroasă că

prezenţa surorii lui îi distrăsese atenţia. El n-o văzuse pe Darci cum îşi tamponează rana, ştergându-şi sângele cu nişte şerveţele găsite în maşină. Când intraseră în camera de motel, ea se dusese la baie, pentru ca să-şi spele sângele din păr şi de pe pielea capului. Deşi trecuseră mai multe ore, rana continua să sângereze şi să o doară.

Darci n-avea de gând ca acea rană să o împiedice să participe în seara aceea, aşa cum nici tatăl ei nu se lăsa împiedica de un biet braţ lovit. Deşi Adam pretindea că se simte bine, ea ştia că se lovise la coaste. Din toţi patru, numai Boadicea părea a fi teafără şi nevătămată.

Când reveni în cameră, Adam se trezise şi şedea în pat.

— Iartă-mă că am creat atâtea probleme, spuse el. Darci observă că se străduia să pară bine dispus.

Boadicea stătea întinsă pe pat cu ochii deschişi. Darci îşi zise că femeia era obişnuită să tacă şi să asculte.

— Vreau să ne povesteşti ce ţi s-a întâmplat când ai fost mic. Vreau să ne povesteşti de unde ai semnul acela pe piept, i se adresă Taylor lui Adam. Cred că meritǎm măcar atâta lucru. Rostind aceste cuvinte, el o privi pe Boadicea. Felul în care aceasta dădu din cap o făcu pe Darci să se întrebe ce se întâmplase între ei noaptea aceea. Oare tatăl ei îi povestise lui Boadicea despre el? Despre Darci? Despre Adam?

Indiferent de ceea ce se întâmplase, Darci simţea că între acea femeie frumoasă şi tatăl ei se stabilise o legătură. Darci ar fi vrut să-şi întrebe tatăl despre ceea ce simţea, însă tatăl avea dreptate: aveau nevoie de un alt gen de informaţii, de date care să-i ajute, care să le dea curaj. Dacă Adam le-ar fi spus întreaga poveste a vieţii lui, poate că ar

fi aflat ceva util.

La început, Adam protestase, dar după ce-l privise pe Taylor în ochi, renunţase. Chiar şi după ce s-a declarat de acord să le spună povestea sa, Adam a avut nevoie de câtva timp pentru a spune povestea pe care n-o mai spusese până atunci nimănui.

— Pe când aveam trei ani, începu Adam cu un glas stins, emoţionat, mi s-a spus că părinţii mei au murit într-un accident de avion. Am fost trimis să locuiesc într-o casă imensă, în Colorado, împreună cu rudele mele familia Taggert. Adam inspiră adânc. În realitate la vârsta de trei ani, am fost răpit şi, în urma acestui eveniment, părinţii mei au murit.

Adam fu nevoit să facă o pauză, iar Darci făcu efortul să nu comenteze sentimentul cumplit pe care probabil că-l trăia el, ducând acea povară. Nu, nu-l va întrerupe. În schimb, se va folosi de mintea ei ca să-l liniştească, să-i spună că totul era în regulă şi că acum se afla printre oameni care ţineau la el.

— Nici până astăzi, nimeni nu ştie precis ce anume s-a întâmplat, continuă Adam. Eu am fost dintotdeauna un copil independent. Îmi plăcea să mă joc de-a v-aţi ascunselea şi mă ascundeam de mama când plecam la cumpărături la New York. Mai târziu, ea a declarat la poliţie că îmi văzuse pantofiorul sub un rastel de haine, aşa că nu-şi făcuse probleme. Putea vedea unde sunt, aşa că a continuat să facă cumpărături. După vreo zece minute, când era gata să plătească, ea a venit la rastel, a dat hainele la o parte şi a zis: „Bau!” Dar acolo nu era decât pantofiorul meu.

Darci își imagina spaima care o cuprinsese pe mama lui. Ea îl luă pe Adam de mână.

— După o oră, timp în care tot magazinul a fost cercetat în amănunțime, a fost chemată poliția, apoi FBI-ul. Zilele au trecut, dar nu s-a aflat nimic. Nu exista nicio cerere de răscumpărare, nimic. Răpitorii nu au dat niciun semn de viață. După trei zile de așteptare, părinții mei s-au strecurat afară din apartament și au dispărut. Până astăzi, nimeni nu știe pentru ce. Să fi primit vreun mesaj de la cineva? Și, în cazul în care așa s-a întâmplat, de la cine anume?

Darci și Taylor așteptau tăcuți ca Adam să continue, impresionați de chinurile trăite de Adam, care dorea cu disperare să afle din cauza cui. Și de ce?

— După dispariția părinților mei, au fost interogați toți polițiștii. O polițistă a declarat ulterior că părinții mei au intrat pentru o clipă în dormitor și au închis ușa după ei. Când au ieșit, erau negri de supărare. Ea nu dăduse importanță faptului, dar își amintise mai târziu de expresia de pe fețele lor.

La câteva ore după ce părinții mei au rămas singuri în dormitorul lor, tatăl meu i-a spus unui ofițer FBI că renunțase la fumat cu ani în urmă, dar că acum simțea nevoie să fumeze și că va merge la magazinul din zonă după un pachet de țigări. Ofițerul FBI i-a oferit o țigară, dar tatăl meu i-a spus că nu era marca pe care el o fuma. Agentul a precizat că tatăl meu părea foarte nervos, dar că nu i s-a părut ciudat, dată fiind situația.

Nimeni nu știe momentul exact când a dispărut mama. La câteva minute după ce tatăl meu a ieșit din apartament,

a sunat telefonul şi toţi au sărit ca arşi ca să răspundă, şi să detecteze apelul, în caz că la telefon erau răpitorii. La al patrulea apel, văzând că mama nu răspunsese la telefon, au intrat în dormitor, dar ea dispăruse. Au căutat-o peste tot, dar n-au găsit-o. Apoi au pornit să-l caute pe tatăl meu, dar nici pe el nu l-au găsit.

Mai târziu, FBI-ul a încercat să pună cap la cap toate cele întâmplate. Părinţii mei s-au dus în dormitor. Apoi tatăl meu a ieşit pe scara de incendiu, s-a dus în apartamentul vărului sau, de unde a chemat un elicopter, de la firma la care apela uneori. Când elicopterul urma să sosească, tatăl meu a ieşit din apartament, spunând că se duce după ţigări. FBI-ul a presupus că el a luat liftul până pe acoperiş, apoi a sunat acasă, de la telefonul din lift. La al doilea ţârâit, ofiţerii FBI s-au repezit către telefon, iar mama s-a strecurat pe uşa din faţă şi a luat-o pe scări în sus, până pe acoperiş. Părinţii mei se aflau deja în elicopter atunci când FBI-ul şi-a dat seama că mama nu mai era în casă.

Elicopterul a aterizat undeva în nordul New York-ului, pe un mic aeroport, unde tata îşi ţinea avionul personal. Pilotul elicopterului, care habar nu avea despre ceea ce se întâmplase, i-a salutat, în timp ce părinţii mei s-au urcat în avion şi au decolat.

Adam închise pentru o clipă ochii.

— Părinţii mei nu au mai fost văzuţi niciodată.

— Dar tu? îl întrebă Darci. Cum ai scăpat din captivitate?

— Nu ştiu, zise Adam. La trei zile după dispariţia părinţilor mei, o femeie din Hartford, Connecticut, a sunat la poliţie. Era foarte agitată şi zicea că a găsit un băieţel care umbla singur prin pădurea din spatele casei ei.

— Tu erai, zise Darci, strângându-l de mână.

— Da. Eu. Gol-puşcă şi plin de căpuşe. Mai târziu am făcut febră mare.

Darci şi Taylor îl priveau în tăcere, aşteptând ca el să continue.

— Nu-mi amintesc nimic despre ceea ce s-a întâmplat cât timp am fost sechestrat. Ştiu că mulţi copii nu pot reţine mare lucru din ceea ce li se întâmplă înainte de vârsta de trei ani, dar eu îmi amintesc câte ceva. De fapt, îmi amintesc despre părinţii mei şi despre viaţa noastră împreună, lucru pe care, după ani de zile, psihiatrul la care am fost dus nu l-a crezut. A vorbit cu verişoara mea, ca să verifice tot ce îi spusesem eu.

— Şi tu ai avut dreptate, zise Taylor încet.

— Îmi amintesc că… Adam tăcu şi inspiră adânc. Pe scurt, dacă părinţii mei ar intra acum pe uşă i-aş recunoaşte imediat.

— Ce-a făcut FBI-ul când au anchetat dispariţia ta? îl întrebă Taylor.

— Nimic. Ei cred că părinţii mei au primit un mesaj care se referea la locul unde mă aflam eu. Probabil că li s-a spus: „Dacă vorbiţi cu poliţiştii, copilul va muri”. Ei fac doar speculaţii, pentru că nu ştiu nimic sigur. Nu-şi pot imagina nici măcar cum a ajuns la ei mesajul răpitorilor.

— Unde au plecat părinţii tăi, după ce s-au urcat în avion? întrebă Taylor.

— Nimeni nu ştie. FBI-ul crede că avionul a luat-o în jos, de-a lungul apei. Nimeni nu a văzut nimic şi nu s-a descoperit nimic, nici măcar vreo bucată din avionul prăbuşit.

— Iar tu? Tu erai aşa de mic, zise Darci luându-i mâna şi lipind-o de obrazul ei.

— A fost îngrozitor, zise Adam. Mi-era frig, foame, eram deshidratat şi aveam febră mare. Pe piept aveam o rană mare, care s-a infectat. În momentul în care am fost găsit, sute de oameni mă căutau pe mine şi pe părinţii mei. Adam se uită la Taylor. FBI-ul a reuşit să ţină secretă răpirea mea, însă atunci când au dispărut şi părinţii mei, scandalul a explodat şi a fost preluat de presă.

— Deci, după dispariţia lor, tu ai fost trimis să locuieşti la rudele tale. Bănuiesc că ele au hotărât că e mai bine pentru liniştea ta să nu-ţi spună nimic.

— Da. Sunt convins că mi-au vrut numai binele. S-au gândit că eram mic şi că voi uita totul, mai ales că locuiam undeva unde nimic nu-mi amintea de părinţii mei. Şi au considerat că nu sunt în stare să aleg locul în care să stau.

— Dar tu ai ales, nu? Chiar şi la trei ani aveai părerile tale, zise Darci.

— O, da. Îmi amintesc că am plâns şi am zis că vreau să iau un iaht ca să-i caut pe mama şi pe tata.

„Şi eu”, îi transmise telepatic Darci, lui Adam, strângându-l şi mai tare de mână. „Obişnuiam să merg în căutarea mamei mele. A mamei mele adevărate. A celei care m-a iubit la nebunie.” Constatând că tatăl ei o priveşte curios, de parcă s-ar fi întrebat ce gânduri îi trimitea lui Adam, Darci îşi drese glasul şi dădu drumul mâinii lui Adam.

— Deci, ai plecat să locuieşti în Colorado?

— Da. Am locuit împreună cu verişorii mei, într-o casă imensă, construită pe la 1890. O casă foarte frumoasă.

— Dar nu te-ai adaptat, zise Taylor.

— Nu m-am adaptat. În familia aceea erau opt copii. Mama lor, verişoara mea, Sarah, a încercat să mă integreze, dar n-a reuşit. Nu. Nu-i cinstit să spun asta. Eu nu mi-am permis să mă integrez. Mulţi consideră că un copil singur la părinţi este un izolat, dar eu n-am fost aşa. Zâmbi mânzeşte. Mi-a plăcut să acaparez atenţia ambilor mei părinţi.

Darci nu zâmbi. Ea ştia ce însemna singurătatea, atât pentru un copil, cât şi pentru un adult.

— Şi ce s-a mai întâmplat? îl îndemnă ea.

— Nimic deosebit. Am crescut. Verişorii mei au aflat curând că trebuie să mă lase în pace. Nu eram ca ei. Nu eram un tip de echipă. De fapt, prea multă lume în jurul meu îmi provoacă… nelinişte. Iar spaţiile mici…

Adam tăcu o vreme, încercând să se liniştească.

— Pe la vârsta de doisprezece ani am început să am coşmaruri. Erau… cumplite. Gemeam aşa de tare, încât trezeam întreaga casă, iar când Sarah – nu-i pot spune mamă - încerca să mă ia în braţe, mă zbăteam, dădeam din picioare, zgâriam. Odată i-am învineţit falca. După aceea, când urlam veneau la mine numai bărbaţii. Şi pentru că acele coşmaruri nu dădeau niciun semn că vor înceta vreodată, am fost trimis la un psihiatru.

— Şi a putut să te ajute? întrebă Taylor.

— Nu prea. A încercat să mă hipnotizeze, însă n-a reuşit, în schimb, le-a determinat pe rudele mele să-mi spună adevărul despre răpirea mea şi despre faptul că nu ştiau mai nimic despre dispariţia părinţilor mei. Asta m-a făcut să mă simt şi mai rău. Poate dacă n-aş fi existat eu, ei n-ar

fi murit.

— Şi psihiatrul? întrebă Taylor, ca să schimbe vorba.

— După un an de încercări, omul a renunţat. Nu putea scoate nimic de la mine, pentru că eu nu-mi aminteam – şi încă nu-mi amintesc – ce anume s-a întâmplat atunci când am fost răpit. Apoi coşmarurile au încetat la fel de brusc precum începuseră.

— Şi te-ai întors la rudele tale, lângă care ai dus o viaţă normală, zise Taylor, zâmbind la auzul propriilor cuvinte.

— Nu chiar. N-am spus nimănui – adică, până în clipa de faţă dar după ce au încetat coşmarurile, am început să fiu bântuit de amintiri din perioada când trăiam alături de părinţii mei. Adam închise ochii o clipă, iar Darci simţi că el se străduia acum să nu plângă. Şi mi-a fost tare dor de ei. Mi-era dor de zâmbetul mamei mele şi de felul în care ea…

Adam inspiră adânc.

— Oricum, mi-era dor de ei şi…

— Ai vrut să afli ce li s-a întâmplat, zise Taylor.

— Nu, pe atunci încă nu. În perioada aceea, m-am… retras în mine.

— Ai înţeles că erai diferit de ceilalţi şi ţi-ai făurit propria lume, zise Darci încet. Ai vrut să eviţi lumea din exterior.

Adam o privi. Darci îşi blocase toate gândurile îndreptate către el, dar cu toate acestea ştia la ce anume se gândea ea în acel moment: „Ca şi mine”. Adam nu poseda vreo putere sau vreun „talent”, după cum numea el harul lui Darci, dar nefericirea primilor lui ani de viaţă îl făcea diferit de ceilalţi oameni, la fel ca ea.

— Da. Exact, îşi reluă el povestirea. Am fost la colegiu. În

timp ce rudele mele au devenit medici, avocaţi sau oameni de afaceri, eu am studiat istoria antică. Nu m-am întrebat ce o să fac cu acea diplomă, însă m-am simţit atras de vechile civilizaţii. După absolvire mi s-au oferit câteva posturi de profesor, datorită relaţiilor familiei mele, dar eu voiam să… Mă credeţi dacă vă spun că aş fi vrut să dispar? Voiam să fug de mine însumi.

— Da, te cred, zise Darci, înainte ca Taylor să poată spune ceva.

— Moştenisem o sumă mare de bani, dar nu m-am atins de ei. Mă angajam oriunde găseam de lucru. Patru ani am lucrat ca ajutor pe un cargobot, apoi alţi câţiva la o fermă în Argentina. Am hoinărit prin lume, trăind de pe o zi pe alta. La un moment dat m-am gândit să scriu, dar ceea ce puneam pe hârtie părea să trezească în sufletul meu chinuit ceva de care nu doream să mai ştiu, aşa că am renunţat.

— Şi ce te-a făcut să începi aceste cercetări? Să te interesezi de sabatul vrăjitoarelor? îl întrebă Taylor.

— Una dintre verişoarele mele din familia Taggert a vărsat, din greşeală, o ceaşcă de ceai pe mine. Ironia sorţii, nu? Am călătorit în toată lumea în căutarea… nici nu ştiam, de fapt, ce anume căutam, însă în mod cert n-am găsit nimic. Apoi am făcut una dintre rarele mele vizite în Colorado. La un moment dat eram într-un grup de persoane, lângă terenul de tenis. Ceilalţi râdeau şi vorbeau, în timp ce eu mă mulţumeam să privesc. Toţi beau sucuri, doar verişoara mea, Lisa, bea ceai fierbinte. Ea s-a ridicat ca să-şi felicite fratele după o partidă de tenis câştigată, iar ceaşca de ceai fierbinte s-a vărsat pe pieptul meu, în partea

stângă. Nu era nicio nenorocire, dar Lisa a făcut mare caz şi m-a obligat să-mi deschei cămaşa, ca să vadă cât de tare mă opărise.

Adam inspiră adânc.

— Ceaiul nu mă opărise prea rău, pentru că aveam acolo o cicatrice groasă.

— De la tatuare, zise Taylor încet.

— Da. Aveam cicatricea aceea de când mă ştiam, şi nu-i acordasem până atunci nicio importanţă. Verişoara mea, Sarah, îmi spusese că probabil căzusem cândva peste nişte stânci, dar nu ştia sigur. Şi, pentru că în viaţa mea exista o etapă despre care nu-mi aminteam deloc, acea veche cicatrice nu-mi părea prea importantă. Cicatricea mă jena uneori, când îmi duceam mâna peste cap, chiar mă durea puţin, dar nu-i dădeam prea mare atenţie.

— Până în acea zi, spuse Taylor.

— Aşa e. În ziua aceea, o altă verişoară de-a mea, cu un an mai mică decât mine, care nu ştia nimic despre răpirea mea, mi-a zis că era o cicatrice urâtă şi că ar trebui să fac o operaţie estetică. Apoi, fratele ei, care era mai mare, a zis: „Măcar pentru a vedea ce este sub ea".

— Tatuajul, zise Darci. Fusese ascuns sub cicatrice.

— Da. Când verişorul meu a făcut remarca respectivă, mama lui l-a rugat să între în casă şi să-i aducă un pulover, deşi afară erau treizeci de grade la umbră.

— Şi nu l-ai întrebat pe verişorul tău ce a vrut să spună?

— Nu, deoarece mi-am dat seama că mama lui nu dorea să se discute despre răpire şi despre tot ce se mai întâmplase. Mi-a fost mereu milă de ea; femeia chiar s-a străduit să mă integreze în familie, dar n-a izbutit. Ştiu că

s-a învinovăţit pentru…

— Pentru tristeţea ta? îl întrebă Darci.

— Da, şi pentru sentimentul meu că nu aparţineam nimănui.

— Şi-atunci, ce ai făcut? întrebă Taylor.

— A doua zi am plecat cu avionul la New York, unde am consultat un chirurg specializat în operaţii estetice. I-am spus că doream să-mi fie îndepărtată cicatricea aceea, pentru că sub ea se afla ceva, iar eu voiam să văd ce anume. Era mai mult decât un tatuaj. Pielea – Adam vorbea de parcă ar fi povestit despre altcineva – fusese crestată, tatuajul s-a executat cu un pigment negru. După îndepărtarea cicatricei, s-a putut vedea clar desenul făcut cu negru.

— Şi atunci ai înţeles că acel semn însemna mult mai mult decât ţi se spusese, rosti Taylor, rezemându-se de fotoliu şi privindu-l întrebător pe Adam.

— Da. Mai întâi am căutat să obţin informaţii pe calea normală. Am fost la detectivi particulari, ba chiar am parcurs nişte dosare FBI, dar n-am găsit nimic. În final, după ce epuizasem toate celelalte căi, am fost şi la o clarvăzătoare. Ea mi-a spus doar că părinţii mei au fost omorâţi şi că moartea lor stă sub semnul răului. Am vrut să aflu cine sunt autorii crimei, cum s-a întâmplat, şi, mai mult ca orice, de ce au fost ucişi. Da, întrebarea principală era: De ce au fost omorâţi părinţii mei, înainte să poată fi plătită vreo răscumpărare? Tatăl meu începuse să lichideze acţiuni, imediat ce a auzit că eu am dispărut, dar n-a plătit nimic. De asemenea, voiam să ştiu ce se întâmplase cu avionul. Mii de alte întrebări îmi treceau

prin minte, însă niciuna dintre clarvăzătoarele consultate nu avea răspunsuri la întrebările mele, iar eu mă simţeam şi mai frustrat decât înainte de a fi început să le consult. Hotărâsem atunci să nu mai merg la nicio clarvăzătoare, când una dintre ele m-a sunat şi mi-a spus că Helen Gabriel doreşte să vorbească cu mine. Numele ei nu-mi spunea nimic, dar clarvăzătoarea de la telefon mi-a atras atenţia să-i spun Helen. Am înţeles că această Helen Gabriel era clarvăzătoarea unei alte clarvăzătoare.

— Ce ciudat, zise Taylor.

— Da, răspunse Adam. Se părea că femeia asta nu avea clienţi direct programaţi. Adică, nu poţi să te programezi, trebuie să fii invitat la o şedinţă cu ea. Adam se uită la Taylor. Ai întâlnit astfel de persoane?

Taylor zâmbi, părând a se gândi dacă să-i spună sau nu ceea ce ştia.

— Există douăsprezece femei… începu el.

— Care pot schimba cursul istoriei umanităţii, cu puterea minţii lor, zise Darci, şi ochii îi străluciră. Avataruri.

Când Taylor îi zâmbi, mândru de ea, Darci roşi de plăcere auzind vorbele lui.

— Mai târziu, după ce se vor fi terminat toate astea, aş dori să-mi povesteşti ce fel de educaţie ai primit, de ţi s-a permis să afli o asemenea informaţie secretă.

Extrem de încântată, Darci se uită la Adam, care o privea plin de subînţeles. El îi spusese că tatăl ei avea să-şi dea seama imediat de faptul că fiica lui are o educaţie aleasă.

— Şi Helen ce ţi-a spus? întrebă Taylor, iar din felul în care rostise acel nume, Adam îşi dădu seama că o cunoştea

pe femeie.

— La început, m-a cam dezamăgit. Mi-a spus că nu ştia sigur ce s-a întâmplat cu familia mea. Apoi, m-a întărâtat şi m-a prins în cursă, spunându-mi că unul dintre membrii apropiaţi ai familiei mele mai este încă în viaţă.

— Pot să pun rămăşag că asta te-a dat gata, zise Taylor.

— O, da! Am vrut să angajez mercenari care să-i atace pe cei care îl reţineau pe unul dintre părinţii mei, dar n-am ştiut unde să-i găsesc şi nici pe cine să atac. Apoi Helen mi-a spus că există o singură modalitate de a afla adevărul despre trecutul meu. Mi-a spus că exista o femeie, din Camwell, Connecticut, care deţine o oglindă magică. Am vrut să plec considerând că totul e doar o poveste. Helen mi-a citit probabil gândurile, şi mi-a mai spus că există ceva magic, dar cu suport real, că oglinda aceea a aparţinut cândva lui Nostradamus. Adevărul era că nu credeam o iotă din tot ce-mi spunea. Susţinea că dacă aş intra în posesia oglinzii aş putea vedea ce s-a întâmplat cu familia mea. Ea s-a referit la „familie", nu la „părinţi". Am sesizat acest lucru, mult mai târziu.

— O dată cu oglinda, a intrat în scenă şi Darci, nu-i aşa? i se adresă Taylor.

Adam n-o putea privi în ochii lui Darci. N-ar fi vrut ca ea să afle ce altceva i se spusese. Când reuşi, în sfârşit, să articuleze cuvintele, vocea lui era o şoaptă:

— Mi s-a spus că aş putea fura oglinda, însă numai o fecioară, trecută de douăzeci şi doi de ani, putea citi în ea. Dacă nu o aveam, oglinda n-ar fi reprezentat pentru mine decât un ciob de sticlă. Helen mi-a spus să dau un anunţ în *New York Times,* ca s-o găsesc pe fecioara aceea care putea

citi în oglindă.

— Vrei să spui că niciuna dintre fetele care au venit la interviu nu era…? Darci se opri.

— Niciuna, îi răspunse Adam, zâmbindu-i.

— Formidabil, zise Darci.

Adam întoarse capul spre ea.

— Nu-ţi reproşez, dar tu, până acum, de ce n-ai…? Ştii tu la ce mă refer!

— N-am cunoscut pe nimeni care să mă atragă, mărturisi ea, însă nu adăugă, nici cu glas tare şi nici în gând, „până să te întâlnesc pe tine”.

— Şi-atunci, de ce te-ai mai logodit cu Putnam? o întrebă Adam, iritat.

— O, zise Darci. E vorba de afaceri.

— Ce fel de afaceri te-au putut determina să te logodeşti cu un…

— Cum de ai aflat că ai o soră? interveni Taylor, readucându-l pe Adam la subiect. Îi displăceau certurile şi, în plus, voia să asculte în continuare povestea lui Adam. Era timp suficient după aceea şi pentru problemele lui Darci, din Putnam. Ceea ce ştia Adam putea să-i ajute în seara aceea, deci povestirea lui avea prioritate.

Adam renunţă destul de greu la subiectul legat de logodna lui Darci.

— După cum v-am mai spus, n-am sesizat încă de la început că Helen îmi vorbea despre „familia” mea, şi nu despre „părinţii” mei, până când ea a rostit: „toţi trei”. Eu am întrebat-o dacă se referea la părinţii mei şi la mine. Helen m-a privit mirată şi mi-a spus: „Nu, mă refer la părinţii tăi şi la sora ta”. Mi-am zis că o luase razna. Am

avut nevoie de ceva timp ca să scot de la ea faptul că, pentru ea, dat fiind că fata era un fetus în momentul răpirii, nu însemna că fetiţa nu era viabilă. M-am supărat foarte tare pentru că nimeni din familie nu s-a deranjat să-mi spună că mama era gravidă atunci când am fost răpit.

Adam inspiră adânc.

— Şi astfel am ajuns acum, aici, încheie el.

Cât vorbise, Adam nu privise deloc către Darci de teamă că povestea lui o va supăra. El o angajase pretextând că are nevoie de o asistentă personală, dar în realitate o angajase pentru „calităţile" paranormale şi pentru virginitatea ei.

Darci ştia precis la ce se gândea Adam în acele momente şi mai ştia şi de ce evita s-o privească în ochi.

— Şi când te gândeşti că lumea mă acuza pe mine că mint, spuse Darci printre dinţi. Apoi, înainte ca Adam să-i poată replica, ea schimbă vorba: Nu crezi că băcănia aia s-a deschis? Bo şi cu mine suntem lihnite de foame.

În patul ei, Boadicea se ridică în capul oaselor şi o privi ciudat pe Darci.

— Bo, rosti ea. Este cumva o poreclă?

„E mai puţin umblată prin lume decât mine", fu mesajul transmis telepatic, lui Adam, de către o Darci mirată foc.

— Cred că tatăl tău doreşte să-i arate lumea, şopti Adam la urechea lui Darci, apoi dădu din cap în direcţia lui Taylor, care se aplecase politicos spre Boadicea. Ea nu mai avea mâinile legate şi îl privea pe Taylor cu nişte ochi mari, care păreau să-i spună că l-ar urma oriunde.

— Va trebui să-i deschid ochii în privinţa bărbaţilor, spuse Darci, supărată.

— Că mare lucru ştii tu, în domeniul ăsta, zise Adam.

În ciuda situaţiei, el se simţea mai liniştit – şi mai fericit – decât înainte. Tocmai îşi depănase oribila poveste a vieţii şi nimeni nu se uitase la el cu milă, ca la un nenorocit. Nimeni nu-l privea de parcă ar fi spus:" Bietul Adam, sărăcuţul de el, răpitul, orfanul Adam. Dacă nu s-ar fi ascuns de mama lui, pe când era doar un copilaş, poate că părinţii lui ar mai fi trăit şi astăzi." în aceeaşi încăpere cu el se mai aflau încă trei fiinţe, cu poveşti la fel de triste ca şi a lui.

Darci fusese părăsită, încă din fragedă pruncie, de preafrumoasa ei mamă, lăsată să fie crescută de oricine s-ar fi îndurat de ea. Apoi îşi petrecuse viaţa ascunzând faţă de cei din jurul ei marile abilităţi care îi fuseseră transmise ereditar.

Adam nici nu voia să se gândească ce simţise Taylor atunci când i se spusese că nu mai poate procrea. Mama lui îi băgase în cap că numai de el depindea perpetuarea „harului" familiei, iar el eşuase definitiv şi lamentabil. Probabil că îşi petrecuse viaţa încercând să se obişnuiască cu gândul că la el se rupsese veriga moştenirii.

În cele din urmă, Adam se uită şi la sora lui. Nu-şi putea imagina cum fusese viaţa ei, ca prizonieră. Acum faptul că se afla alături de aceşti oameni îl făcea să se simtă mai bine chiar dacă putea fi acuzat de egoism. Alături de ei nu mai era el oaia neagră, ei unul dintre ei, unul de-al lor.

— M-ai auzit? o întrebă încă o dată Adam pe Darci. Ce ştii tu despre bărbaţi?

Darci îl privi uluită. Oare vorbea serios sau o tachina? Era greu de spus, dat fiind umorul ciudat a lui Adam.

— Ei? exclamă Adam şi se apropie de fată cu o expresie

amenințătoare.

Darci se retrase, în mod instinctiv, îngăimând:

— Nu știu absolut nimic.

În clipa următoare, Adam o prinse de mijloc, o ridică și o puse pe pat. Aplecându-se deasupra ei asemenea unui monstru, el își arcui degetele ca pe niște gheare și pe neașteptate începu s-o gâdile.

La început, Darci nu-și dădu seama ce se întâmplă, pentru că nimeni nu o mai gâdilase vreodată. Fusese o fetiță retrasă și nimeni nu se deranjase s-o facă să râdă.

Acum Darci se zvârcolea pe pat, râzând în hohote.

— Și-atunci, ce ai tu de gând să-i spui surorii mele, în legătură cu bărbații?

— Că sunt buni și minunați, răspunse Darci, strângându-și genunchii la piept și chicotind de mama focului.

— Și tandri și iubitori? insistă Adam, continuând s-o gâdile.

— O, da. O, da.

— Bine, spuse Adam serios, lăsând-o în pace. Sper că ne-am lămurit și în privința asta.

Boadicea, care până atunci se ținuse deoparte, stătea acum în picioare la capătul patului și urmărea spectacolul, ca un antropolog care studiază aborigenii aflați în habitatul lor natural.

— Interesant, zise ea, pe când Adam o gâdila pe Darci. Totuși, cred că ar trebui să luăm și ceva de mâncare.

„Doamna de fier", îi transmise Darci lui Adam în gând, făcându-l să râdă, în timp ce se îndreptau spre ușă. El își scoase bluza și o puse peste costumul ei de pisică.

— Dacă ai impresia că poți apărea în public îmbrăcată

astfel, află că te înşeli, spuse Adam.

— Şi ce ar fi rău în asta? îi aruncă ea peste umăr, în timp ce ieşiră din camera de motel.

— Cu costumul ăsta nu-i nimic rău, zise Adam. Ce-i pe sub el mă îngrijorează pe mine.

— Zău…? se miră Darci, zâmbindu-i. Pun pariu că nu eşti în stare să mă prinzi, îi spuse ea, începând să alerge şi dându-i din nou emoţii lui Adam, când o văzu că traversează şoseaua aglomerată.

În interiorul micuţei băcănii, se amuzară urmărind-o pe Boadicea care vedea pentru prima oară aşa ceva. Cei trei se întrebau cum ar fi fost să nu fi văzut niciodată un magazin alimentar. Fiecare dorea să-i pună întrebări, iar când se porniră, Boadicea le spuse:

— Nu încă. N-avem vreme acum de mine. Toţi trei observaseră că ea întruchipa o bizară combinaţie între o extremă nevinovăţie şi o matură înţelepciune, lucru care îl deranja pe Adam şi o fascina pe Darci. Numai Taylor părea să o accepte aşa cum era ea, şi nu-i punea prea multe întrebări.

În ciuda problemelor cu care se confruntau şi a misiunii pe care o aveau de îndeplinit în seara aceea – sau poate tocmai din această cauză – formau un grup vesel şi fericit, în timp ce umpleau cu alimente nenumărate sacoşe. Luau mai mult decât era necesar, dar ştiau că indiferent de ceea ce avea să se întâmple în seara aceea, oricum nu vor mai reveni în acelaşi loc.

Pentru că râdeau şi nu erau atenţi la ceea ce se întâmpla în jurul lor, nu remarcară că o femeie bătrână ieşise din spatele magazinului ca să se uite la ei. Ş chiar dacă ar fi

observat-o, tot nu i-ar fi dat prea mare atenţie. Nici măcar Darci n-ar fi sesizat că femeia era malefică, pentru că bătrâna învăţase să-şi blocheze vibraţiile pe care le emitea. Pentru aproape toţi oamenii ea părea o persoană obişnuită. Nimeni nu a observat când s-a strecurat după draperie. Nimeni n-a observat când a ridicat receptorul telefonului şi a format un număr cunoscut de numai trei alte persoane şi nimeni n-a auzit-o rostind în receptor:

— Au sosit.

17

Cei patru au întins „masa” pe patul de lângă uşă. Adam şi Darci stăteau turceşte, unul lângă celălalt, pe pat, în timp ce Taylor îşi trase un scaun. Boadicea stătea mai departe de ei, la vreo doi metri, într-un fotoliu După câteva minute, Taylor şi-a mutat scaunul astfel încât să stea faţă-n faţă cu Boadicea şi să mănânce împreună.

În timp ce şedea pe pat, mâncând şi dându-i lui Adam bucăţele de mâncare direct în gură, Darci se gândea că niciodată nu fusese mai fericită ca în clipele acelea. Acum Adam o tachina din ochi şi făcea aluzii la minunatele clipe care îi aşteptau pe cei doi. Darci îşi reaminti de seara trecută, când se cuibărise la pieptul lui. Niciodată nu îşi închipuise că o să găsească pe cineva asemeni lui Adam. Era bărbatul care dorea şi putea să o iubească pentru eternitate, aşa cum visase dintotdeauna.

Acum, stând alături de el, visa cu ochii deschişi la viaţa pe care se gândise că o va avea, după sosirea la New York. Darci încercase să-l facă pe Adam să creadă altceva despre

ea, dar în realitate nu fusese niciodată fericită şi acum, pentru că răspunsese la un anunţ de angajare dintr-un ziar, viaţa ei se schimbase. Şi pentru totdeauna.

— Mă priveşti într-un mod ciudat, zise Adam. Vrei să afli de care parte sunt de fapt?

Ca de obicei, ea nu râse la încercarea lui stângace de a glumi, ei pur şi simplu se uită la el. Îi admiră părul negru, ochii albaştri, gropiţa din bărbie şi ajunse la concluzia că era un bărbat foarte, foarte frumos. Nu se mai simţise atât de bine în prezenţa cuiva în toată viaţa. Era generos, bun şi…

— Hei! zise Adam încet, nu te mai uita aşa la mine. Mă faci să mă gândesc la lucruri ruşinoase. Mă întrebam dacă aş putea să te conving să… Adam avu o ezitare.

— Să mă culc cu tine până diseară şi să-mi pierd virginitatea ca să nu mai pot citi în oglindă? îl întrebă ea, privindu-l plină de speranţă.

Adam păru că se gândeşte o clipă la spusele ei.

— Chiar dacă nu vei mai putea citi în oglindă, puterea ta tot va rămâne. Tu eşti persoana pe care au văzut-o în oglindă. Tu eşti aceea despre care crede ea că-i va aduce nenorocirea.

— Vrei să spui că am putea totuşi să mai aşteptăm, până când o să avem adevărata oglindă, înainte de a…

— Da, zise Adam, privind-o printre gene. Ştii, eu nu mă grăbesc.

— Asta înseamnă că… Darci tăcu, deoarece i se păru că aude un zgomot suspect venind de-afară. Se întoarse brusc şi se uită la fereastra mare, cu draperia trasă.

Boadicea lăsă mâncarea din mână şi se apropie de

fereastră.

— Nu e nimeni, zise ea, privind-o cu mare atenţie pe Darci.

— Poate că a fost o maşină, spuse Darci.

— Apropo, i se adresă Taylor lui Adam, te-ai gândit cum vom ajunge diseară la Camwell? Nu cred că Rover-ul meu va face faţă.

Adam refuza deocamdată să se gândească la seara aceea. Ar fi vrut să le lase pe ambele femei undeva, în siguranţă, la adăpost de orice pericol. Ar fi vrut să…

— O să mergem acolo neînarmaţi? îl întrebă Taylor.

— Adam are o armă, pe care a luat-o de la un tip care a încercat să ne răpească, zise Darci. Unde ai pus-o, Adam?

Adam tăcu o vreme. Ştia că putea avea totală încredere în Darci şi în Taylor, dar încă nu era sigur de Boadicea. Da, era sora lui, şi se comporta ca şi cum ar fi fost de partea lor. Cu toate acestea, nu era sigur că poate avea încredere deplină în ea. Se priviră în ochi. Ea le-ar fi putut spune celorlalţi că Adam intrase în camera ei cu un revolver în mână, însă nu o făcuse. Adam nu le spuse celorlalţi că revolverul acela se afla acum pe pervazul ferestrei, în spatele draperiei, de unde îl putea lua imediat, în caz de nevoie.

— Ai un cuţit, nu-i aşa? Este al ei. S-a enervat rău că i l-ai luat. Are ceva putere şi cuţitul ăla, zise Boadicea.

— Adam a copiat modelul de pe mâner, spuse Darci, convinsă de bunele intenţii ale lui Boadicea. L-a trimis unei femei, şi aşteaptă informaţii de la ea. Darci se uită la Adam, care îi evită privirea. Mincinos nerușinat şi secretos ce eşti, începu Darci. Ea ţi-a spus deja ce era scris pe mâner, dar tu

n-ai scos o vorbă.

Adam se duse şi se aşeză pe celălalt pat. Nu era obişnuit să le spună tuturor tot ce ştia, însă acum avea în faţă trei oameni care se uitau la el, plini de speranţă.

— Este… începu el cu un glas ezitant, este un cuţit care a fost folosit cândva la sacrificii. Un pumnal însângerat. Darci, zise el, privind-o rugător. Nu vreau să mergi împreună cu noi, deseară.

— Ceilalţi pot veni cu tine, numai eu nu. Aşa e? La asta te gândeşti?

— Tu eşti în pericol, rosti Boadicea, pe un ton grav. Noi s-ar putea sau nu să fim omorâţi, dar tu vei fi sacrificată.

Intervenţia lui Boadicea îi lăsă pe ceilalţi cu gura căscată.

— Scuză-mă, dar în ce naiba constă diferenţa? ripostă dur Adam, după care o privi pe Darci, pentru a o preveni că nu era cazul să-i facă observaţie pentru tonul lui agresiv.

Surprinsă de modul violent de exprimare al lui Adam, Boadicea renunţă să mai vorbească.

— Una e să mori repede şi alta să mori lent, în chinuri, îl lămuri Taylor.

Adam se ridică în picioare.

— Darci nu va veni cu noi, spuse el, pe un ton categoric.

„Vino la mine!”, auzi Darci o chemare în mintea ei.

— Ce? întrebă ea, uitându-se la Adam.

— Am zis că tu nu vii, şi cu asta basta. Am vorbit cu proprietarul motelului, ca să ne folosim împreună de maşina lui deseară. Cred că ne putem descurca şi fară Darci. Tu, i se adresă el surorii lui. Tu ştii drumul prin tuneluri? Asta, dacă ea se pregăteşte să… să… copiii.

— Da, spuse Boadicea, ea se foloseşte de tuneluri, pentru

asta. Eu n-am fost niciodată acolo, însă le ştiu pe de rost.

Adam devenea tot mai nervos, pe măsură ce gândurile i se învălmăşeau în minte. Nervozitatea lui se canaliza spre Boadicea.

— Şi tu n-ai putut face nimic ca s-o opreşti? Ai stat împreună cu ea atâţia ani. N-ai încercat măcar să scapi de-acolo, în toţi aceşti ani? N-ai putut să…

El tăcu pentru că Boadicea se sculase în picioare. Ea îşi ridică fusta şi-i arătă un picior lung şi frumos, dar plin de cicatrice, unele dintre ele prelungi, altele rotunde şi încă umflate.

— Să-ţi mai arăt şi altele? îl întrebă ea, fără pic de răutate în glas. Poate vrei să-mi vezi spatele. Am renunţat să mai încerc să fug de-acolo, atunci când ea nu s-a mai răzbunat pe mine, ci pe alţii. A venit la mine cu o parte din trupul unui copil şi mi-a spus că va urma alta, de fiecare dată când voi încerca să fug. Apoi, am întrebat oglinda dacă voi scăpa vreodată de ea şi v-am văzut pe voi trei. De şase ani vă aştept. V-am aşteptat cuminte şi n-au mai fost omorâţi alţi copii din cauza mea.

Boadicea îl privi în ochi pe Adam.

— Am greşit? Dacă ai fi fost în locul meu, ai mai fi încercat să fugi, ştiind că un număr mare de copii nevinovaţi ar fi fost torturaţi şi pe urmă ucişi din cauza ta? Spune-mi, mă interesează foarte mult răspunsul tău.

Cei trei nu ştiau dacă Boadicea era doar sarcastică sau întrebarea ei chiar viza un răspuns.

— Îi pare rău, interveni Darci. El este o persoană nervoasă şi spune uneori lucruri pe care nu le gândeşte. Te rog, iartă-l.

„Vino la mine”, auzi ea din nou în gând chemarea tainică. „Lasă-i pe ei şi vino la mine.” Darci îşi duse mâna la frunte, înţelegând că acel mesaj nu îi era adresat de către cineva aflat în aceeaşi încăpere cu ea.

— Tu nu te simţi bine, zise Boadicea, privind-o pe Darci.

— Ba da. Mă simt bine. Doar că m-am lovit ieri la cap şi mă doare puţin. Şi bărbaţii au fost răniţi. Adam, te mai dor coastele? Şi… tată, ce-ţi mai face braţul?

— Foarte bine, spuse Taylor, zâmbind la auzul apelativului „tată”.

„Vino la mine, căci dacă nu vii, îi omor.”

Cuvintele deveneau tot mai clare, cu fiecare nouă silabă rostită – şi Darci înţelese cine îi vorbea. „Trebuie să rezolvăm treaba asta numai noi două, nu-i aşa?” îi transmise Darci un mesaj acelei voci din mintea ei, după care se uită la Adam ca să vadă dacă nu cumva îi auzise gândurile. Adam se uita însă la sora lui şi se gândea la spusele acesteia.

În capul lui Darci răsunară hohote de râs, făcând să i se zbată tâmplele şi să-i clipească ochii, din cauza intensităţii suitului. „O, da”, auzi ea vocea. „Nimeni altcineva.” Urmă alt hohot de râs. „Dacă nu vrei să-i pierzi pe toţi, atunci vino la mine.”

— Scuzaţi-mă, spuse Darci, eu trebuie să… Coborî din pat şi se duse la baie, unde se aşeză pe capacul WC-ului şi închise ochii. Auzea prin uşă glasul slab şi sec al lui Boadicea. Bănuia că ea le povestea bărbaţilor câte ceva din viaţa ei în captivitate.

Darci aştepta în linişte ca acea persoană să-i spună ceea ce avea de făcut. Îi era teamă să încerce să spună ceva celei

cu care comunica, ca nu cumva să o audă şi Adam.

Darci îşi rezemă capul de rezervorul de porţelan, închise ochii şi se concentră.

„Chestiunea asta o rezolvăm numai noi două", repetă vocea. „E numai între noi două; între noi, vrăjitoarele."

" Ba nu, îşi spuse Darci. Nu, nu, nu. Eu nu sunt vrăjitoare. Puterea mea e benefică."

Cu toate că nu-şi proiectase gândurile, aşa cum se învăţase să facă în cazul lui Adam, Darci simţea că cea căreia îi aparţinea vocea auzea ceea ce gândea ea. Această persoană – această femeie, pentru că vocea era a unei femei – putea auzi toate gândurile lui Darci.

„Dacă tu zi ei că ai puteri benefice, atunci îi vei salva. Să-ţi arăt ce am făcut eu?"

— Nu! strigă Darci cu glas tare.

— Darci, iubito, te simţi bine? o întrebă Adam de dincolo de uşă.

— Foarte bine, îi răspunse ea. Vă deranjează daca intru acum în cadă, ca să fac o baie?

— Nu, zise Adam, chicotind. Nu te grăbi.

Darci deschise ambele robinete la maximum, pentru ca zgomotul apei să ascundă sunetele scoase de ea.

„Nu vreau să am nimic de-a face cu tine", se gândi ea., Absolut nimic."

Fără să vrea, în mintea ei apăru o viziune, de parcă i s-ar fi derulat în faţa ochilor minţii o casetă video. Vedea spatele acelei femei înalte, deşirate, cu o pălărie sofisticată şi cu o robă din catifea roşie. În faţa ei se afla un altar înalt din piatră, iar pe altar un copil, ţinut acolo de trei bărbaţi cu cagule.

„Nu, nu, nu”, spuse Darci în gând, ducându-şi mâinile la faţă. Copilul de pe altar era Adam, la trei anişori.

— Darci? strigă Adam, în timp ce bătea încet la uşă.

— Nu poate o fată nici măcar să plângă în liniște?

— Bine, zise el încet, dar dacă ai nevoie de mine, sunt aici.

Darci se gândea la viziunea care i se derula în minte. „Fă-o să dispară”, se ruga ea. „Te rog, Doamne, opreşte totul.” La un film de groază poţi închide ochii ca să nu vezi secvenţele sângeroase, dar ea nu putea bloca viziunea, pentru că imaginea era proiectată în mintea ei. „Nu, te rog.” Merse la ferestruica din baie şi privi afară, dar nici peisajul din faţa ochilor ei nu reuşi să oprească ceea ce vedea în minte.

Femeia aceea deşirată luase un pumnal şi făcea câteva tăieturi adânci în pielea copilului. Pe urmă, ea ridica un fier înroşit în foc, şi… „Vai, Doamne”, zise Darci, acoperindu-şi faţa cu mâinile. Când fierul roşu atinse carnea delicată a copilului, Darci îşi astupă gura cu un prosop ca să-şi înăbuşe ţipătul. Parcă ar fi fost la faţa locului. Vedea totul. Auzea strigătele copilului. Simţea chiar şi mirosul de carne arsă.

Brusc, încăperea şi altarul dispărură, iar în locul lor apăru un bărbat tras la faţă, aproape pământiu. Darci îşi dădu seama că acela era tatăl lui Adam. Bărbatul cobora dintr-un mic avion şi privea în jurul său; apoi, se întorcea şi îi dădea mâna unei tinere frumoase, pentru a o ajuta să coboare din avion. Aceasta îşi punea mâna pe pântece, cu un gest protector specific femeilor însărcinate. Se părea că nu mai era nimeni în apropierea lor. Se vedea doar pista de

aterizare şi pădurea. Apoi Darci sesiză nişte umbre mişcându-se în copaci. Urmări neputincioasă cum bărbatul şi femeia se apropiau de acei copaci. Văzu cum bărbatul este prins din spate şi i se taie beregata chiar în faţa tinerei femei.

„Nu mai vreau", imploră Darci. „Nu mai vreau."

Dar nu se terminase. Acum avea altă viziune, de data aceasta cu mama lui Adam, legată de pat.

Era în chinurile facerii. Apoi ţipă, însă nu de durerea provocată de naştere.

Ţipa pentru că i se luase copilul.

Darci vedea totul – şi aproape că simţea durerea femeii. Simţea cum se scurge viaţa din ea, o dată cu sângele. Nimeni nu încerca să oprească şuvoiul de sânge care nu se mai oprea. „Copilaşii mei", repeta într-una femeia, sângerând de moarte. „Copilaşii mei."

„Să-ţi mai arăt şi altceva?" rosti vocea.

— Nu, şopti Darci. Nu, te rog, nu mai vreau. Zăcea ghemuită pe pardoseala băii, cu genunchii strânşi la piept, tremurând toată.

„Chestiunea asta ne priveşte numai pe noi două, nu şi pe ei. M-ai înţeles?"

Darci dădu din cap, icnind din greu şi simţind răceala pardoselii de sub ea. Îi era îngrozitor de frig.

„Adoarme-i", îi porunci vocea. „Adoarme-i şi pe urmă pleacă. Vei fi adusă la mine. Ai înţeles?"

— Da. Darci dădu din cap. Da.

Urmară câteva clipe de linişte, dar în mintea ei rămăsese amintirea ororilor proaspăt văzute. Nu se mai afla în mijlocul unei experienţe îngrozitoare, ei în mijlocul unor

evenimente pe care nu le putea opri.

Încet, simţind o durere în tot trupul, Darci se ridică de jos, se apropie de cadă şi închise apa. Apoi, pornind nesigură, se îndreptă spre chiuvetă şi se uită în oglindă. Avea pe piele urme adânci şi pline de sânge, pe care probabil că şi le făcuse cu unghiile în timpul viziunilor. Nu mai era nevoie să se uite în oglinda magică pentru a-i povesti lui Adam tot ce se întâmplase cu el şi cu familia sa.

Darci nu intenţiona să-i spună nimic, dar mai ales nu voia ca acelaşi lucru să i se întâmple şi lui.

„Te poţi descurca şi de una singură", îşi spuse ea. Poate că tatăl ei avea dreptate şi Darci îşi petrecuse viaţa încercând să evite să descopere ceea ce putea face cu „talentul" ei, sau cum îl numea el, cu „harul" ei. Se străduise să fie „normală", dar tot reuşise să-i „îngheţe" pe Adam şi pe bărbatul acela înarmat. Dacă ar mai putea face acest lucru încă o dată… Dacă ar putea să-şi folosească puterea ca să o îngheţe şi pe femeia aceea îngrozitoare şi să…

Adevărul era că Darci nu ştia ceea ce putea face şi nici ce trebuia să facă. Îşi aminti cuvintele tatălui ei: „N-ai ştiut că poţi face asta, nu?" Ea îl întrebase atunci: „Ce anume? Că pot omorî oamenii cu puterea minţii mele?"

Ar fi putut ea oare să ucidă pe cineva? îi reveniră în memorie viziunile şi îşi trecu palma stângă peste faţă ca să le alunge, murdărindu-se cu sângele de la zgârieturile de pe obraz.

Sângele se afla pe mâna ei stângă, aceea care avea nouă aluniţe ce formau Turnul, imagine care fusese imprimată şi pe pieptul lui Adam, pe când era doar un copil.

Da, hotărî ea, ar putea într-adevăr să ucidă. Ar putea

ucide, pentru a salva viaţa bărbatului pe care îl iubea.

Inspiră adânc de câteva ori, ca să se mai liniştească, apoi se aşeză din nou pe capacul WC-ului şi închise ochii. „Dă-mi putere, Doamne”, se rugă ea. „Ghidează-mă, apără-mă şi dă-mi puterea de care am nevoie, ca să pun capăt grozăviei.”

Spuse „Amin” cu voce tare, apoi se concentră ca să-i adoarmă pe cei din camera alăturată. Avu nevoie de ceva timp şi de multă concentrare pentru că toţi trei erau nervoşi, agitaţi şi plini de energie, dar până la urmă reuşi. Îi simţi cum se relaxează. Sesiza cum se rezemau mai bine de spetezele paturilor şi adormeau.

După ce se aşternu liniştea de cealaltă parte a uşii, Darci auzi pietrişul scârţâind sub roţile vinei maşini care tocmai oprea în faţa motelului. Ştia că maşina o aştepta pe ea. Şi mai ştia şi că trebuia să ia cu ea desaga adusă de Adam din casa femeii.

Darci ieşi tiptil din baie şi rămase o vreme nemişcată, privindu-i pe cei trei. Tatăl ei şi Boadicea dormeau îmbrăţişaţi, aşa cum dormise şi ea cu Adam, nu cu mult timp în urmă. Darci se apropie încet de Adam şi îl privi câteva clipe. Pentru prima dată de când îl cunoştea, el numai avea sprâncenele încruntate. Darci era conştientă că acest lucru se datora faptului că el îşi dezvăluise întreaga viaţă.

Fata zâmbi, se aplecă şi îl sărută pe frunte, apoi pe gură, unde întârzie câteva clipe.

— Indiferent de ceea ce se va întâmpla în continuare, îi şopti ea, eu voi continua să te iubesc. Îi atinse părul şi, întorcându-se, se îndreptă spre uşă. De spătarul unui

scaun era atârnată desaga de piele, luată din casa femeii. Boadicea spusese că oglinda luată de Adam nu era cea adevărată, cea magică, şi atunci la ce i-ar fi servit să o ia cu ea? Deschise desaga, se uită înăuntru şi văzu acolo două oglinzi. Una avea ramă de aur, iar cealaltă era veche şi rama purta patina timpului. Darci nu avu niciun dubiu în privinţa adevăratei oglinzi magice.

În timp ce ieşea din cameră, nu-şi putu reprima un sentiment de ironie tristă. Avuseseră cu ei tot timpul oglinda lui Nostradamus.

18

Adam se trezi, căscă şi întinse mâna după Darci. Cu ochii încă închişi, el îşi aminti cum se lipea spatele ei delicat de pieptul lui. Zâmbi şi pipăi aşternutul căutând-o. Ce-ar fi să facă dragoste cu ea? Ducă-se dracului cititul în oglindă, îşi zise el. Amintindu-şi de oglindă, deschise ochii. În cameră era întuneric şi în prima clipă nu îşi dădu seama unde se afla. Încetul cu încetul însă îi reveni memoria. Bâjbâind pe noptieră, aprinse lumina şi privi în jur. Boadicea şi Taylor se aflau în celălalt pat, unul în braţele celuilalt, ca doi pisoiaşi.

Adam se frecă la ochi şi se simţi ameţit, de parcă ar fi fost mahmur. Probabil că Darci se bucura de apa din cadă, sau poate că încă mai plângea. Când ea îi spusese că plânge, Adam pusese mâna pe clanţă, dar Taylor îl oprise. „Las-o singură puţin”, îi şoptise el, şi îl luase de lângă uşă. Acesta era ultimul lucru pe care şi-l amintea Adam. Clipi din ochi, încercând să se trezească şi privi prin încăpere. Uşa băii

era întredeschisă şi el văzu becul aprins. Oare era tot în cadă? se întrebă el, zâmbind cu gândul la orgoliul femeilor. Să stea în cadă şi să plângă.

Se uită la ceas şi imediat se ridică în şezut şi se frecă la ochi. Era trecut de ora opt seara!

Sări din pat şi împinse cât colo uşa, care lovi peretele cu un pocnet surd. Baia era goală.

Adam se întoarse în cameră. Taylor, cât şi Boadicea, tocmai se trezeau.

— A plecat, rosti sec Adam. Darci a plecat.

Faţa lui Taylor deveni albă ca varul. Din experienţa lui de-o viaţă în ale forţele răului era sigur că Darci îi adormise. Dar de ce?

— Unde-i desaga? întrebă Boadicea, uitându-se la scaunul de care fusese agăţat sacul.

— Ce importanţă mai are, începu Adam, apoi holbă ochii.

Nu se poate, şopti el cu greu.

— Ce era în ea? îl întrebă Boadicea, pe un ton răstit.

— Acum n-are importanţă, o repezi Adam. Trebuie s-o găsim pe Darci. Tu o să ne arăţi drumul.

— Ai găsit-o, nu? zise Boadicea. Ai reuşit să găseşti oglinda adevărată.

Taylor puse mâna pe braţul lui Boadicea, însă ea i-o îndepărtă.

— De ce nu mi-ai arătat-o mie? Sau ei? Una dintre noi ar fi putut vedea…

— Ţie? îi spuse Adam, pe un ton dispreţuitor. Cum să am încredere în tine? Am văzut camera aceea. De unde să ştiu eu ce fel de om eşti?

Boadicea îl fulgeră cu privirea.

— Dacă ai văzut camera, atunci ştii că, pentru a supravieţui, a fost nevoie să lupt.

— Terminaţi odată amândoi! le strigă Taylor. Acum este vorba despre Darci, despre fiica mea, nu de voi. Boadicea, cum crezi că o putem găsi?

— Nu ştiu, zise Boadicea, încercând să se calmeze. E o fată bună; poate că asta o va proteja. Ştiu că o poate opri pe femeia aceea, însă dacă nu va reuşi, atunci vrăjitoarea va dobândi puteri sporite. A învăţat multe de-a lungul vremii şi a dobândit puteri de care nici eu nu am habar. Controlează mulţi oameni, foarte mulţi oameni. Acum ea acţionează în mare secret şi dacă Darci n-o poate opri în seara asta, nu ştiu ce se va întâmpla.

— Pregătiţi-vă, le zise Adam. Nu mai avem timp de discuţii. Acestea fiind spuse, ieşi din cameră şi se duse la recepţie, ca să ia cheile de la proprietarul maşinii. În timp ce mergea într-acolo, formă un număr pe telefonul mobil.

— Mike? La telefon este Adam. Da, tot în Camwell sunt. Mai ţii minte când ţi-am spus că s-ar putea să am nevoie de ajutorul tău? A sosit momentul. Aş vrea să trimiţi cât mai mulţi oameni aici şi cât mai repede posibil. Mike, adu te rog şi muniţie. Închise telefonul şi intră în biroul de recepţie..

— Nu-mi place locul ăsta, zise Boadicea, privind pereţii din pământ care-i înconjurau. L-ar putea inunda. L-ar putea incendia. Popândăii ei s-ar putea ascunde oriunde pe-aici. Ea…

— Termină odată! îi strigă Adam peste umăr. „Darci”, încercă el să transmită, dar nu primi niciun răspuns. De ce, de ce nu exersaseră transmiterea de gânduri şi de la el la

Darci? Acum ar fi putut să o strige, s-o cheme pe nume. Voia să ştie unde o poate găsi.

— Încotro o luăm acum? întrebă Adam, când ajunseră în încăperea cea mare, cu automatele pentru dulciuri. Când fusese aici împreună cu Darci, în urmă cu câteva zile, încăpere i se păruse aproape plăcută, dar acum…

— Şi mie-mi dă fiori locul ăsta, zise Taylor. Darci a spus că voi doi aţi fost aici.

— E adevărat, dar atunci era… Ce să-i spună? Că se distraseră? Putea să le povestească cum şi-a înfundat Darci batoanele de ciocolată în costumul ei de pisică? Putea să le spună cum s-a ghemuit ea ascunzându-se pe un raft?

Îşi privi sora, reproşându-şi că nu avusese încredere în ea. Acum începuse să-şi dea seama că Darci avusese dreptate şi că ar fi trebuit să se încreadă în femeia aceea, care trecuse prin atâtea încercări. Dacă ar fi făcut-o de la bun început, dacă i-ar fi spus de oglindă, de faptul că o găsise ascunsă după o fotografie de doi bani, poate că Boadicea s-ar fi uitat în ea şi ar fi văzut ce urma să i se întâmple lui Darci. Adam aflase că oglinda arăta ceea ce se putea întâmpla, dar şi că prezicerile ei se puteau modifica.

După ce plecaseră de la motel, Adam condusese automobilul până la „Dumbravă”. Intrase în parcare şi sărise din maşină chiar înainte de a se opri motorul. Taylor şi Boadicea, alergaseră după el şi îl urmaseră în căsuţă, unde nu se afla nimeni. Un zgomot sec, care venise din fostul dormitor al lui Darci, îi făcuse să se îndrepte într-acolo. Adam dăduse patul la o parte, se aşezase în genunchi şi trăsese de capacul trapei.

— Aici a fost o gheţărie şi odinioară trecea un pârâiaş.

Am cerut căsuţa asta pentru că aveam nevoie de un loc unde să mă pot ascunde la nevoie. Din întunericul de dedesubt, el scosese la iveală un sac cu diverse arme - revolvere, puşti şi altele.

— Tu ce alegi? îl întrebase el pe Taylor.

— Eu n-am… începu Taylor, uitându-se îngrozit la acele arme.

În schimb, Boadicea nu ezita. Ea făcu un pas înainte şi înşfăcă din arsenalul adus de Adam un revolver Luger de 9 milimetri pe care-l încărcă.

Cei doi bărbaţi o priveau, uluiţi.

— Ei îi place orice obiect care poate fi folosit pentru a ucide, le explică Boadicea. Eu n-am avut păpuşi când am fost mică. Mi s-au dat cu totul alte jucării.

Adam o privi cu respect pe sora lui. Pentru prima oară îi trecu prin minte că ura ei pentru acea femeie era probabil mai profundă şi mai intensă decât a lui.

— Arată-i şi lui cum trebuie să procedeze, îi spusese Adam, făcându-i un semn cu capul spre Taylor.

Adam se duse apoi în camera lui şi se îmbrăcă într-un trening negru, din lycra, care semăna mult cu costumul de pisică a lui Darci. Reveni în cameră şi îi aruncă şi lui Boadicea unul asemănător.

— Pune-l pe tine. Aşa vei putea să te mişti mai în voie. Tu ai ceva asemănător? îl întrebă el pe Taylor, ale cărui bagaje erau stivuite într-un colţ.

— Da, îi răspunse Taylor.

Acum se aflau în tuneluri. Nu îndrăzneau să se folosească de lanterne, dar aveau binocluri cu infraroşii.

— Pe unde o luăm acum? îşi întrebă Adam din nou sora,

stând la gura celor trei tuneluri care dădeau în încăperea principală.

— Pe aici, spuse ea, şi o luă înainte, prin cel mai mic tunel. Treningul lui Adam îi venea de minune. La brâu avea o centură lată din piele, în care se aflau trei revolvere şi muniţie. În mâini ţinea un tip de puşcă a cărei folosire era interzisă în Statele Unite ale Americii.

Adam avea acelaşi fel de arme, dar în plus, ascuns sub cămaşă, se afla pumnalul luat din cuşcă.

Înaintaseră deja mult, când Adam îi opri.

— Parcă am auzit ceva, zise el. Cei trei se opriră şi ascultară, însă nu se mai auzea nimic. Nu se vedea nicio luminiţă, nu se auzea nicio mişcare, nimic.

Adam le făcu semn să înainteze, dar după câţiva paşi ajunseră la o altă intersecţie care-i obliga să se oprească.,

Adam?" auzi el în gând.

Pentru o clipă, ochii i se umeziseră. Trăia! Glasul lui Darci era slab, însă ea trăia. „Vin! Vin!" ar fi vrut să-i strige, dar nu reuşi să-i transmită nimic. Darci trebuia să ştie că el era lângă ea şi să continue să-i vorbească.

— O auzi? îl întrebă Taylor.

— Da, vag, şopti Adam, apoi se rezemă de perete şi ascultă cu mare atenţie. „Vorbeşte, Darci, iubita mea, vorbeşte-mi", încercă el să-i transmită. „Spune-mi unde eşti."

„Adam? Tu eşti?" auzi Adam vocea ei.

— Pe-aici, zise el. Cred că o vom găsi, dacă o s-o luăm pe-aici.

Însă Boadicea îi puse mâna pe braţ şi îl opri.

— Nu-i ăsta drumul. Ceva nu-i în regulă. Nu acesta este

drumul spre încăperea în care face ea sacrificiile.

— Habar n-ai! i-o reteză Adam. Eu am auzit glasul lui Darci şi pe aici trebuie s-o luăm. Vii sau nu?

Boadicea se gândi îndelung înainte de a-i răspunde:

— Vreau să se termine cu dominaţia terorii ei şi numai Darci ar putea reuşi acest lucru.

„Adam, sunt aici. Mă auzi?"

— Îmi vorbeşte Darci, şopti el, grăbind pasul.

„Adam, vino. Mi-e frică."

— Ceva nu este în regulă, zise Boadicea.

Adam se opri, întrebându-se ce să facă pentru a nu pune în pericol atâtea vieţi. Pe de o parte, nu avea încă deplină încredere în sora, dar, pe de altă parte, îi percepea ura pe care aceasta probabil că o simţea, după tot ceea ce văzuse şi suferise.

— Atunci, condu-ne tu, îi zise el avertizând-o din priviri asupra ceea ce avea să se întâmple, în cazul în care i-ar fi mințit.

Boadicea îi conduse fară nicio ezitare prin tuneluri, mişcându-se repede şi fară să se uite înapoi, ca să vadă dacă cei doi bărbaţi o urmează.

— A memorat drumul, îi spuse Taylor lui Adam, atunci când se opriră o clipă, pentru ca Boadicea să vadă dacă se putea trece mai departe pe un coridor. A trăit aceste momente în minte ani de zile şi doar încrederea în această evadare şi în noi a făcut-o să mai spere.

Boadicea le făcu semn să o urmeze. Toţi trei se opriră însă din nou când ajunseră în faţa unei intrări întunecate.

— Nu mai înţeleg nimic, şopti Boadicea. Aceasta este încăperea. Aici ar trebui să se afle ei.

— Se pare că şi-a dat seama că tu o minţi, zise Adam, şi te-a indus în eroare.

— Dar oglinda mi-a arătat că…

— Păi n-ai spus chiar tu că oglinda îţi arată ceea ce se poate întâmpla şi există riscul să nu corespundă cu realitatea? o întrebă Taylor, scoţând o brichetă din buzunar. Pe un suport de aramă prins în perete, se afla o lumânare. Aprinse lumânarea, ţinând-o în faţa lui, şi păşi prin intrarea întunecoasă urmat de cei doi. Nu vi se pare ciudat faptul că în aceste tuneluri nu este nimeni? Nu sunt nici măcar paznici.

— A făcut ceva neaşteptat, zise Boadicea, ţinându-se aproape de Taylor.

Acesta mai aprinsese câteva lumânări, îndeajuns de multe ca să se vadă încăperea în care ajunseseră. Pereţii camerei, asemănătoare unei hrube, fuseseră placaţi cu dreptunghiuri de piatră. Taylor ridică torţa şi le examină.

— Cineva a furat câteva cripte. Antice, aş spune eu.

— Da. Pentru ea lucrează mulţi hoţi, spuse Boadicea, şi reveni la intrare, nu înainte de a arunca o privire spre altarul din mijlocul camerei. Oglinda îi arătase la ce fusese folosit altarul.

Taylor o urmă pe Boadicea afară din cameră, spre deosebire de Adam care privea fascinat altarul. Îşi amintea că mai văzuse o asemenea platformă din piatră. Îşi amintea că…

— Vino, frate, îl chemă Boadicea, întinzându-i mâna. Ea ştia ce anume era pe cale să-şi aducă aminte, pentru că oglinda îi arătase ceea ce i se întâmplase fratelui ei în copilărie.

După ce ieşiră din cameră, cei trei se uitară unul la altul, întrebându-se ce să facă în continuare.

Boadicea ridică puşca grea pe care o căra cu ea.

— Cum aflăm unde este sechestrată Darci? întrebă Taylor. Apoi se întoarse către Adam. Tu o mai auzi?

— Nu, răspunse acesta, cu maxilarele încleştate. Nu-mi mai vorbeşte.

— Poate că a fost nevoită să nu-ţi mai vorbească, zise Boadicea, dar tăcu când Adam o fulgeră cu privirea.

— Dacă am găsi oglinda, zise Adam, ne-ar putea spune ea unde se află Darci.

Boadicea se îndreptă de spate.

— Oglinda nu ne-ar mai folosi la nimic.

— Dar tu ai putea citi în ea.

— Nu. N-aş mai putea citi în ea, pentru că nu mai sunt virgină.

Adam o privi stupefiat, după care întoarse capul şi se uită la Taylor.

O vreme acesta nu îndrăzni să-l privească în ochi pe Adam, dar atunci când o făcu, privirea lui exprima vinovăţie şi ruşine.

— M-am gândit că o să se uite Darci în oglindă, după ce o găsim.

Pentru o clipă Adam fu tentat să-i pocnească pe amândoi, dar nu rezolva nimic cu asta. Mortul de la groapă nu se mai întoarce. Inspiră adânc, ca să se liniştească, apoi se uită la sora lui

— N-ai zis tu că mai are şi alte fete care-i citesc în oglindă, ca să te verifice pe tine? Poate că una dintre ele asta face în clipa de faţă.

— Are un loc al ei, zise Boadicea. Poate că n-a avut timp să ascundă oglinda. Veniţi cu mine. Se întoarse şi o porni în goană pe coridorul slab luminat din stângă ei, urmată Taylor şi de Adam.

Adam nu putu să nu se gândească la ceea ce tocmai aflase. Oare când îşi pierduse Boadicea virginitatea? El dormise câteva ore bune. Să fi rămas Taylor şi Boadicea treji? Crezuseră că Darci se afla la baie sau întunericul din cameră îi făcuse să creadă că ea se afla în pat şi dormea alături de el?

Adam ajunse lângă Taylor.

— Dacă o duci undeva fără să te căsătoreşti mai întâi cu ea, te omor, îi şopti el, citând chiar vorbele lui Taylor, rostite de acesta cu referire la Darci.

Taylor îi zâmbi, gândindu-se că Adam îl tachina, dar expresia de pe chipul acestuia îl făcu să înţeleagă că greşeşte, aşa încât dădu afirmativ din cap şi se grăbi să o ajungă din urmă pe Boadicea.

Ea îi conduse la o uşă de stejar, frumos sculptată, care nu părea să aibă vreo clanţă sau vreo încuietoare. Boadicea atinse uşa în trei locuri: pe ochiul stâng al unei mici creaturi oribile, pe o frunză şi, în cele din urmă, în centrul unui medalion sculptat. Uşa se deschise.

Boadicea intră prima în încăpere şi se uită în jurul ei, căutând oglinda. Taylor şi Adam, cu armele pregătite, făcură acelaşi lucru, încăperea era mobilată cu un pat frumos sculptat, care părea să fi aparţinut unui muzeu. Mai existau şi câteva mese din lemn sculptat şi aurit. Pereţii şi tavanul erau acoperiţi din belşug cu brocart şi cu mătăsuri grele – toate în nuanţe de roşu.

Oglinda magică se afla pe o comodă de mahon, la vedere. Boadicea se duse la oglindă, se uită în ea, şi apoi la Adam.

— Nimic, şopti ea, cu durere în glas.

— De ce dracu' n-aţi mai putut aştepta? le zise el, smucind oglinda din mâinile surorii sale şi aruncând-o pe pat. Nici nu-mi pot imagina când aţi…

— Tu nu ai fost privat de nimic toată viaţa ta, spuse iritată Boadicea, făcând un pas spre el, de parcă era gata să sară la bătaie. Ţie ţi s-a oferit totul pe tavă; nu ţi s-a luat nimic.

— Nu ştii ce vorbeşti. Eu am pierdut chiar. Habar n-ai cum a fost viaţa mea. Habar n-ai că „.

— Uite-o, şopti Taylor care se apropiase de pat ca să se uite la oglinda despre care citise atâtea.

Adam nu-i acordă atenţie, dar Boadicea întoarse capul spre el.

Taylor ţinea oglinda sus şi se uita în ea cu o expresie de mirare întipărită pe faţă.

— Îi văd, şopti el. Văd o cameră şi nişte oameni. Uite. Când Adam şi Boadicea se uitară şi ei în oglindă, nu văzură nimic, nici măcar imaginile lor reflectate.

— Tu ce vezi? îl întrebă Boadicea. Descrie-mi ceea ce vezi.

— Camera este întunecată; nu pot vedea prea multe. Sunt oameni acolo, toţi îmbrăcaţi în robe negre. Au feţele acoperite. N-o văd pe Darci şi nici pe nimeni care ar fi căpetenie. Taylor era supărat.

— Are careva dintre ei vreo bijuterie? îl întrebă Boadicea.

— Ce importanţă are? spuse Adam, dar tăcu atunci când

Boadicea ridică mâna.

— Văd o verighetă pe o mână. Este o mână de bărbat, ceva mai bătrân, pentru că are nişte pete maronii pe piele. Şi văd şi un semn din naştere, pe gâtul altui bărbat. O privi uluit pe Boadicea.

Boadicea se întoarse spre Adam.

— El poate citi mai bine chiar decât mine şi nu e virgin. Eu vedeam totul ca prin ceaţă.

— Nu mai înţeleg nimic, spuse Taylor. În familia mea, numai femeile aveau puteri oculte.

Boadicea îl privi drăgăstos.

— Poate că Dumnezeu a citit în inima ta şi ţi-a dăruit ceea ce meriţi.

— Dar unde-i Darci? întrebă Adam nervos.

Taylor se uită iar în oglindă.

— Nu ştiu. Nu o văd nicăieri. Văd doar oameni care se tot fâţâie. Îi văd din spate. Nu-mi pot da seama de ceea ce se întâmplă în faţă.

— Întreabă oglinda, îi spuse Boadicea. Trebuie să o întrebi ce vrei să afli.

— Unde este Darci? întrebă Taylor; apoi, spuse panicat: Imaginea a dispărut!

— Aşteaptă, spuse Boadicea răbdătoare, dar să nu fii dezamăgit. Creatura aceea este deşteaptă. Îţi arată numai ceea ce vrea ea.

În secunda următoare, Taylor se relaxă. Se aşeză pe pat şi se uită în oglindă.

— Văd o femeie. Nu poartă robă. Poartă o…

— Ce?! interveni Adam nerăbdător. Cine-i femeia? Este şi Darci cu ea? Este cumva vrăjitoarea?

— Ăăăă… bâigui Taylor, uitându-se în oglindă. N-o văd pe Darci. N-o văd decât pe femeia aceea. Stă cu spatele la mine. Poartă o haină scurtă, albă şi ciorapi negri; haina are glugă. Stai! îşi dă pe spate gluga. Are…

Taylor se depărtă de oglindă şi rămase cu gura căscată de mirare. Este…

— Cine? întrebară în cor Adam şi Boadicea.

Taylor inspiră adânc.

— Femeia are un păr blond şi foarte lung, zise el încet, şi n-am mai văzut-o decât o dată.

— Cine este? îl întrebă Boadicea.

— Este mama lui Darci, spuse Taylor, privindu-l pe Adam.

— Jerlene? Dar ea se afla la Putnam.

— Dar e normal ca o mamă să vină când fiica ei are nevoie de ea, spuse Boadicea pe un ton mustrător. Ce mai vezi? Există şi vreun altar acolo?

— Arată-mi camera unde se află femeia asta, îi comandă Taylor oglinzii., Aparatul de filmat" se retrase şi el văzu că Jerlene Monroe stătea în faţa a ceea ce părea a fi un altar din piatră.

— Da, este un altar, spuse Taylor.

— Şi piatra are însemne? îl întrebă, grăbită, Boadicea.

— Da. Însemnele… seamănă cu… Taylor se uită la ea. Cred că sunt hieroglife egiptene.

— Ştiu unde se află, spuse Boadicea, îndreptându-se spre uşă. Haideţi. Şi luaţi şi obiectul acela! le strigă ea, în timp ce ieşea.

Adam fugi după ea; Taylor puse oglinda în rucsacul lui şi îi urmă.

În clipa în care cei doi bărbaţi ieşiră pe uşă, fură loviţi zdravăn în moalele capului şi îşi pierdură cunoştinţa.

Când se dezmetici, pe Adam îl durea capul, iar când încercă să-şi mişte mâna, nu reuşi. Apoi îşi dădu seama că ambele încheieturi îi erau legate de perete cu un lanţ, ca şi gleznele, de altfel. Era complet imobilizat.

Privi în jur şi constată că se afla într-o cămăruţă din subteran a cărei uşă grea, de lemn, era închisă cu un zăvor. Pe pereţi, pe etajere şi în câteva nişe ardeau sute de lumânări albe. În faţa lui era o măsuţă de stejar, iar pe ea pumnalul luat din cămară.

Adam se uită la cătuşele de fier de la încheieturi. Dacă ar fi putut să-şi scoată măcar o mână…

— Bună seara, auzi el o voce. Sau mai bine să-ţi spun bună dimineaţa? O, nu, încă nu este miezul nopţii, deoarece micuţa ta mai este în viaţă.

Clipind din cauza durerii de cap şi a poziţiei în care era imobilizat, Adam se uită la femeia din faţa lui. Deoarece purta o robă lungă şi neagră, brodată cu fir auriu, îi trebui ceva timp ca s-o recunoască.

— Sally, spuse el, în cele din urmă.

— Asta este doar unul dintre numele mele, însă nu greşeşti, am fost cândva ospătăriţa ta. Acest fapt păru să o amuze o clipă, după care redeveni serioasă. Am lucrat în locul acela îngrozitor timp de aproape cinci ani, aşteptând-o să sosească. Am recunoscut-o de cum a intrat pe uşă. În definitiv, o caut de mult, spuse ea, zâmbind cu cruzime.

Lui Adam i se păru că vede o sclipire de nebunie în ochii ei. Dar nu putea fi sigur. Oare oamenii răi trebuie să fie neapărat şi nebuni? Această femeie deţinea controlul unui

imperiu al răului de mulţi ani.

— Unde e Darci? o întrebă el.

— Aşteaptă ca eroul ei s-o salveze. Femeia părea că se amuză.

Apoi se apropie de Adam. Erau singuri în cameră. Dacă ar fi avut mâinile şi picioarele libere, ar fi putut s-o frângă în două, cu o singură mână. În timp ce vrăjitoarea se apropia de el, Adam constată că femeia era mai bătrână decât i se păruse. Pe pleoape avea câteva cicatrice mici. În cursul cercetărilor sale, Adam aflase că acel sabat al vrăjitoarelor din Camwell exista de multă vreme şi că şefa era o femeie. Aşadar, el căutase o persoană mai în vârstă. Femeie din faţa lui făcuse o operaţie estetică.

— Unde sunt ceilalţi? o întrebă el.

— Până acum, la loc sigur. Femeia se apropie şi mai mult de el. Ţinea în mână un băţ, pe care i-l trecu peste coaste. Când ajunse la locul rănit, ea îl împunse cu băţul.

Lui Adam îi veni să leşine de durere, dar se strădui să rămână conştient.

— Unde sunt? o întrebă el din nou.

Aşa-numita „Sally” îi întoarse spatele şi se îndepărtă. În mijlocul camerei era o masă mare de stejar, pe care puse băţul. Adam văzu că băţul era de oţel şi, asemeni pumnalului, avea însemne pe el. Ce fel de obiect malefic mai era şi acesta? La ce îl folosise ea de-a lungul timpului? se întrebă el.

— Ştiai faptul că am crescut-o pe sora ta ca pe propria mea fiică? îl întrebă ea. N-a dus lipsă de nimic, niciodată. A avut tot ce-a fost mai bun.

— Cu excepţia libertăţii, zise Adam, apoi se blestemă în

gând, pentru că fusese atât de prost şi o provocase.

— E adevărat, spuse Sally, şi se întoarse spre el, zâmbind. N-a avut libertate. Şi n-a avut nici bărbaţi. Ştiai că tu şi cu celălalt sunteţi primii bărbaţi pe care i-a văzut de aproape? Dar acum nu mai are nicio importanţă. Va fi pedepsită. Ştia că nu trebuie să mă sfideze.

— Cum poţi face rău unei fete care ţi-a fost ca o fiică? o întrebă Adam, încercând să-i spună ceva care s-o mai îmblânzească. Cred că o iubeşti foarte mult.

Sally se gândi puţin înainte de a-i răspunde.

— Nu, nu cred că o iubesc. De altfel, nici ea nu m-a iubit vreodată. Dacă ţi-aş spune ce a trebuit să-i fac, ca să fie cuminte… Ei, poate că o să mai aştept până o să-ţi arăt. Da, da, o să-ţi arăt ce i-am făcut surorii tale. Îşi ridică o clipă capul, de parcă ar fi ascultat ceva. Trebuie să plec acum. A mai intervenit ceva.

— Mama lui Darci, îndrăzni Adam, dorind să mai câştige puţin timp.

— Da, admise Sally. Zice că ea stă la originea puterii fiicei ei, dar că nu va demonstra acest lucru până nu o eliberez pe Darci. Bineînţeles că minte, dar trebuie să fiu sigură că aşa stau lucrurile. Peste două ore va fi miezul nopţii şi va trebui să termin o dată pentru totdeauna cu această vrăjitoare micuţă care a venit la tine. Ea…

— Nu, şopti Adam, sunt bogat. Familia mea este foarte, foarte bogată. Îţi putem plăti oricât. Nu va mai trebui niciodată să munceşti. Ai putea trăim lux şi…

Adam tăcu, pentru că Sally izbucnise în hohote de râs.

— Bogat? Habar n-ai tu ce-nseamnă bogăţia. Numai cu mărunţişul pe care-l am ţi-aş putea cumpăra toată familia.

Însă nu banii, ei puterea este totul. Ştiai că pot să-i iau puterea şi s-o păstrez pentru mine? Există o modalitate. Dacă puterea pe care o are ea nu părăseşte acest pământ, atunci o s-o iau eu. Vezi, asta-i cheia. Am citit toate cărţile scrise de Taylor Rayburne. Ţi-a spus că dacă lanţul este rupt, dacă nu există un descendent direct, atunci puterea merge la persoana care o ia? Cel puţin, asta-i legenda. Sper să fie aşa. Vreau să aflu asta la noapte.

Vrăjitoarea ieşi din încăpere şi închise uşa masivă de stejar în urma ei. Adam scoase un urlet şi trase de lanţurile cu care era legat, până când mâinile şi picioarele începură să-i sângereze.

„Adam?" auzi el şi se calmă, ca să asculte glasul lui Darci, care-i vorbea.

" Adam, unde eşti? Aş vrea să ştiu. Mai trăieşti? Mă vei putea ierta pentru că am plecat fără să-ţi spun?"

— Da, o, da, Darci, iubita mea, spuse Adam. Te iert pentru tot. Nu te mai gândi la asta. Fugi de-acolo de unde eşti.

" Ai văzut cine este? îi transmise Darci. Îţi aminteşti când ţi-am spus că ea îmi aminteşte de vrăjitoarea din *Hansel şi Gretel?"*

— Da, şopti Adam, şi lacrimile îi inundară ochii.

„Eu sunt într-o cameră subterană. M-au îmbrăcat într-o rochie albă."

Trăgând cu toată puterea de lanţuri, Adam zâmbi printre lacrimi. Glume, Darci putea glumi în orice situaţie.

„Cred că m-au îmbrăcat în alb pentru că sunt virgină. Dar eu sunt virgină doar fizic", îi transmise ea. „Pot dovedi că mintea mea nu este virgină. O, Adam, unde eşti? Mă auzi?

Nu te-a omorât, nu?”

— Nu, iubirea mea, sunt aici. Sunt lângă tine, strigă el, trăgând în neştire de lanţuri.

„Nu vreau să cred că ţi s-a întâmplat ceva rău. Vei veni în această încăpere, ca să mă salvezi. Vei fi asemeni unuia dintre nobilii tăi strămoşii care-şi salvează frumoasa iubită, nu-i aşa, dragostea mea?”

Cu faţa udă de lacrimi, Adam trase de lanţuri până ce cătuşele îi intrară în carne.

— Nu, nu, nu, reuşi el să bolborosească.

„Adam!” îi transmise Darci. „îi aud. Vin. Vai, Doamne, stai cu mine, Adam, mi-e frică. Vreau să… Au venit! Se deschide uşa. Vai, Adam, te iubesc. Te iubesc din tot sufletul. Te voi iubi întotdeauna. Indiferent de ce se va întâmpla cu mine, te voi iubi mereu. Să ţii minte asta. Pentru totdeauna. Eu…”

— Nuuu, urlă Adam şi trase de lanţuri până ce i se luă toată pielea de pe încheieturi şi de pe glezne, dar nu reuşi să scape din strânsoarea lor.

Când îşi reveni, pe Adam îl durea îngrozitor capul. Ameţit, dezorientat, el îşi trecu mâna peste faţă.

— Cum te simţi? îl întrebă o voce necunoscută.

Adam reuşi cu greu să se ridice în capul oaselor. Îl dureau coastele, dar mai rău îl chinuia durerea de cap, gleznele şi încheieturile mâinilor însângerate de cătuşe.

— Bine, reuşi el să spună, apoi se uită în ochii de un albastru închis ai tânărului solid, pistruiat, cu părul blond, având un aer de puştan obraznic şi un trup zdravăn, de rugbist. Cine eşti tu? rosti Adam, cu voce răguşită.

— Putnam, zise tânărul.

Adam se holbă la el.

— Tu eşti, începu el, apoi se înverşună. După toate poveştile spuse de Darci despre Putnam – tată, fiu, oraş, lui Adam îi venea să îi venea să-l strângă de gât.

— Stai liniştit, bătrâne, spuse băiatul, punându-i mâna pe umăr. Nu e cazul să te iei la harţă cu mine acum.

— Îţi arăt eu ţie, începu Adam, desprinzându-se de la perete.

— Ai putea să-ţi cheltuieşti energia în alt scop, se auzi glasul surorii sale, iar Adam se aplecă în faţă ca să se poată uita pe lângă Putnam. Boadicea şi Taylor şedeau pe pardoseală, în cealaltă parte a camerei.

Adam îşi zise că sora lui avea dreptate, se lipi de zid şi se sprijini de el, împingându-se până se ridică în picioare.

— Unde ne aflăm? Ce s-a întâmplat? întrebă el, uitându-se dejur-împrejur.

Imensa încăpere subterană în care se aflau părea să nu aibă nicio ieşire. Pereţii netezi şi murdari, tavanul în formă de cupolă excludeau posibilitatea de evadare. Când privi în sus, observă totuşi, mult deasupra capetelor lor, o deschizătură blocată cu un grătar de fier. Încăperea, nemobilată, era pardosită cu pământ. Boadicea şedea pe jos, alături de Taylor, care ţinea oglinda în poală.

— Ce cauţi aici? zise Adam, privindu-l pe Putnam.

— Jerlene a venit să-şi salveze fiica, iar eu am însoţit-o. Darci este viitoarea mea soţie.

— Doar peste cadavrul meu, zise Adam.

— Conform oglinzii, spuse Taylor sec, asta se va întâmpla.

Adam îşi trecu din nou mâna peste faţă şi încercă să se liniştească.

— Eram legat în lanţuri de un perete. Am văzut-o pe vrăjitoare şi am auzit-o pe Darci. Pe urmă am leşinat. Ce s-a mai întâmplat?

— Ai fost aruncat prin gaura aia, spuse Putnam, uitându-se în sus, iar eu te-am prins. Nu afirm cu precizie, dar cred că vom sta aici până când vom muri.

— Nostimă idee, rosti Adam, mişcându-şi încheieturile mâinilor şi gleznele, ca să vadă cât de rău îi erau vătămate. Mai putea sta în picioare, încă mai putea merge. Şi, cum ieşim de-aici?

— Vom face o piramidă din corpurile noastre, zise Boadicea, uitându-se în sus. Cred că Putnam ne poate ţine pe toţi.

— Sigur, zise Putnam, zâmbind ca un puşti de doisprezece ani.

Adam întoarse capul spre Taylor, care se privea în oglindă, fascinat.

— De ce n-ai văzut că vom fi capturaţi? Şi de ce nu ţi s-a luat oglinda?

Înainte ca Taylor să poată răspunde, Boadicea interveni:

— Pentru că el nu a pus întrebările cum trebuia şi nu cred că ea a aflat că noi Avem oglinda.

— Ce e chestia aia? întrebă Putnam.

— Este o oglindă care ne arată viitorul, spuse Adam.

— Grozav. Şi ne poate spune şi dacă o să scăpăm de-aici?

— S-ar putea, începu Taylor, dar Boadicea îi făcu semn să tacă.

— Îţi aude gândurile. Gândeşte-te la întrebare şi ea îţi va arăta doar ceea ce vrea, spuse Boadicea un glas plin de amărăciune, datorită îndelungatei ei experienţe cu acea

oglindă magică.

— Da, putem scăpa de-aici, zise Taylor încet.

— O putem salva pe Darci? întrebă Adam.

Taylor se uită o clipă la oglindă, apoi spuse:

— Nu, n-o mai putem salva. Vrăjitoarea este mult prea puternică, în comparaţie cu noi.

— Unde este Darci? întrebă Adam.

— Este… Taylor privi în oglindă. Doarme. Este… Se uită la Boadicea. Acum este legată de altar. Înainte, altarul era gol, însă acum… Inspiră adânc. Acum Darci este întinsă pe altarul de piatră.

— Unde este Jerlene? întrebă Putnam. Poate s-o salveze ea pe Darci?

— Dacă noi nu putem, cum s-o salveze ea? strigă Adam disperat.

— Intenţiona să se ofere, în locul ei, răspunse Putnam.

19

— Toată lumea ştie ce are de făcut? întrebă Adam. Ceilalţi trei dădură aprobator din cap. Crezi că ne poţi ţine, băiete? i se adresă el lui Putnam.

— Sigur, bătrâne, rosti Putnam uşor ironic.

Adam nu dădu atenţie aluziei şi se uită la Taylor.

— Grătarul ăla din tavan are încuietoare?

— Nu, răspunse Taylor, uitându-se în oglindă. N-are nevoie, e prea sus.

— Procedăm meticulos, spuse Boadicea. Braţul lui Taylor… se uită la el şi îi zâmbi afectuos.

Taylor dădu din cap, zâmbind uşor.

— Da, meticulos. Nu ne mai trebuie şi alte răni. Adam este… Tăcu, nedorind să spună cât de rău arăta Adam, cu încheieturile lui însângerate. Întoarse capul spre Putnam. Eşti gata?

— Da, sigur, spuse tânărul, poziţionându-se exact sub grătar. Apoi îşi încleştă degetele în faţă şi se uită la Adam.

Adam începu să se caţere pe umerii lui Putnam. Se mişca cu mare atenţie, temându-se să nu-i între vreo coastă în plămân; locurile în care cătuşele de fier îi pătrunseseră în came îl dureau îngrozitor.

— Cum de ai auzit şi tu povestea asta? îl întrebă Taylor pe Putnam, în timp ce îl ajuta pe Adam să se suie pe umerii băiatului, puternic ca un taur.

— Thelma, mătuşa lui Darci, a sunat ca să se laude că Darci a întrebat-o, în sfârşit, cine îi este tată. Thelma este urâtă şi bolnavă de gelozie pe Jerlene. Cred că Jerlene a ştiut tot timpul cine este tatăl lui Darci, pentru că a sunat imediat la birou la tine, de unde
i s-a spus că te afli la Camwell pentru cercetări. Jerlene a venit şi m-a luat, după care am mers cu maşina toată noaptea, ca să ajungem aici.

Putnam îşi prinse mâinile, ca să-l ajute Taylor. Acesta trebuia să se urce pe umerii lui Putnam şi apoi pe ai lui Adam.

— Nu înţeleg, spuse Taylor, dornic să vorbească într-una, ca să uite de durerea din braţ. Nu credea că e rupt, dar o întindere de ligamente tot avea. Rămăsesem cu impresia că mama lui Darci nu ştie cine este tatăl copilului ei.

— Asta le spunea Thelma tuturor. Ea îşi urăşte de moarte sora. Pe drum, Jerlene mi-a spus întreg adevărul. A

furat nişte hârtii din maşina ta, aşa că ştia cine eşti.

— Atunci, pentru ce nu a luat legătura cu mine, când a aflat că este gravidă? întrebă Taylor. De fapt el nu ştia cum ar fi reacţionat dacă o fată, pe care nici n-o cunoştea bine, i-ar fi spus că îi poartă copilul în pântece. În orice caz ar fi ştiut mai de mult că are o fiică.

Putnam făcu o mică grimasă, atunci când piciorul lui Adam îi zdrobi umărul, dar nu clipi sub greutatea suplimentară a lui Taylor.

— Jerlene a vrut mai întâi să dea naştere copilului, apoi să-şi recapete silueta, şi de-abia după aceea să vină la tine acasă, cu un prunc drăguţ. Dar tu te însuraseşi deja. Jerlene şi-a zis că e bine să aştepte câţiva ani, până când farmecul căsniciei tale se va risipi, şi abia atunci să vină, împreună cu Darci, la tine. Însă când Darci avea patru ani, devenise deja ciudată. Jerlene citise una din cărţile tale, şi aflase că întreaga ta familie era, scuză-mă, o adunătură de ciudaţi. Jerlene n-a mai vrut ca tu să afli că ai o fiică, pentru că îşi dorea ca aceasta să rămână un copil normal.

— Normal! zise Adam, aranjându-l pe Taylor pe umerii lui. Darci a fost pasată de la unul la altul în timp ce mama ei trecea din bărbat în bărbat. Ce poate fi „normal” în asta?

Dacă ar fi putut s-o facă, Putnam ar fi ridicat în acel moment din umeri.

— Da. Ei, Jerlene nu va primi niciun premiu în calitate de mamă. E nevoie de multă îngrijire, ca să rămâi mereu frumoasă şi ea chiar se pricepe la asta.

— Ea… începu Adam, furios.

Taylor interveni, aşezându-se mai bine pe umerii lui Adam:

— Şi de ce a venit Jerlene aici?

— Ca să-şi salveze fiica, spuse Putnam, cu convingere. Faptul că Jerlene nu a dorit să stea în preajma unei fete ciudate, nu înseamnă că n-o iubeşte. Darci e carne din carnea ei şi sânge din sângele ei. Jerlene spunea că i-a fost teamă ca nu cumva s-o transformi într-o vrăjitoare, aşa cum sunt şi rudele tale. Şi, când a auzit că Darci şi cu tine sunteţi aici, în oraşul ăsta de vrăjitoare, nu i-a trebuit prea mult timp ca să înţeleagă totul.

Putnam se uită la Boadicea, care stătea în faţa lui şi aştepta să se caţere pe scara umană, până în vârf.

— Da' tu cine eşti? o întrebă el.

— E o poveste lungă, răspunse Adam, în locul ei.

Înainte să formeze acea scară, Taylor consultase oglinda şi aflase că nu se puteau apăra de vrăjitoare decât cu ajutorul lui Darci. Taylor văzuse că Darci fusese adormită, astfel că în clipa aceea nu-şi mai putea folosi puterea.

— Cum o trezim pe Darci? şopti Adam, în timp ce îşi ajuta sora să se caţere pe el, şi apoi pe Taylor. Încerca să se concentreze la ceea ce făcea, dar în acelaşi timp era conştient că dacă vor reuşi să iasă de-acolo, vor avea de înlăturat alte obstacole.

— Cu stimulente, răspunsese Taylor. Dacă am avea stimulente, am putea s-o trezim.

— Ca acele buline de slăbit? îl întrebă Putnam, gâfâind sub greutatea pe care o susţinea. Poşeta lui Jerlene… este plină de asemenea buline, zise el. Le spargem şi i le băgăm pe gură.

— Bulinele alea s-ar putea să între în reacţie cu ceea ce i s-a dat ca să adoarmă, spuse Adam, care îi susţinea pe

Taylor şi pe Boadicea.

— Ai o idee… mai bună? zise Putnam. În clipa următoare, Boadicea ajunse la grătar, îl deschise şi ieşi afară. Ea văzu vreo zece bărbaţi care se fofilau peste câmp şi îşi zise că aceştia erau oamenii chemaţi de către Adam în ajutor. Boadicea riscă şi strigă unicul cuvânt care ştia sigur că le va atrage atenţia:

— Montgomery!

20

UN AN MAI TÂRZIU

Adam îşi privea fiica nou-născută şi se întreba ce-i rezerva acesteia viitorul. Fata avea o mamă cu nişte abilităţi care nu fuseseră încă în totalitate explorate. Bunicul ei, cu harul său de a prevedea viitorul uitându-se într-o oglindă magică, zicea că abia la maturitate vor şti în ce măsură moşteneşte un copil din familia sa diversele puteri paranormale. Adam se întreba dacă fiica sa va avea aceleaşi puteri ca şi mama ei sau dacă… O puse pe fetiţă înapoi în leagănul ei, şi se duse la celălalt leagăn. Sora lui şi cu Taylor zămisliseră tot o fetiţă, iar Adam se întreba ce puteri supranaturale moştenise aceasta.

Când Taylor aflase că soţia sa aştepta un copil, nu-i venise să creadă. El îi explicase răbdător doctorului despre accidentul pe care îl suferise. Doctorul i se adresase zâmbind:

— Este ca şi în cazul conductelor de scurgere de la chiuveta mea din bucătărie: oricât de bine le-aş etanşa, tot

mai lasă câte ceva să se scurgă.

Acum, privind cele două leagăne, Adam îşi aminti de cele petrecute în acea noapte teribilă, în urmă cu mai bine de un an.

Vărul său, Michael Taggert, lăsase în jos o frânghie şi îi ajutase pe toţi trei – Taylor, Adam şi pe Putnam – să iasă din Celula morţii, după cum aveau ei să afle mai târziu că i se spunea acelei încăperi. La rugămintea lui Adam, vărul lui sosise însoţit de mai mulţi bărbaţi înarmaţi, care nu fuseseră nevoiţi să tragă nici măcar un glonţ.

Bazându-se pe descrierile oferite de Taylor, Boadicea ştia exact locul în care se afla Darci şi o luase la fugă, înainte ca ceilalţi să iasă din celulă. Michael trimisese pe doi dintre verii lor s-o însoţească, iar el rămăsese să-i ajute pe cei trei să iasă.

Adam o rupsese şi el la fugă, imediat ce scăpase din Celula morţii, şi o ajunsese din urmă pe sora lui, chiar în faţa camerei respective. Cei doi sparseră cu greu uşa imensă.

Michael încercase să-l împiedice pe Adam să între în încăpere, deoarece liniştea ce domnea acolo îl făcea să creadă că nu exista nicio fiinţă în viaţă. Însă Adam scăpase din braţele lor şi intrase încet în cameră. Şi Darci intrase acolo singură.

La stânga lui se afla o nişă într-un zid, acoperit de semne şi simboluri. Cu mâna stângă pipăi semnele acelea, apoi se opri pentru că ochii i se mai obişnuiseră cu semiobscuritatea din încăpere.

Chiar lângă intrare era o cuşcă, cam de vreun metru înălţime şi doi metri lăţime, în care se aflau şase copii, cel

mai mare nedepăşind vârsta de patru ani.

În primele momente Adam nu-şi dăduse seama pentru ce se aflau acolo copiii. Crezuse chiar că micuţii erau morţi. Apoi unul dintre ei se mişcase şi Adam îşi dăduse seama că dormeau. Era sigur că Darci se folosise de mintea ei ca să-i adoarmă pe copii.

După ce făcuse câţiva paşi şi trecuse de copii, Adam văzuse trei persoane zăcând pe podea: doi bărbaţi şi o femeie. Toţi purtau robe lungi, închise la culoare şi aveau urme de sânge la baza nărilor aşa cum avusese şi el atunci când Darci se folosise de puterea ei asupra lui.

La stânga lui era un altar şi, când Adam îl privise, îşi amintise brusc ce i se întâmplase cu mult timp în urmă. Îşi amintise de altar, de femeie, de pumnal şi de fierul înroşit în foc. El rămase o vreme ţintuit locului, copleşit de cumplita amintire, după care făcuse un pas în faţă.

Pe altar el văzuse capul unei femei, cu părul vopsit negru răsfirat peste platforma din piatră. Zăcea cu faţa întoarsă, însă Adam îşi dăduse seama că era Sally, ospătăriţa, cea care îl aşteptase atâta timp ca să i-o aducă pe Darci. Când se apropiase, Adam îi văzuse şi o parte din faţă. Cu excepţia unui mic firicel de sânge închegat scurs dintr-o nară, nimic nu trăda faptul că femeia era moartă.

Dar unde era Darci, se întrebase Adam. Oare mai trăia? Femeia din faţa lui ţinea încă în mână pumnalul, furat de el din subterane.

Ajunsese aproape. Încă un pas şi avea să vadă ce era după altar. Îl făcuse cu teamă. În spatele altarului, văzuse corpul inert al lui Darci. Îngenunchease, o luase în braţe şi o strânsese la piept. Nu-şi dădea seama dacă trăia sau nu.

Taylor îi luase mâna şi îi găsise pulsul.

— Cred că trăieşte, spusese el, dar trebuie să o ducem repede la spital.

Michael se oferise să o ducă el pe Darci, pentru că Adam nu părea să poată duce pe cineva în braţe, însă acesta refuzase. La uşă, el îl văzuse pe Putnam privind-o pe Darci drăgăstos. Cu puţin timp în urma, Adam dorise să-i facă rău acelui bărbat pentru ceea ce-i făcuse lui Darci, dar îi citea în ochi dragostea şi disperarea că o pierdea pe femeia pe care o iubea.

Când Putnam se întorsese, Adam îl întrebase:

— Unde pleci?

— Să o găsesc pe Jerlene, îi răspunsese acesta.

Pentru o clipă Adam ezitase. Nu dorea să o părăsească pe Darci, dar el le datora mult lui Putnam şi lui Jerlene. Adam o lăsase cu greu pe Darci în braţele vărului său, luase o puşcă şi îl urmase pe Putnam. La un moment dat auzise pe cineva în spatele lui şi se întorsese, gata să tragă, dar constatase că erau Taylor şi Boadicea.

Adam se gândise să le ceară să rămână împreună cu Darci, dar renunţase. Boadicea ştia cel mai bine tunelurile. Adam se apropiase de Putnam, ca să-i spună s-o lase pe Boadicea în faţă, apoi toţi patru se aplecaseră şi începuseră să alerge.

O dată cu moartea femeii care condusese sabatul vrăjitoarelor, se declanşase haosul. Învăţăceii fugiseră, ca să-şi scape pielea, nu înainte de a jefui camerele din tuneluri.

După o oră de căutări zadarnice, Putnam se lăsase pe vine lângă un perete şi începuse să plângă.

— E moartă. Ştiu că-i moartă. Ce fel de Putnam mai sunt, dacă nu-mi pot proteja concetăţenii?

— Tu nu eşti dator să, începuse să spună Adam, însă când văzuse expresia de pe chipul lui Putnam, n-avusese inima să continue.

Taylor, aflat sub o torţă, scosese oglinda din rucsac, dar aşa cum îl avertizase Boadicea, aceasta nu mai voia să-i arate locul în care se afla Jerlene.

Adam se întorsese către Putnam.

— Pentru ce zice Darci că îţi datorează şapte milioane de dolari?

— A, spusese Putnam, uitându-se în pământ. Peste tot se vedeau urmele unei dezertări în masă. Lângă un perete era o cutie întredeschisă, cu pahare din carton, iar lângă celălalt zăcea o masă ruptă. I-am spus că dacă se căsătoreşte cu mine o să-i iert de datorii pe toţi cei din Putnam, care îmi sunt datori. Se uitase la Adam. Ştii, ipoteci, împrumuturi pentru maşini, tot felul de lucruri de felul ăsta.

Adam îl privise cu atenţie pe Putnam.

— Dar tu oricum îi vei ierta de datorii, chiar dacă Darci nu se va căsători cu tine, nu?

— Da, sigur, răspunsese el. Dar nimeni nu este ca Darci. Nu voi mai găsi niciodată…

— O! exclamase Taylor, uitându-se la oglindă. Nu e adevărat. Tu te vei căsători curând, iar eu… Se oprise şi se uitase la Adam. Biserica din imaginea asta este plină-ochi cu rude de-ale tale; cred că Putnam se va căsători cu cineva din familia ta.

Adam se strâmbase, iar Putnam îi zâmbise.

— Pot să-ţi spun „tată”? îl întrebase el.

— Te sfătuiesc să nu faci asta, spusese Adam. Hai să mergem.

După o oră, reuşiseră să o găsească pe Jerlene. Era atât de drogată, încât, mai târziu, doctorul le spusese că se miră că a supravieţuit.

— Toate au fost pilule de slăbit, spusese Putnam. Este obişnuită cu astfel de pilule, şi cred că de asta a rezistat. După ce îşi mai revenise, ea le povestise că vorbise cu vrăjitoarea îndeajuns de mult, ca să aibă timp să-şi golească buzunarele hainei de toate pilulele de slăbit, să le spargă şi să adune pudra respectivă. Se prefăcuse că face o incantaţie pentru fiica ei, şi pusese pudra în gura lui Darci. Stimulentul acela o revigorase pe Darci suficient demult, ca să-şi poată folosi puterea şi s-o oprească pe vrăjitoare şi pe ocoliţii acesteia. Patru oameni i se împotriviseră, dar ea îi învinsese. Se folosise de „Puterea ei de convingere”, marele ei dar de la Dumnezeu, ca să-i omoare. Mai târziu, la autopsie, se constatase că toţi patru muriseră în urma unor masive hemoragii cerebrale.

Adam, Darci, Taylor şi Boadicea avuseseră nevoie de ceva timp ca să-şi revină după toate cele petrecute. Darci rămăsese într-o stare de letargie vreme de o săptămână. Doctorul spusese mirat:

— N-o să vă vină să credeţi, dar ea pur şi simplu doarme. Este chiar atât de extenuată?

— Da, îi răspunsese Adam, uitându-se la Darci cum doarme liniştită pe patul de spital. El umpluse salonul cu trandafiri galbeni şi stătuse lângă ea tot timpul, ţinând-o de mână. De fiecare dată când o văzuse folosindu-se de

puterea ei, Darci arătase epuizată. Nici nu-şi putea închipui câtă energie consumase de data aceea, ca să poată omorî patru oameni puternici.

Adam îi pusese şuviţa de păr, pe care i-o desprinsese din grătarul din catacombe şi pe care o păstrase de atunci cu evlavie, într-un mic pandantiv de aur, pe care el îl purta asupra lui.

Când se trezise prima oară după acele evenimente de coşmar, ea îi zâmbise şi încercase să se ridice în capul oaselor, însă din cauza epuizării adormise imediat. În dimineaţa zilei următoare, în timp ce razele soarelui pătrunseră prin ferestrele micuţului salon de spital, solicitat în mod special de Adam, Darci deschisese din nou ochii. Ea îi văzuse atunci pe Adam, pe Taylor, pe Boadicea, pe Putnam şi pe mama ei, care îi vegheaseră somnul binefăcător şi reconfortant.

Darci clipise nedumerită către mama ei, apoi îl strânsese tare de mână pe Adam.

— Stai liniştită, îi spusese el. A venit aici ca să ne ajute.

Darci îl privise mirată.

— Copil ciudat ce eşti, spusese Jerlene, după care ieşise ofensată din încăpere.

După o oră, Putnam îl rugase pe Adam să iasă pe coridor, şi îi comunicase că Jerlene voia să plece acasă.

— Ce doreşte? îl întrebase Adam.

Putnam păruse niţel cam stingherit.

— Să plece acasă.

— N-ai înţeles! Am vrut să aflu dacă îşi doreşte ceva anume. Un lucru pe care poate aş fi în stare eu să i-l ofer?

Putnam zâmbise.

— Ceea ce o să-ţi spun acum, să rămână între noi. Eu cred că Jerlene şi-ar dori, mai mult decât orice altceva pe lume, să devină o mare vedetă în cinematografie.

— Bine, o să văd ce pot face în privinţa asta, spusese Adam, zâmbindu-i lui Putnam. Dar tu nu-ţi doreşti nimic?

— Nu, eu am bani destui. Voiam… Putnam tăcuse şi privise spre uşa de la salonul lui Darci. A zis… adică, tatăl lui Darci a zis… că… Putnam îşi coborâse privirea.

— Că a văzut în oglindă că te vei căsători cu o rudă de-a mea? îl întrebase Adam zâmbitor. Crezi că ai putea suporta să-ţi petreci măcar câteva săptămâni acasă la verişoarele mele din Colorado? Voi face tot posibilul să le invit acolo, în perioada respectivă, pe toate rudele mele, atât din partea familiei Montgomery, cât şi din partea familiei Taggert, ca să te cunoască. Un bărbat frumos ca tine nu se poate să nu-şi găsească pe cineva.

— Sincer crezi asta? îl întrebase Putnam. Fetele din oraşul meu mă vor numai pentru că sunt un Putnam. Darci a fost singura care nu m-a vrut.

— Darci e un unicat, spusese Adam încet. Mulţumesc pentru tot. Dacă n-ai fi fost tu, mulţi n-ar mai trăi astăzi. Inclusiv eu şi Darci.

Putnam îi strânsese mâna lui Adam, dar întorsese capul deoarece se roşise la faţă de emoţie.

— Vino peste o oră, ca să rezolv între timp detaliile, îi spusese Adam. Şi, ce-ar fi s-o iei şi pe Jerlene în Colorado? Hei! Poate ar fi bine s-o duci în prealabil la cumpărături, în New York.

— Eu credeam că vrei să-mi mulţumeşti, iar tu mă trimiţi la cumpărături, împreună cu o femeie?

Adam râsese.

— Scuză-mă. Există destule magazine şi în Colorado. Voi avea grijă să fie însoţită de cineva la cumpărături.

Putnam se întorsese, zâmbind, cu intenţia evidentă de a pleca.

— Stai puţin, strigase Adam după el. Care e prenumele tău?

— Eu n-am prenume. Tata a zis că nu-i nevoie să mă mai încurc şi cu un prenume. Nimeni nu l-a folosit pe al lui, aşa că nu mi-a dat niciunul.

— Dar ce înseamnă T-ul din numele lui Darci?

Putnam zâmbise.

— Taylor. Se pare că Jerlene i-a pus numele ăsta, după tatăl ei.

Tânărul dăduse colţul pe culoar, iar Adam se rezemase de un perete. Un alt secret pe care Darci nu i-l mărturisise. Când fata văzuse fotografia tatălui ei pe ecranul computerului, ea nu-i spusese că al doilea nume al ei venea de la Taylor.

Adam se întoarse, pentru că auzise deschizându-se uşa camerei copiilor. În încăpere intrase Darci. Chiar şi atunci când fusese însărcinată, ea nu se îngrăşase prea mult, iar acum arăta excelent.

În urmă cu un an, imediat după ce Darci îşi revenise, zburaseră cu avionul în Colorado. Fata avea nevoie de un loc liniştit unde să se poată reface, iar Boadicea dorise să-şi cunoască familia.

Dar după primele zile agitate, când toţi cei din familiile Montgomery şi Taggert se perindaseră ca să-şi cunoască ruda pierdută, Boadicea nu mai rezistase. Obişnuită cu

singurătatea se părea că nu putea suporta zgomotul acelor familii numeroase şi agitate. Într-o după-amiază, ea şi cu Taylor se făcuseră nevăzuţi şi se căsătoriseră în mare taină, după care plecaseră înapoi, în Virginia, acasă la Taylor.

— Mi-aş dori să facem şi noi acelaşi lucru, îi spusese atunci Darci lui Adam.

— Ce anume? Să mergem şi noi în Virginia?

— Nu. Să ne căsătorim în linişte şi să avem şi noi o casă a noastră. Cu o bucătăreasă harnică şi pricepută.

— Să ne căsătorim în linişte? o întrebase el, zâmbind şi luând-o în braţe. Dar tu ziceai că îţi doreşti cea mai mare nuntă din toată America.

— Aşa îmi doream, până când femeia aceea…

— Cea care se ocupă de nunţi şi botezuri?

— Da. Aceea. M-a întrebat dacă vreau ca porumbeii care urmau să iasă din tort să fie roz, sau albaştri. Adam, nu vreau la nunta mea păsări dintr-astea care fac murdărie. Eu vreau doar…

— Hai, spune-mi ce vrei.

— Vreau să fie doar familia noastră. Tu, eu, sora ta, tata, şi… Darci îşi coborâse privirea.

Luând-o de bărbie, Adam îi ridică faţa spre el.

— Şi mama ta?

— Da. Crezi că-şi mai poate găsi timp acum, după ce ai ajutat-o să primească un rol în filmul acela cu Russell Crowe?

— Cred că îşi va face timp să vină la căsătoria ta.

— Da, spusese Darci încet, dând la o parte mâna lui Adam de pe coapsa ei. Fii băieţel cuminte! Da?

Adam îşi retrăsese ruşinat mâna.

— Oare ce s-a întâmplat cu fata aceea care îmi oferea trupul ei de fiecare dată când avea ocazia?

— Asta a fost înainte ca tu să mă iubeşti, îi răspunsese Darci, zâmbind. Plănuisem să te atrag în patul meu, şi după o partidă de amor să te îndrăgosteşti instantaneu şi iremediabil de mine. Acum, când eşti deja îndrăgostit, nu mai trebuie să mă înjosesc şi să fac dragoste cu tine, înainte de sfânta cununie.

— Să te înjoseşti? Îţi dai seama că trăim în secolul douăzeci şi unu? Adam râse. Bine, ce vrei să mă întrebi? Îţi citesc gândurile.

— Unde o să locuim? Nici tu şi nici eu n-Avem o slujbă, aşa că putem locui oriunde vrem.

— Şi unde ai vrea tu să locuieşti?

Darci îl privise printre gene.

— A, nu, nu se poate, spusese el, după care o luase în braţe şi o pusese pe umărul lui. Nu mă mai fermeca iar cu „Puterea ta de convingere”! Spune-mi deschis unde vrei să locuieşti?

Şi pentru că Darci nu-i răspunsese, el o pusese jos şi o privise drept în ochi. De data aceasta, ochii ei erau larg deschişi. Ea îl întreba ceva în gând, dar tăcerea aceea nu durase mult.

— În Virginia! strigase ea.

— Bine, bine, spusese Adam. Împreună cu tatăl tău şi cu sora mea. Am înţeles.

— Mulţumesc, spusese Darci, îmbrăţişându-l.

Şi astfel ajunseseră ei să locuiască în Virginia. Adam cumpărase o casă colonială mare şi veche, cu suficient

teren în jur. La două săptămâni după ce se căsătoriseră, Darci îl rugase să le permită tatălui ei şi lui Boadicea să vină să locuiască împreună cu ei. La început, Adam n-a fost prea încântat de idee. El crescuse înconjurat de prea mulţi oameni, iar acum îşi dorea intimitate. Totuşi, trăiseră clipe atât de dramatice împreună, încât acum erau greu de separat.

După ce s-au mutat şi ceilalţi doi în acea casă mare şi veche, lui Adam îi revenise rolul de a-i arăta lui Boadicea lumea. Taylor şi Darci începură să lucreze împreună, ca să descopere care erau limitele „Puterii ei de convingere".

Darci născuse o fetiţă, cu o săptămână înainte de prima aniversare a nunţii ei cu Adam. Abia atunci i-a spus Adam că vărul lui, Michael, cumpărase „Dumbrava" din Camwell şi pusese oamenii să distrugă cu buldozerele toate tunelurile subterane ale vrăjitoarelor.

El nu i-a povestit însă soţiei sale ce s-a găsit în camerele de pe lângă tuneluri. În cursul unei săptămâni în care Darci mai mult stătuse în pat, din cauza greţurilor prelungite, Taylor şi cu Boadicea – căreia nu îi fusese greaţă pe întreg parcursul sarceinii merseseră cu maşina în Connecticut şi cercetaseră toate rămăşiţele găsite de muncitori. Unele fuseseră îngropate – cu ceremonialul de rigoare –, iar altele distruse, însă câteva fuseseră încărcate în noul Range Rover al lui Taylor, care le dusese în Virginia.. Mare parte a obiectelor fuseseră stocate într-un depozit ascuns, în casa mare şi veche, din Virginia. Taylor păstra oglinda lui Nostradamus în dormitorul lui şi o consulta zilnic. El lucra împreună cu frica sa, încercând să prevină nenorocirile pe care oglinda le povestea.

Adam se uită la soţia sa şi îi zâmbi.

— Eşti fericită? o întrebă el.

— Foarte fericită, spuse ea, ridicându-se pe vârfuri ca să-l sărute.

— Regreţi ceva?

— Nu regret nimic, îi răspunse ea; apoi, luându-l de mana se apropiară împreună de leagănul fiicei lor.

EPILOG

TREI ANI MAI TÂRZIU

Cele două fetiţe, Hallie Montgomery şi Isabella Rayburne, intrau mereu în tot felul de buclucuri. Două femei fuseseră angajate ca să aibă grijă de ele, însă fetiţele dispăreau tot timpul.

— Unde sunteţi? le striga guvernanta supărată, căutându-le pe după toate fotoliile şi uşile. Dacă vă prind, o să vă pară rău. Era o ameninţare, pe care n-o punea în practică, deoarece fetiţele se pricepeau s-o cucerească cu zâmbetele lor nevinovate. Într-o după-amiază, ele scoseseră şase borcănaşe de iaurt din frigider, le deschiseseră pe toate şi le goliseră conţinutul în coşul de gunoi. Apoi au aruncat acolo şi câţiva biscuiţi pentru câini. Cei doi pui de setter irlandez au sărit în coşul de gunoi, l-au răsturnat şi au întins mizeria în toată bucătăria.

Furioasă, guvernanta s-a hotărât să-şi dea demisia, dar când fetiţele au rugat-o să le ierte, a renunţat. Până la urmă nici nu le-a mai pus s-o ajute la curăţenie. Le-a spălat

frumuşel, cântându-le cântecul lor preferat, le-a dat prăjiturele şi apoi s-a apucat să deretice prin bucătărie.

Deşi le iubea la nebunie pe fetiţe, obosise să le tot caute, să tot cureţe după ele.

Guvernanta se opri din gândurile ei, pentru că tocmai le găsise pe fetiţe. Acestea şedeau pe mocheta camerei lor de joacă şi aruncau liniştite, de la una la cealaltă, o minge.

Guvernanta n-a scos un cuvânt, s-a dat înapoi, până ce s-a lovit cu spatele de peretele din coridor, apoi a luat-o la fugă. I se spusese să nu-i deranjeze pe părinţi decât în cazuri de urgenţă dar de data aceasta trebuia s-o facă. Fără să mai ciocănească femeia deschise uşa de la birou.

— Veniţi chiar în clipa asta! spuse ea, cu răsuflarea întretăiată.

— Cine s-a lovit? o întrebă Darci.

— Fiţi liniştiţi, nu s-a lovit nimeni, spuse guvernanta. Fiicele dumneavoastră se joacă cu mingea.

— În cazul acesta, nu văd de ce m-ai deranjat, spuse Taylor noi tocmai…

Boadicea se uită la Darci şi în clipa următoare o luară la fugă urmate de Adam şi Taylor.

În camera lor, cele două fetiţe se jucau liniştite cu mingea. O minge de un roşu strălucitor zbura prin aer, de la o fată la cealaltă fată.

Unicul lucru neobişnuit era acela că ele nu se foloseau de mâini ca să arunce mingea, ei de puterea minţii lor.

— Ia te uită! A naibii drăcovenie! rosti Darci stupefiată.

Sfârşit